

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hockey Player Seeking Fan
Wanted: (1) Superfan.
Must tolerate bad pickup lines,
and be okay with spontaneous
ice-side makeouts.

Dial 1-669-
FANGIRL-NOW

1-669-
GIRL-NOW

HOCKEY PLAYER

Seeking Fan

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J.S. COOPER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hockey Player Seeking Fan

J. S. COOPER

Telif hakkı © 2025 J. S. Cooper

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Sevgili köpeğim Ollie için. Poppy ve ben seni her gün özliyoruz!

Contents

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Teşekkür](#)

Blurb

O ligin en yakışıklı hokey oyuncusu ve kız onu nefret ediyor. Kız, onun en yakın arkadaşının kız kardeşi ve o da ondan uzak durması gerektiğini biliyor. İkisi de onun gizli ilişki koçu haline nasıl geldiğini tam olarak anlamıyor.

Hokey süperstarı Tyler Kane, Erica Carrington'ı ilk gördüğü anda onun sorun çıkaracağını anlamıştı. Kız çok güzel, çok tatlı, çok naif ve onu sevmeyen tek kadın. Kızın takım arkadaşıyla randevuya çıkacağını öğrenince, sadece birazcık kıskanır. Ta ki hangi takım arkadaşıyla olduğunu öğrenene kadar... Ve randevunun felaketle biteceğini bilir.

Romantik hayallerin kadını Erica Carrington, aşırı koruyucu iki erkek kardeşinin küçük kız kardeşi olmaktan bıkmıştır. Hayatındaki herkes onun sert bir uyanış yaşayacağını düşünse de, yuvadan uçmaya ve hayallerinin erkeğini bulmaya hazırdır. Hayallerinin randevusu ters gittiğinde, hayal kırıklığını atlatmasına yardım eden Tyler'dır. Ve ona hayallerinin erkeğini bulması için ipuçları vermeyi kabul eden de Tyler'dır.

İkisi de uymak zorunda oldukları sadece iki kural vardır. Kardeşleri asla öğrenmemeli ve ikisi de birbirlerine aşık olmamalıdır. İkisi de bu kurallara uymakta sorun yaşamayacağını düşünür.

Chapter One

E rica

"Güzel görünüyorsun, seksi." Kirli ama yakışıklı bir inşaat işçisi Yolun ortasında bir adam alçak bir ısıklık çalar ve bana abartılı bir göz kırpar. İki arkadaşı da gülmeye başlar, o da dilini çıkarır. Ben de iltifat edici ama ilgisiz bir cevap vermek üzereyim ki, yanımda yürüyen uzun boylu, zayıf kadını fark ederim. "Hey, Kızıl, halı perdelere uyuyor mu?" diye gülerek arkadaşına beşlik çakar. Yüzümdeki hafif pembe kızarıklık, onunla konuşan seksi kadının ben olmadığımı fark edince utançla koyu kırmızıya dönüşür.

"Erkekler, değil mi?" Yanımdaki heykel gibi güzelliğe gülümserim, ama o sadece gözlerini devirip telefonunda bir şeyler yazmaya devam eder. Kendisine yöneltilen iltifatlar umurunda bile değildir. Gözlerim yine gizlice ona kayıyor ve uzun kızıl saçlarının ipeksi ve düz olduğunu, bluzunun daracık beyaz olduğunu ve eteğinin... şey, eteğinin neredeyse hiç olmadığını fark ediyorum. Evet, kesinlikle bana değil, ona konuşuyorlardı.

Ben soluk mavi bir kot pantolon ve büyük beden lacivert Columbia Üniversitesi kazağı giyiyorum. Koyu renk saçlarım başımın üstünde dağınık bir topuz halinde ve kalın siyah kütüphaneci gözlüklerim takılı. İçimdeki hangi kısmın yakışıklı inşaat işçisinin benimle ilgileneceğini düşündü bilmiyorum.

"Seksi, numaran ne?" Adam kadının arkasından sesleniyor ve ben yürüyüş arkadaşımınla konuşmaya çalışıyorum.

"Sanırım senden gerçekten hoşlandım!" diyorum ve o birkaç saniye bana bakıp omuz silkiyor.

"Ben mankenim. Bütün erkekler benden hoşlanır." Beni baştan aşağı süzer ve sonra tekrar telefonuna bakar. Onun küçümseyen bakışları beni rahatsız eder, ama ağzımı kapalı tutarım. Ona o kadar da güzel olmadığını söylemek isterim.

Kavşaktan karşıya geçip, parlak ışıkları ve hareketli reklamları izlemek için Times Meydanı'na giden turist kalabalığının arkasına takılıyorum. New York'ta yaşamayı seviyorum, ama bazen kalabalıklar beni rahatsız ediyor. Bugün olduğu gibi. Arkamda yürüyen aile, yavaş ve sinir bozucu bir ülkeden gelmiş gibi görünüyor. Bir kez daha önümde dururlarsa, çığlık atacağım. Hızımı artırıp onları geçiyorum ve Broadway'e doğru ilerliyorum. Othello için bilet almayı umuyorum ve Instagram'da tiyatronun köşesine kadar uzanan bir kuyruk gördüğüm için kuyruğun çok uzun olduğunu biliyorum. Arka cebimde telefonumun titrediğini hissediyorum ve onu çıkararak en iyi arkadaşım Sabrina'dan geldiğini görünce gülümsüyorum.

"Selam chica, ne yapıyorsun?" diye soruyorum, satılmış biletlerden birini kapmak için uzun kuyruğun sonuna doğru ilerlerken.

"Annemle öğle yemeğinden yeni döndüm. Yayınlanması için tavsiye ettiği bir kitap okuyor ve çok heyecanlı." Bir süre duraksıyor ve arka planda birinin onunla konuştuğunu duyuyorum. Sesi tanıdığımdan eminim. "Pardon, Wes'ti. Bruno'yu yürüyüşe çıkaracağını söylüyordu."

"Ağabeyimin bu kadar evcimen olması bana çok ilginç geliyor." Ağabeyimin köpek kakası topladığını düşünerek gülmemeye çalışıyorum. Asla köpek almayacağını söyleyen ağabeyim. Sanırım bir mucize oldu ve şimdi köpek sever oldu, ama bunun Sabrina'yı sevmesiyle ilgisi olduğunu biliyorum. Ve onu bunun için suçlayamam. En iyi arkadaşımın artık kardeşimle çıkıyor olması beni çok mutlu etmişti, ama bu, artık onsuz bekar hayatı yaşamak zorunda olduğum için mutsuz olmadığım anlamına gelmiyordu.

"Bana mı söylüyorsun?" Sabrina mutlulukla kıkırdıyor ve Wes'le çıkmaya başladığından beri çok daha neşeli olduğunu fark ediyorum. "Küçükken ne kadar huysuz olduğunu hala hatırlıyorum. Sanırım Bruno onun kalbini yumuşattı."

"Bence kalbini yumuşatan belli bir sarışındı."

"Wes'in yanına taşınmayı düşündün mü?" diye sordu umutla. Mezun olup yurtlardan taşındığımız için

yaşamak için üç seçeneğim var: ailemle, Miles'la ya da Wes'le. Ailem, faturalarımı ödeyebileceğim bir iş bulana kadar yalnız yaşamamı istemiyor ve gelecekteki mirasım da sayılmıyor. Bu beni çok rahatsız ediyor ama şu anda tartışacak durumda değilim.

"Bilmiyorum. Üçüncü tekerlek gibi hissedeceğim." Sabrina ve Wes'in sürekli öpüştüğünü görmek beni heyecanlandırmıyor. Teknik olarak Sabrina henüz Wes'le resmi olarak "yaşamıyor", çünkü eşyalarının çoğunu annesinin yeni dairesine taşıdı, ama neredeyse her gece Wes ve Bruno'yla birlikte.

"Öyle olmayacağını biliyorsun. Lütfen. Çok eğlenceli olacak." "Belki olur."

"Ve podcast'i gece gündüz istediğimiz zaman kaydedebileceğiz, belki bile yayınlanmak için seçiliriz," diyor dramatik bir şekilde. "Podcast ödülleri içinde ikimizi hayal et! Ne kadar havalı olurdu?"

"Sanırım biraz havalı olur." İçimde heyecan dalgaları yükseliyor. Sabrina ile birlikte yaşamak ve hayatımızın en güzel günlerini geçirmek istemediğimden değil. Sadece *Sex in the City* gibi olacağımızı, barlara gidip yakışıklı yabancılarla flört edeceğimizi ve sabahın üçünde kaçmak zorunda kalacağımız ucuz barlarda geceyi geçireceğimizi hayal etmişim. Ama bu olmayacak. Kardeşimi tanıyorum, saat dokuzdan sonra beni ya da onu tek başına dışarı çıkarmaz. Mekanın ne kadar moda olduğu umurunda olmaz. "Düşüneceğim."

Sabrina'ya yeni bulduğu kardeşi Sadie'nin nasıl olduğunu soracakken, arkamda biri çantasıyla bana vuruyor ve boynumu çevirip ona bakıyorum. Çanta yine bana çarpıyor ve bağırarak için hazırlanırken kahverengi gözlerim onun göz kamaştırıcı mavi gözleriyle karşılaşılıyor. Sonra mükemmel beyaz dişlerini ve yakışıklı yüzünü fark ediyorum. "Hey, Sabrina, seni sonra ararım." Telefonu kapatıp adamın spor çantasını izledim.

"Özür dilerim, sana çarptım mı?" diye soruyor, iki mükemmel gamzesini göstererek. Cupid'in okunu kalbimin tam ortasına saplayan iki mükemmel gamze. Orada durmuş yakışıklı sarışın adama bakarken, kendi kendime soruyorum: *Bu mu? Hayatımın geri kalanında hatırlayacağım an bu mu?*

"Sen yaptın." Başımı sallayıp belimi ovuşturarak adamın kaslarına bakmamaya çalışıyorum. Kaslı ama vücut geliştirici gibi değil. Uzun boylu ve tüm vücudu kaslı, gömleği ve pantolonunun ona tam oturduğunu fark edemedim edemiyorum. Birdenbire bugün görünüşüme özen göstermeliydim diye düşünüyorum. En azından biraz makyaj yapmalıydım. Aniden annemin

annemin bana küçükken hep söylediği şeyi hatırladım: "Fotoğraflanmak istemediğin bir kıyafetle evden çıkma." Of! Anneler her zaman haklıymış.

"Özür dilerim. Dikkati dağıldı." Çantasını omzuna geri koyar ve bana geniş bir gülümseme atar. Bir an, güzelliğimden dolayı dikkati dağıldığını söyleyeceğini sanırım ve kalbim hızla çarpar. "ESPN'i izliyordum. New York Lightning takımından bahsediyorlar." Yüzünü buruşturur. "Dün geceki maçta ne kadar kötü oynadıklarını duymuşsunuzdur."

"Hayır, maalesef duymadım. Beyzbol izlemiyorum."

"Beyzbol mu?"

"Basketbol demek istedim." "Hala hayır."

Gülümser.

"Futbol?" O tekrar başını sallayınca inlerim. Sporla ilgili hiçbir şey bilmememden biraz utanıyorum. İki ağabeyim varken bu konuda uzman olmam gerekirdi. Wes ve Miles bu konuşmayı duysalardı benimle gurur duymazlardı. "Pes ediyorum. Başka spor takımı bilmiyorum. Bekle, golf?"

"Golf takımı mı var?" Kıkırdar ve gülerken altın sarısı saçları gözlerinin önüne düşer. Bu adam nasıl bu kadar mükemmel ve yakışıklı olabilir?

"Olmaz mı? Tamam, beni merakta bırakma. New York Lightning ne tür bir takım?"

"Buz hokeyi." Gözlerimin içine bakıyor, mavi bakışları yoğun. Hokey dediğinde duyduğum tiksintiye karşı titrememeye çalışıyorum. Tanıdığım tek hokey oyuncusu Wes'in en iyi arkadaşlarından biri ve takımın yıldız oyuncusu Tyler Kane. Onun oynadığı takımın adını unuttuğuma inanamıyorum, ama belki de o adamdan nefret ettiğim için bilinçaltıma gömmüştüm. Onun hakkında pek bir şey bilmiyordum, sadece bir pislik olduğu dışında. Birkaç ay önce bir barda üstüme içkisini dökene kadar onunla hiç tanışmamıştım. Bir kazaydı, ama yine de onu affetmemiştim. Esas olarak kendini beğenmiş sırtışı ve bana attığı bakış yüzündendi, ayrıca birkaç kez çıktığım adam daha ilişkimiz başlamadan beni terk etmişti. "Hokey nedir biliyorsun, değil mi?" Sarışın yakışıklı, sesinde o kadar şaşkınlık var ki, bana küçümsüyor mu yoksa beni o kadar aptal mı sanıyor diye merak ediyorum.

"Evet, duydum." Yıldız oyuncuyu tanıdığımı söylememeye karar verdim. O pislik herifi düşünmek bile istemiyordum. "Hokeyi sever misin?"

"Öyle de denebilir." Boğazını temizledi. "Spor yapmak isterdim çünkü çok para kazanıyorlar ama ne yazık ki beş kuruş param yok. Kendime bir şeker anne bulmam lazım."

"Aww... haha." Sahte bir kahkaha atıyorum, ama umarım beni Carrington ailesinin en küçük kardeşi olarak tanımaz. Milyarderlerin çocuğu olarak büyüdüm ve kendimde gerçek bir param olmamasına rağmen, birçok insanın beni o paraya ulaşmak için bir araç olarak gördüğünü biliyorum. İnsanlar bunu bilmiyor. Ya da umursamıyorlar. Sabrina'yı her zaman sevmemin nedenlerinden biri de bu, her ne kadar o benim paramla ilgilenmediğini göstermek için çok uğraşsa da. Bazen, hayatının daha kolay olması için ailemin yardımını kabul etmesini dilediğim zamanlar oldu. "Seni anlıyorum. Benim de neredeyse hiç param yok."

"Sanırım bu yüzden ikimiz de bu işi yapıyoruz." Başını sallayıp etrafına bakıyor. "Aslında, biraz ilerleyebilirsin gibi görünüyor."

"Ah, evet, geçebilirim," diyorum, arkamdaki sıradaki insanların kızgın bakışlarını fark ederek. Onlar, benim önümdeki kızlarla aramda birkaç adım mesafe bırakmamdan memnun değiller. Umarım Suki ve Helen çabuk gelir de sıraya benim yanıma girebilirler. Onların sıraya kaynadıkları için insanların şikayet etmesini istemiyorum, çünkü onlar gelmezse sıra daha da uzar ve bu kesin olur. Hızla öne doğru ilerliyorum. "Üzgünüm, millet." Arkamdakilere özür dilercesine gülümsüyorum. "İki arkadaşımın gelmesini bekliyordum. Tren istasyonundan aceleyle geliyorlar." Gözlerimi deviriyorum. "Geç kalanları sevmezsin, değil mi?" Garip bir şekilde gülümsedim ama kimse gülmedi. Arkadaşlarımın gelmek üzere olduğunu söyleyerek itişip kakışan ve şikayet edenlerin önüne geçmeyi ummuştum ama bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Zor bir kalabalık." Sarışın bana sıcak bir gülümseme sunar. "Ben Ell... Darren." Elini uzatır ve ben de elini sıkmak için uzanırım.

"Samantha," diyorum, elini sıkarken. Neden ona sahte bir isim verdiğimi bilmiyorum, ama nedense kim olduğumu bilmesini istemiyorum. Sevimli ve dost canlısı görünüyor, ama altın avcısı olma ihtimalini düşünmeden edemiyorum. "Memnun oldum, Darren."

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Bu arada, adımı unutmadım," der ve elini yine sarı saçlarının arasından geçirip, parlak mavi gözlerinden uzaklaştırır. Bana yine o mükemmel beyaz gülümsemesini gösterir ve ben sadece gülümserim. Saçlarıyla bu kadar sık oynaması beni rahatsız etmeye başlar.

. Gözlerine çok düşüyorsa kes, diye düşünüyorum. "Soyadım Ellen...ton. Ellenton, işimde genellikle soyadımı kullanırım, o yüzden önce onu söyleyecektim, ama sonra iş yerinde olmadığımı ve önce ilk adımlı söylemem gerektiğini hatırladım, o da..." Duraksayarak gözlerini kırptırdı ve yanağını kaşıdı, belirgin elmacık kemiklerine dikkat çekti. İstesin, model olabilirdi. Mesleğinin ne olduğunu merak ettim ama sormaya cesaret edemedim. Rapçi olmak isteyen biri gibi bir şey söylemesinden korktum, hayatımda yeterince böyle insanla karşılaşmışım, bir daha müzisyen olmak isteyen biriyle uğraşmak istemiyordum.

"Tamam, anladım," dedim ve tekrar ilerledik. "Peki, Broadway gösterilerini sever misin?"

"Aslında hayır, ama annem gelecek hafta Iowa'dan geliyor ve Denzel Washington'ın Othello'sunu izlemek istiyor. Babam hatırlatana kadar tamamen unutmuştum, o yüzden buradayım." Gülümser. "Yılın oğlu buraya gelmiş."

"En azından şimdi sırada bekliyorsun." Ona gülümserim. "Bu da bir şeydir."

"Peki ya sen?" Beni baştan aşağı süzer. "Tiyatro manyağı mısın?"

Onun sözlerinden gurur duymalı mıyım, duymamalı mıyım emin değilim. Övgü gibi gelmiyor, ama belki Hollywood yıldızlarına benzediğimi söylemeye çalışıyor, sadece kelimeleri iyi kullanamıyor. Onun kadar yakışıklı birinin bunu söylemesi pek olası değil, ama belki de hiç sohbet etmeyi bilmiyor. Peşinde o kadar çok kadın olan erkekler olduğunu biliyorum ki, neredeyse hiçbir şey yapmaları gerekmiyor. Tıpkı kardeşlerim gibi. Özellikle ortanca olan Miles. İsteddiği her şeyi elde etmeye alışık, özellikle de sürekli ona atlayan kadınları. Bu, sözlü ifade yeteneği olmadığı anlamına gelmez. O, son derece kurnazdır. Hâlâ kardeşlerimin mutlak özgüvenini kıskanıyorum ve ikisinin de miras aldığı "*ben yakışıklıyım ve bunun farkındayım*" genine sahip olmak isterdim.

"Yani, tiyatroyu seviyorum. Bu yüzden bu mesleği seçtim." Yorumumun biraz alaycı gelebileceğini fark ediyorum, bu yüzden hafifçe gülümsüyorum. Darren'ın şaşırmamış gibi görünmesine seviniyorum. "Ama sahneye çıkmak gibi bir isteğim hiç olmadı. Görünüşüm, sesim ya da dans hareketlerim uygun değil. Duşta hariç, orada çok iyiyim."

"Bence hepimiz duşta harikayız." Bana biraz daha yaklaşıyor. "Belki bir gün ikimizin de ne kadar iyi olduğunu görebiliriz."

Onun sözleri karşısında yutkunuyorum. Bu adam bana asıldı mı? Birlikte duş almamız gerektiğini mi ima etti? Yoksa ben fazla mı düşünüyorum? Kendine güvenen erkekleri severim ve flört etmeyi de çok severim, ama keşke birlikte çıplak kalmamızı ima etmeden önce bana çıkma teklif etseydi.

"Şey, bence..." Sesim kesilir ve nasıl cevap vereceğimi bilemem.

"Erica, işte buradasın... Geciktiğim için çok özür dilerim." Suki bana doğru koşar ve ben derin bir nefes alırım. Yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle önce bana, sonra Darren'a bakar. "Bu tatlı şey de kim?" Gözleri sanki David heykeliymiş gibi onun vücudunu süzerken, onu durdurmak için hızla dirseklerim. Evet, çok yakışıklı, ama bizi bu kadar çaresiz göstermeye gerek yok. Bir an durur, gözleri kısılır. "Bir dakika, seni tanıyor muyum?" diye sorar sonunda ve ona tekrar bakar. "Seni nereden tanıyorum?"

"Bilmiyorum." Adam ona etkileyici bir gülümseme sunar. "Belki sokakta yan yana geçtik."

"Hmm." Kız kaşlarını çatı. "Adın ne? Ell? Elias, Cass, ya da öyle bir şey mi?"

"Hayır, hiç yakın bile değil." Elini uzatır. "Ben Darren. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Suki," der kız gülümseyerek ve elini sıkar. "Ben de memnun oldum, Darren. Sanırım kafam karıştı." Bana bakar. "Helena bize kahve alıyor." Telefonunu çıkarır. "Bana kim mesaj attı, inanmayacaksın."

"Oh, kim?" diye soruyorum, Darren ile olan sohbetimi tamamen böldüğü için çok hayal kırıklığına uğramamaya çalışarak. Onunla flört etmeye ya da numaralarımızı almaya başlayacağımızı umuyordum, ama şimdi Suki burada olduğu için, bu noktada benimle sohbet etmeye devam etmek isteyeceğini bile bilmiyorum. Onun tipi olduğumu sanmıyorum.

Chapter Two

T yler

"Koç hiç susmayacak mı?" Takımın en yeni savunma oyuncusu Elliott, soyunma odasının arkasında otururken bana fısıldadı. Bana çekici bir gülümseme attı, eminim kızlar üzerinde işe yarardı ama bana hiçbir etkisi olmadı, sadece başımı salladım. Koç Nowak, son on yıldır New York Lightning'i çalıştırıyordu ve kısa konuşmasıyla tanınmıyordu.

"Rangers bu sezon çok iyi oynuyor." Koç konuşmasına devam ediyor. "Lewis'in puck'ı almaması için dikkatli olmalıyız, eğer alırsa, ondan geri almalıyız."

"Tamam, koç," diye bağırır Elliott ve omuzlarını kibirli bir şekilde dikleştirir. "Kimse beni geçemez." Takıma yeni katıldı ama iyi bir oyuncu, bu yüzden bu patlamasını görmezden geleceğim. Sanki bizi zafere tek başına o götürecek, benim maç başına 2,4 gol ortalamam değil. NHL'de oynayan en iyi merkez oyuncularından biri olma yolunda ilerliyorum ama bu beni menajerim ve koçum kadar heyecanlandırmıyor.

Dolabıma yaslanıp iç çekiyorum ve saatime gizlice bakıyorum. Koç, son otuz dakikadır Rangers'la oynayacağımız maçın ne kadar önemli olduğunu anlatıp duruyor, sanki hepimiz bilmiyormuşuz gibi.

"Bu gece gitmem gereken yerler ve yatmam gereken yataklar var." Elliott dilini şaklatıyor ve ben ona sert çıkmamaya çalışıyorum. Yeni başlayanların nasıl olduğunu hatırlamam lazım. Genç, etkilenebilir, zengin ve etkileyici olmaya çalışan. "Koçun umurunda değil tabii." Gülümsüyor ve gözlerinde bir tür destek arıyor.

destek arıyor. "Ee, bu gece ne yapıyorsun?" Gözleri umut dolu, sanki bir grup Playboy mankeniyle seks partisi planladığımı umuyormuş gibi. Ben de bir zamanlar kaç kadın tavlayabileceğimi görmekten zevk alırdım, ama o lise ve üniversitenin ilk yıllarındaydı. Artık kadınlar bana kolayca akın ediyor, bu artık bir meydan okuma değil. Artık eğlenceli de değil. Ve eskisine göre biraz daha olgunlaştığıma inanmak istiyorum. Yine de basın için playboy imajını sürdürüyorum. Sonuçta korumam gereken bir imaj var. Ve kadınlarla yatan hokey yıldızı olmak beni haberlerde tutuyor ve yavaş yavaş mini imparatorluğumu inşa eden ürün anlaşmaları almamı sağlıyor.

Elliott bir çaylak ve beni, bir hokey oyuncusu olarak olmayı umduğu şeyin somut örneği olarak görüyor. Tüm alçakgönüllülüğümle, sanırım öyleyim. Son birkaç sezondur ligin en değerli oyuncusuyum ve ülkedeki en tanınmış hokey oyuncusuyum. Hokeyi takip etmeyen insanlar bile beni tanıyor: Tyler Kane, olağanüstü buz hokeyi oyuncusu.

Çoğu insanın bilmediği şey ise, buz hokeyinin ilk aşkım ya da tutkum olmadığıdır. Günlerimi istediğim gibi çalışarak geçirebilseydim, yağlı boya ressam olurdum. En azından, gençken istediğim kariyer buydu. Sanat öğretmenlerim yeteneğime hayran kalırdı ve ben de tarlalarda durup eski kırmızı ahır veya mısır saplarını resmetmekten keyif alırdım. Bazen bir ineği bile natürmort için poz vermeye ikna ederdim. O günleri sık sık düşünürüm. Ama beni Iowa'dan uzaklaştıran sanat değil, buz üstündeki becerilerim oldu.

Bir kış, arkadaşlarla oynadığımız bir maçta keşfedildim ve o andan itibaren hayatım belirlendi. Ve şimdi buradayım, New York'ta, benim gibi hokey için yaşayan ve nefes alan kırk kişiyle dolu bir soyunma odasında. Bu oyunu sevmiyorum. Aslında, şu anda hayatımın her şeyi. Ve haklı olarak, annemi ve kız kardeşlerimi çok iyi geçindiriyor. Sadece bazen, başka bir yol seçseydim hayatım nasıl olurdu diye düşündüğüm küçük anlar var. O anların uzun sürmesine izin vermiyorum. Olmalıydı, olabilirdi, olabilirdi diye düşünmenin bir anlamı yok.

"Dostum, dün gece bir kızla tanıştım," diye devam eden Elliott, ellerini açarak kum saati şekli yaptı. Hokey oyuncusu olamazsa, oyunculukta geleceği olabilir. "Gerçek bir atıştırma." "

"Öyle mi? Güzel." Ona bakarak, kullandığı kelimeye yorum yapmamak için dilimi ısıırıyorum. Ne zamandan beri kadınlar atıştırma olarak kabul ediliyor? Onu pek tanımıyorum ama yerleşik bir hayat arayan birine benzemiyor. "Uzun vadede potansiyeli olduğunu düşündüğün biri mi?" diye soruyorum.

Bana deliymişim gibi bakıp kahkahayı patlatıyor. "Hayır, tabii ki hayır. Uzun vadeli mi? Kim? Üniversite süveteri giymiş, kocaman, komik gözlükleri vardı. Ama ben onun ötesini görebiliyordum. Biraz makyaj ve seksi kıyafetler giyse çok seksi olurdu. Her zaman bir inek kızı striptizciye çevirme fantezim olmuştur. Anlatabildim mi? Yani, gerçek anlamda striptizci falan değil. Ama onu direğe çıkarsam da fena olmaz." Göz kırıyor. "Benim direğime."

Sadece ona bakıyorum ve o, söylediklerinin beni etkilemediğini fark etmeden gülmeye başlıyor. Hiç seks yapmamış, olgunlaşmamış bir lise öğrencisi gibi konuşuyor. Ben gülmediğimi fark edince susuyor.

"Evet, numarasını aldım ve buradan çıkınca onu arayacağım. Onu tanımıyorum ama oldukça eğlenceli birine benziyor. İlk buluşmada nazik ve tatlı davranacağım. İkinci randevuda işi bitireceğim. Bam, bam, teşekkürler hanımefendi, ikimiz de mutlu olacağız." Dans etmeye başlıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Onun faaliyetlerini denetlemeyeceğim, ama yöntemlerini onaylamıyorum. O, kız kardeşlerimin çıkmasını yasaklayacağım türden bir adam.

"Bak, Elliott..." Karışmak istemediğim için iç çekerek söylüyorum. "Bu kadını tanımıyorum, ama gerçekten düşünüyorum ki..." Tam o anda telefonum çalıyor ve ekrana bakıyorum. Arayan Iowa'daki en küçük kız kardeşim. Onu daha sonra aramam gerekecek.

"Peki, sen biriyle çıkıyor musun?" Elliott ekranımı görmek için hevesle sorar. Gerçekten biraz eğitime ihtiyacı var. Kafamı sallayıp titrerim. Soru gülünçtür. *Hakkımda hiç araştırma yapmamış mı? Acemi.*

Ben asla bir ilişkiye girmeyecek türden bir adamım, en azından ciddi bir ilişkiye. Bunun nedeni, içimde bazen bunu arzulamadığımdan değil, DNA'mdan kaynaklanıyor. Genetik olarak, iyi bir koca olmaya yatkın olmadığımı hissediyorum. Babam, dedem ve büyük dedem, hepsi karılarını ve çocuklarını parasız, kalbi kırık ve depresif bir halde terk eden pisliklerdi. Ben öyle olmak istemiyorum. Bilinçli olarak öyle olacağımı düşünmüyorum, ama genlerimde bir yerde bir şeylerin tetikleneceğini hissediyorum. Yani, hiç gerçekten aşık olmadım. Sonsuza kadar birlikte olabileceğim bir kadınla hiç tanışmadım. Ve bununla bir sorunum yok. Başka yönlerden şanslıyım.

"Hey, Tyler. Duydun mu?" Koç yüzünde somurtkan bir ifadeyle bize doğru gelirken bağırır. Cevap olarak başımı şiddetle sallayıp dolaba yaslanırım.

"Tabii ko," diye bağırarak gülümsüyorum. "Bir sonraki maçı da kazanacağız. Endişelenme."

"Uh-huh." Bana sert bir bakış atıyor. Dikkatimi vermediğimi biliyor, ama aynı zamanda buzda olduğumda kimsenin beni durduramayacağını da biliyor.

"ıkabilir miyiz artık?" Saatime tekrar bakıyorum. "Programım var."

Koç i çeker. "Tamam. Bu akşam antrenman iyi geçti, ocuklar. Ama yarın hepiniz gelip daha da iyi olmalısınız..."

"Anladık ko," der Elliott, ayağa fırlayarak. "Bu akşam randevum var. En azından randevum olmasını umuyorum." Sırtarak ekler. "Hadi, onu arayayım."

"Gerçekten mi, Elliott?" diyerek spor çantamı alıp duşlara doğru yöneldim. "Zavallı kızı rahat bırak."

"Bu mükemmel inek kızı görsen, neden yapamayacağımı anlardın."

"Tamam," diyorum omuz silkerek. Beni ilgilendirmez.

"Bu akşam ne yapacaksın?"

"Bir arkadaşı ve onun kardeşi ile buluşacağım." "Oh, güzel.

Tanıdığım biri var mı?"

"Sanmıyorum. Sporla ilgisi yok."

"Oh, peki, madem öyle, benim küçük tiyatro hayranımı beklerken, sakıncası yoksa size bir içki içmeye gelebilirim."

"Hmm, Wes ve Miles'a sorup sorun olup olmadığını kontrol edeyim, ama sorun olmaz herhalde," diyorum, ama aslında bu gece Elliott'la takılmak istemiyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Oh, lanet olsun. Unuttum. Kuru temizlemeden kıyafetlerimi almam lazım." "O zaman, daha sonra beni ara. Sonra sohbet ederiz ve nasıl olduğumu görebiliriz."

"İyi fikir. Buz pistinin dışında da seninle takılmak güzel olur, Tyler. Belki bana birkaç ipucu verebilirsin. Biliyorsun, senin gibi bir kariyerim olmasını çok isterim."

"Evet, belki." Başımı sallayıp duşlara doğru yöneliyorum, spor çantamı yere bırakıp üstümü ve şortumu ıkariyorum. Uzun bir gün oldu. Uzun süre antrenman yaptık ve kaslarım ağrıyor.

Minnettarlıkla duşa giriyorum ve sıcak suyun sırtımı okşamasına izin veriyorum, sonra sabunu alıp cildime sürüyorum. Son zamanlarda kariyerim hakkında çok düşünüyordum: hokeyde daha ne kadar kalmak istediğimi ve bir sonraki hedefimin ne olacağını. İstedğim zaman emekli olabileceğimi biliyorum

. Son iki sözleşmem bunu garanti ediyor. Bankada otuz milyon dolardan fazla param var ve annemle kız kardeşlerimin yaşamak için bu kadar paraya ihtiyacı yok, özellikle Iowa'da.

En küçük kız kardeşim Brittany New York'a taşınmak istiyor, ama ben bu konuda pek heyecanlı değilim. Onun burada, Elliott gibi onu kullanmak isteyen aptal erkeklerle tanışmasını istemiyorum. O şehir hayatı için çok tatlı ve masum. Ama onu daha ne kadar ikna edebileceğimden emin değilim.

Bazı erkeklerin duşa girip bir şey hakkında güldüklerini duyuyorum. Birbirleriyle dalga geçip bir sonraki maçımız hakkında konuşurken gülümsüyorum. Eskisi kadar bu spora aşık olmasam da, bir takımda olmayı seviyorum. Kendimi benden daha büyük bir şeyin parçası gibi hissetmeyi seviyorum. Ortak bir hedefimiz var. NHL'de bir numaralı hokey takımı olmak istiyoruz. Ve bu sezon, hepimiz odaklanabilirsek, iyi bir şansımız var.

Saçımı şampuanlarken iç çekiyorum ve havlumu alıyorum. Yüzümü kurulaşıp telefonumu alıyorum, başka cevapsız arama veya mesaj var mı diye bakıyorum. Birkaç kez çıktığım ama pek ilgimi çekmeyen Melissa'dan üç mesaj var. Liseden arkadaşım Jason'dan da bir cevapsız arama var. Yeni bir iş fikri için benden finansal destek istiyor. Bir hafta önce müzede tanıştığım ve bir saat boyunca sanatçı Edward Hopper hakkında konuştuğum tatlı kız Selena'dan da bir cevapsız arama var. Selena'yı arayıp belki bir randevuya çıkarayım diyorum.

Uzun zamandır kimseyle yatmamıştım ve o tatlı birine benziyordu, ama tatlı kızlarla çıkmamaya çalışıyordum. Tatlı demek, duyguların karışması demekti, tatlı demek gözyaşları demekti, tatlı demek, benim vermeye hazır olmadığım bir gelecek için sözler vermemi istemek demekti. Belki de Selena'yı aramayayım.

Soyunma odasına geri girerken telefonum çalıyor. Arayan arkadaşım Wes. "Selam, n'aber?"

"Hey, neredesin?"

"Spor salonundayım, ama giyinip çıkmak üzereyim.

Bu akşam nerede buluşmak istediğine karar verdin mi?"

"Henüz değil. Ama çok sakıncası olmazsa..."

"Dur tahmin edeyim, Sabrina da gelebilir mi diye soracaksın, değil mi?" Sabrina onun yeni sevgilisi ve çok güzel ve tatlı bir kız ama onun sonunda birine bağlandığına hala şaşıyorum.

"Sorun olur mu?"

"Hayır, sorun değil."

"Sanırım kardeşim de gelebilir."

"Kız kardeşin mi?" O anda kahkahayı patlattım, çünkü onun benden nefret ettiğini biliyordum. Birkaç hafta önce yanlışlıkla üzerine içki dökmüştüm ve hala bana kızgındı. Kız kardeşi Erica çok güzeldi, gerçekten çok güzeldi. Ama en iyi arkadaşımın kız kardeşi olduğu için ona yaklaşmamam gerektiğini biliyordum. "Geldiğini biliyor mu?"

"Geldiğini biliyor mu bilmiyorum," dedi Wes eğlenerek. "Ama sen ve ben zaten planlarımız vardı, sonra Sabrina Erica ve benim de gelmemizi istedi, ben de bir taşla iki kuş vururum diye düşündüm."

"Sorun değil. Miles da geliyor mu?"

"Evet, oraya bizimle buluşacak."

"Arkadaşım Elliott da gelebilir mi? Takıma yeni katıldı, New York'a yeni taşındı ve şehri ve hayatını tanımaya çalışıyor," diye ekledim.

"Sorun değil. Kırk beş dakika sonra Bumblebee'de buluşalım mı?"

"Olur. Orada yemek var mı biliyor musun? Aslında ben de oldukça acıktım. Bir şeyler atıştırmak istiyorum."

"Evet, bar yemekleri var. İstersen başka bir yere yemeğe gidebiliriz."

"Hayır, sorun değil. Bar yemeği olur. Orada görüşürüz."

"Orada görüşürüz."

Dolabımı açıp kıyafetlerimi giymeye başladım. Elliott yavaşça yanıma geldi ve yüzünde aptalca bir gülümsemeyle bana bakmaya başladı. Ben hiçbir şey söylemedim.

"Evet, harika," der sonunda, sırtarak. Haberini benimle paylaşmak için can attığını anlayabiliyorum.

"Ne oldu?"

"Sana bahsettiğim kıza mesaj attım." "Uh-huh."

"Ve sanırım o da sevişmeye hazır. Hatta bu gece." Bana sırtarak dilini çıkarır. "Yani, kesinlikle."

"Um, tamam."

"Tiyatro kızlarını bilirsin, hepsi tuhaf."

Sadece ona bakıyorum. "Bu kıızı tanımıyorum. O yüzden onunla olan ilişkin hakkında konuşmak istemiyorum."

"Soğukkanlı davranacağım, onun beni çapkın bir adam olarak görmesini istemiyorum. Yani, annem benim biriyle çıkıp sonra terk etmemi hoş karşılamaz."

"Bu kadını randevuya çıkarıp seks için kullanmadan önce anneni düşündüğüne sevindim."

"Hayır dostum, asla öyle bir şey yapmam." Şaşırmış görünüyor. "Ben mükemmel bir beyefendiyim. Yani, o benim gerçek adımı bilmiyor, ama beni kendim için sevmesini ve magazin haberlerine çıkmak istememesini istedim. Birinin sadece hokey oyuncusu ve zengin olduğum için benimle olmasını istemiyorum, anlıyor musun?"

"Ne demek gerçek adını bilmiyor?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ona adımın Darren olduğunu söyledim." Gülmeye başlıyor. "Havalı, değil mi?"

"Darren mi?" Ona bakıp başımı sallıyorum. Elliott sahte isim vermek zorunda kalacak kadar ünlü değil. "Bunun biraz aptalca olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyorum.

"Yani, para peşinde koşan kadınlar istemiyorum. Nasıl olduğunu bilirsin. Kadınlar, senin birkaç kuruşun olduğunu düşünürlerse, birdenbire ortaya çıkarlar. Sadece tedbirli davranmaya çalışıyorum."

"Anlıyorum," dedim. Ve gerçekten anlıyordum. Sadece gelecekte nafaka veya çocuk nafakası alabileceğimi düşündükleri için peşimde olan birçok kadın olmuştu. Sonra Wes'i düşündüm. Arkadaşım bir milyarder. Ve Sabrina, şu anki kız arkadaşı, gazetede bir ilan vererek onun bir eş aradığını söylemişti. Tabii bu, onlar birlikte olmadan önceydi, ama bu pozisyon için onunla iletişime geçmeye çalışan kadınların sayısı... gülünçtü. New York'ta bu kadar çok kadın olduğunu bile bilmiyordum. "Anlıyorum," diyorum tekrar. "Arkadaşımla birazdan Bumblebee'de buluşacağız, onun kız kardeşi ve en yakın arkadaşı da orada olacak."

"Güzel mi?"

"Onlar iyi. Kız kardeşi biraz gergin, arkadaşım da diğer kızla çıkıyor." Yorumum biraz yalan. İki kadın da çok güzel, ama seks yapmaya can atan Elliott'a bunu söylemeyeceğim.

"Her neyse. Tamam. Takım elbisemi alıp eve bırakacağım, sonra Bumblebee'de buluşuruz. Tiyatrocu kıza ulaşıp, içkiden sonra gece geç saatte pizza ya da dondurma falan yemek ister mi diye sorayım. Belki ona dairemi gösteririm. Bu kadınlar manzarayı görmeyi ne kadar sevdiklerini bilirsin. Benim manzaram da oldukça güzel." O gülerek bana bakarken ben sadece ona bakıyorum.

"Hmm."

"Onunla sadece bir kez görüştüm, ama onu sadece yatmak için kullanmak istemiyorum, anlarsın ya. Centilmen olmak istiyorum. Annem beni öyle yetiştirdi."

"Bu kadınla tanışıp onu randevuya çıkardığını annene anlattığını bir düşün. Ne düşünüür?"

"Seni anlıyorum, baba."

"Senden o kadar da büyük değilim, Elliott." Kafamı sallayıp gülüyorum.

"Biliyorum, ama benden kesinlikle daha akıllısın." Gözleri kırışıyor. "Ben Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim. Pek çok erkek bunu yapmazdı. Sen iyi birisin, Tyler Kane."

"Teşekkürler. Ben çıkıyorum, belki sonra görüşürüz." "Tamam, görüşürüz," der. Çantamı alıp soyunma odasından çıkarım.

Soğuk, serin sokaklara çıkıyorum. Kalabalığın arasına karışıp, kalabalık caddede yoluma devam ediyorum. New York'ta ünlü olmama rağmen, insanlar durup beni rahatsız etmiyor. Ve burayı bu yüzden seviyorum. Burada ben hiç kimseyim. Sadece kendimim. Gizlice sanatı seven ve Kane ailesinin kötü evlilik lanetini kırabilecek mi diye merak eden bir hokey oyuncusu.

Chapter Three

E rica

"Sabrina, neredesin?" diye bağırarak yatak odasına koşuyorum, elimde telefonum var. Telefonumu elimde tutarak. Kalbim deli gibi çarpıyor ve Darren'ın bana mesaj attığına hala şok olmuş durumdayım. Belki de kuyrukta düşündüğümünden daha iyi bir izlenim bırakmışımdır.

"Burada hazırlanıyorum. Ne oldu?" Kot pantolonunun fermuarını çekip düzeltiyor. "Biri sana mesaj attı mı?" Elimde tuttuğum telefona bakıyor.

"Sadece biri değil, muhtemelen O. Dün tanıştığım adamı hatırlıyor musun?"

"Sırada duran mı?"

"Evet. Gamzeli yakışıklı."

"Suki onun çok yakışıklı olduğunu söylemişti." Gülümsedi. "Mesajında ne yazıyordu?"

"O çok yakışıklıydı. Bana selam vermek için mesaj attı ve bu akşam ne yapacağımı sordu. Aynen şöyle dedi: 'Seni yıldızların altında dondurma yemeye götürmek isterim.' Ne kadar tatlı, değil mi?"

Sabrina dudaklarını sıkıp bana bakıyor, ben de onun ifadesine kaşlarımı çatıyorum.

"Bana mesaj atması tatlı değil mi?"

"Yani, tamamen gerçekçi olmasa da tatlıydı." "Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten tatlı, ama çok yapmacık geliyor."

"Neyin çok tatlı?" Wes banyodan çıkar ve sohbete dahil olur.

"Erica dün bir adamla tanıştı," diye açıklıyor Sabrina. "Adı Darren ve Erica'ya göre tam bir romantik. Az önce mesaj atmış ve bu gece onu yıldızların altında dondurma yemeye davet etmiş."

"Yıldızların altında dondurma mı?" Wes kaşlarını kaldırıp gülmeye başlar. "Hangi yıldızlar? Şehirde o kadar çok hava kirliliği ve yüksek bina var ki yıldızları göremezsin. Neyden bahsediyor bu?"

"Cidden mi, kardeşim? Romantizmden o kadar mı yoksun ki bu duyguyu anlayamıyorsun?" İçimdeki ses ona hak vermesine rağmen derin bir nefes alıyorum. "Onunla nasıl çıkıyorsun, Sabrina? Onda romantizmden eser yok."

"Şey, bir iki tane var. Bazen." Ona öpücük gönderir ve ben gözlerimi devirmemeye çalışırım. Kardeşim ve en iyi arkadaşımın çıkıp aşık olmalarına hâlâ alışmaya çalışıyorum. Başlangıçta çok heyecanlıydım, ama şimdi en iyi arkadaşımı paylaşmanın ne demek olduğunu anlıyorum.

"Oh, midemi bulandırma." Onlardan uzaklaşıp telefonumun ekranına bakıyorum. Darren'ın bana yine mesaj attığını görünce şaşıyorum. Aslında dün sırada telefon numaramı istediğinde de şaşırmıştım. Ama ona vermekten mutlu olmuştum. Onun davranışlarında bir terslik olsa da.

Dudaklarımı ısııyorum. "Ne yazayım?" Sabrina'ya dönüyorum. "Çok hevesli görünmek istemiyorum, ama ilgilenmediğimi düşünmesini de istemiyorum."

"Oyun oynama," diyor sanki ilişkiler konusunda uzmanmış gibi, ama aslında hiçbir fikri yok. "Onunla dondurma yemek istiyorsan, bu akşam ona katılmaktan memnun olacağını söyle."

"Katılıyorum." Wes, sanki ona da fikrini sormuşum gibi araya girer. "Bir kadın senden hoşlanıyor ama hoşlanmıyormuş gibi davranmasına dayanamıyorum. Dürüst ol yeter."

Sabrina kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun? Bir kadın sana ilgi duyduğunda dayanamıyorsun..."

"Tabii ki şimdi değil, hayatım, sen varsın ve seni seviyorum." Onun yanağına öpücük kondurur ve Sabrina kahkahayı patlatır.

"Sadece şaka yapıyorum." Bana bakar ve göz kırpar. "Ona, dondurma yemek isterim ama arkadaşımın planım var, zamana bağlı" de.

"Tamam." Başımı sallıyorum. "Ama ya geç saatten bahsederse? Beni sadece seks için aradığını düşünmesini istemiyorum."

"Geç saatten bahsederse, hayır de." Sabrina omuz silkiyor. "Değil mi?" Wes'e bakıyor.

Wes bana doğru gelir, omuzlarımdan tutar ve gözlerimin içine bakar. "Erica, sen benim küçük kız kardeşimsin ve seni seviyorum. Bir erkek saat 8'den sonra seninle buluşmak istiyorsa, bu seks için. O zaman sen de kendini herhangi bir ezik erkeğin seks oyuncağı yapma." O inler ve başını sallar. "Ve sen, benim sevgili kız kardeşim, kendini ezik bir erkeğin seks oyuncağı yapma."

"Bana ders vermeni istemiyorum. Sen benim babam değilsin, abimsin." "Sadece söylüyorum." Dudaklarını sıkıştırıp devam eder.

"Neyse, Tyler'a daha sonra onunla ve arkadaşlarıyla barda buluşacağımızı söyledim. Gelip gelmeyeceğini bana haber ver."

"Tyler mı?" diye tiksintiyle soruyorum. "O barın o korkunç adamı, hokeyci olmak isteyen adam mı?"

"Onu bu kadar sevmemelisin. Kasten yapmadı." Wes güldü. "Ve o özentili falan değil."

"Biliyorum, biliyorum. Sabrina'nın üzerine içkisini döktüğünü sandı, ama yapma, Sabrina sarışın, ben esmerim," diyorum. "Ve yanlış kişiye içkisini döktüğünü fark ettikten sonra bile gülüyordu. Hiç hoş değil."

Wes omuz silkti. "Ne diyeceğimi bilmiyorum abla. Bu gece geleceğini söyledi. Sana da geleceğini söyledim. Umarım garip bir durum olmaz."

Ona bakıyorum, sonra Sabrina'ya bakıyorum. "Sabrina, neden beni bu gece kardeşimle takılmaya ikna ettin?"

"Kardeşler," dedi Wes kendini beğenmiş bir gülümsemeye. "Miles da orada olacak."

"Biliyorum, ama sizler benim flört etmemi engelliyorsunuz. Kimse gelip benimle konuşmak ya da flört etmek istemeyecek."

"Az önce bir erkek sana dondurma yemeye gidelim diye mesaj attı, değil mi?" diyor. "Başka hangi erkekleri istiyorsun?"

"Tamam," diyorum ve Darren'a hızlıca mesaj atıyorum. **"Yıldızların altında dondurma harika olur. Saat kaçta düşünüyorsun? Arkadaşım daha önce planım var."** Kendimi durduramadan gönder tuşuna basıyorum. "Gönderdi," diyorum Sabrina'ya. "Biraz daha zorlanmalı mıydım sence? Yani, aynı gün. Şöyle yapmalı mıydım..."

"Hiçbir şey numara yapma," diyor Sabrina. "Dürüst olduğunda çok daha iyi oluyor ve bu şekilde ne olduğunu anlarsın."

"Evet, doğru. Yani, eğer o doğru kişi çıkarsa, ne harika bir tanışma olurdu," diyorum hayranlıkla, sarışın saçları ve mavi gözleri olan Darren'ı düşünerek. O altın bir çocuğun tam örneği. Ve ben bunun için buradayım. Burada, çıkmak ve ilk sevgilim olacak yakışıklı birini bulmak için buradayım. Ama bunu Wes'in önünde söylemeyeceğim. Bana evlenene kadar beklememi söylemesine ihtiyacım yok.

"Peki, tam olarak nereye gidiyoruz?" Yatağın kenarına oturup tırnaklarımı inceliyorum. "Bu çatlamış ojeyi çıkarıp yeniden yapmaya vaktim var mı? Darren'ın benim pasaklı olduğumu düşünmesini istemem. Ayrıca, gerçekten üstümü değiştirmeliyim." Soluk kot pantolonuma ve sade beyaz bluzuma bakıyorum. "Tanıştığımızda pek güzel görünmediğimi biliyorum, ama bu gece yine dağınık görünmek istemiyorum."

"Dağınık falan değilsin," diyor Sabrina hemen. "Sen güzelsin. Ayrıca, en kötü halinle seni sevip sevmediğini görmelisin, o zaman en iyi halinle seni seveceğini anlarsın."

"Ne diyorsun sen?" Gözlerimi kırıp ona sertçe bakıyorum. "Çöp gibi göründüğümü mü söylüyorsun?"

"Hayır, çöp gibi görünmüyorsun."

"Kardeşim, sen çok güzelsin. Gece kulübüne gitmeye hazır gibi mi görünüyorsun? Hayır, ama bu iyi. Rahat giyinmelisin. Göğüslerin ve poponun ortaya çıkıp, onun seni sadece eğlenmek için çıkardığını düşünmesini istemezsin."

"Neden kardeşim göğüslerim ve popomdan bahsediyor? İğrenç." Kusuyormuş gibi yapıyorum.

Wes gözlerini devirir. "Çok çocuksun, Erica."

"Sen de çok sinir bozucusun Wes," diyorum ve Sabrina kıkırdıyor.

"Hadi ama çocuklar. Erica, harika görünüyorsun."

"Uh-huh. En iyi arkadaşımı sinir bozucu ağabeyime kaptırmış gibi hissediyorum." Yarısı doğru, yarısı şaka ama Sabrina'nın yüzündeki suçlu ifade beni rahatsız ediyor. "Önemli değil," diyorum. "Bak, anlıyorum. Siz yeni bir ilişkiye başladınız, birbirinizi seviyorsunuz ve tüm zamanınızı birlikte geçirmek istiyorsunuz. Ve dürüst olmak gerekirse, sana ne söylersem Wes'e ulaşacağını biliyorum."

"Hayır, bana sır saklamamı söylersen, kesinlikle saklarım," diyor Sabrina hemen.

Wes kaşlarını çatıyor. "Yani, bana her şeyi söylemeyeceksin mi?"

"Yani, Erica aramızda kalması gerektiğini söylediyse, aramızda kalır. Bununla bir sorunun var mı?"

"Hayır," diye gülümser. "Özel konuşmalarınıza kulak misafiri olmak istemem." Wes yatak odasından çıkar. "Miles'a mesaj atacağım. Hazır olunca haber ver, çıkalım."

"Tamam," diyor Sabrina, yanına yaklaşıp yanağına bir öpücük konduruyor ve kapıyı yavaşça kapatıyor. Yatağa doğru gidip yanına oturuyor. Gözlerinde hafif bir endişe ve pişmanlık görüyorum.

Ellerimi tutup sıktı. "Hey, sanırım sana bir özür borçluyum." "Ne?" Ona baktım, kendimi kötü hissediyordum ama ne diyeceğini bekliyordum.

"Wes'le çok zaman geçirdiğim ve seninle yeterince zaman geçiremediğim için üzülüğünü hissediyorum. O senin işine burnunu sokuyor ve" —yüzünü buruşturuyor—"bu konuda çok sinir bozucu."

"Bu konuda çok sinir bozucu. Onu seviyorum ama, of."

Yüzünü buruşturur. "Sana söz veriyorum, erkek sorunlarını onunla konuşmayacağım."

"O 'ama biz birlikteyiz ve seni seviyorum' derse bile mi?" diye şarkı söyler gibi soruyorum. O da gülüyor.

"Hayır, sen benim en iyi arkadaşımsın. Senin özel olan her şey aramızda kalır. Söz veriyorum Erica. Bana güvenemeyeceğini düşünmeni istemiyorum. Kardeşini seviyorum, ama sen neredeyse tüm hayatım boyunca en iyi arkadaşım oldun. Ve bu benim için çok önemli. Aramızdaki bağ benim için kutsal." Bana sıcak bir gülümseme atıyor. "Peki, Darren cevap verdi mi? Sence o doğru kişi olabilir mi? Anlat bana."

Yatağa yaslanıp hayali bir iç çekişle gözlerimi kapatıyorum. Onun yüzünü hayal ediyorum. "Gerçekten çok tatlı, Sabrina. Pembe dudakları, bembeyaz dişleri, kocaman mavi gözleri ve uzanıp düzeltmek isteyeceğin sarı saçları var. Komik ve çekici biriydi. Yani, tiyatroyu seviyor. Evet, belki parası yok, ama umurumda değil."

"Senin paran için seninle birlikte olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Gözlerimi açıp ona bakarak başımı salladım. "Hayır, ben biraz..." İç çekip yüzümü buruşturdum. "Ona farklı bir isim verdim."

"Ne demek ona farklı bir isim verdin?"

"Ona sahte bir isim verdim. Yani, ben çok tanınmış biri değilim. Tabii, ben Erica Carrington'ım ve insanlar Wes veya Miles'ı ya da ailemi aratırsa, benim en küçük kardeş olduğumu görürler. Ama kimse beni gerçekten tanımıyor. Ama o paradan bahsediyordu ve ben de içimden, *"Altın avcısı, sadece parası olan biriyle birlikte olmak isteyen birini istemem"* diye düşünüyordum.

"Hey, anlıyorum," diyor Sabrina başını sallayarak. "Güven bana, anladığımı biliyorsun." "Biliyorum," diyorum gülerek.

"Birkaç kez çıkıp onu gerçekten seversen, ona gerçeği söyle. Ve neden ona sahte isim verdiğini de söyle. Anlayacaktır."

"Evet, biliyorum. Sadece bana karşı çok dürüst ve tatlı davrandığı için kendimi kötü hissediyorum. Ya o benim hayatımın erkeği ise? Ya evleneceğim adam ise? Ve her şey bir yalanla başladı." Telefonum çaldı ve ben çılgın attım. "Aman Tanrım, sanırım bana mesaj attı."

"Ne yazmış?"

Mesajı hızlıca okudum. "Kalbim çok hızlı atıyor, ama iyi mi kötü mü bilemiyorum." Telefonu ona uzattım ve kaşlarımı çattım. "Yüksek sesle okur musun? Nasıl anlamalıyım bilemiyorum."

"Tamam." Telefonu benden alır ve ekrana bakar. Gözleri hafifçe büyür, sonra boğazını temizler.

"Devam et. Yüksek sesle oku. Başka birinin sesinden duymak istiyorum," dedim, gergin ve emin olamadan.

"Merhaba, bu kadar çabuk geri döndüğün için teşekkürler. Arkadaşlarla buluşacağım ama on bir civarında işim biter. Marketten dondurma alabilirim, sonra evin manzarasına bakabilirsin." Boğazını temizler ve yüzünü buruşturur.

"Şey, yani..." Bana alaycı bir gülümseme atıyor. "Korkunç değil, ama harika da değil."

"Neden evine bakmaya gittiği yere gelmemi istiyor?" Gözlerimi devirdim. "Ve yıldızların altında dondurma yiyelim demekle marketten dondurma almak aynı şey mi? Sence sadece yatmak mı istiyor?"

"Bilmiyorum," diyor, başını sallarken bile.

"Yani, dürüst ol, Sabrina."

"O zaman evet. Yoksa neden seni çağırırsın ki? Senin yerine cevap vereyim mi?" "Sanırım."

Hızla yazıyor.

"Ona ne yazdın?"

Bana küçük bir gülümseme atıyor. **"Hey, ben öyle bir kız değilim. İlk buluşmada erkeklerin evine ya da arkadaşlarının evine gitmem. Ama gece biraz daha erken bir saatte başka bir yere dondurma yemeye gidersen, ben varım."**

"Fena değil, değil mi?" diye sorar.

"Evet," diyorum, hayal kırıklığına uğramış hissederek. Darren'ın diğer erkeklerden farklı olmasını ummuştum. Telefonum tekrar çalışıyor ve Sabrina gülümsüyor.

"Diyor ki, 'Kulağa iyi plan gibi geldi. Dondurma yerlerine bir bakayım.'"

Gözlerim büyür ve tekrar heyecanlanırım. "Oh, bu iyiye işaret, değil mi? Hayal kırıklığına uğramış ya da üzülmüş gibi görünmüyor. Belki de arkadaşının evi çok havalıdır ve onu göstermek istemiştir. Bilirsin, erkekler aptaldır. Bu mutlaka bir şey yapmaya çalıştığı anlamına gelmez."

"Aynen." Sabrina başını sallar.

"Yani, eğer domuz olsaydı, hemen cevap verir miydi?" Gülümsüyorum, "Ödünç alabileceğim bir elbisen var mı? Şirin bir şey. Kot pantolon giymek istemiyorum. Makyajımı da yapmam lazım." Derin bir nefes alıyorum. "Bu randevu için çok heyecanlıyım, gerçek bir randevu olup olmadığını bilmesem de. Randevu olduğunu söyledi mi?"

"Erica, sakın ol. Her şey yolunda gidecek. Gerçekçi ol. Onunla daha yeni tanıştın ve o şimdiden sana çıkma teklif etti. Senden hoşlanıyor. Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Evet, ve bu iyi bir işaret, çünkü Columbia süveterimi ve gözlüklerimi giymiştim."

"Ve yine de seni tekrar görmek istedi."

"Ama bu gece onu şaşırtmak istiyorum. *"Vay canına, çok seksisin"* demesini istiyorum.

"Erica, Wes haklı. Oraya gidip çok seksi görünmek istemezsin. Onun, *'Şu elbiseyi bir an önce çıkarmalıyım'* diye düşünmesini istemezsin."

Kıkırdamak. "Öyle değil mi?"

"İlk seferin özel biriyle olsun istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum, başımı sallayarak. "Ruh ikizimle, hayatımın aşkı ile, kalbimi çarptıran, gözlerime bakıp şöyle diyen biriyle istiyorum:

Erica, senin gibi bir kadın daha yok." "Umarım bulursun."

"Onun benim Bay Darcy'm olmasını istiyorum, Sabrina. Elimi tutup beni kendine çekmesini, beni öpüp *"Sen benim hayatım boyunca beklediğim kişisin. Kalbimi attıran sensin. Sensiz yaşayamam. Bana kendini bırak. Seni seveyim."* demesini istiyorum. Kapı çalınca duraksıyoruz ve ikimiz de kapıya dönüyoruz.

Wes yavaşça içeri girer. "Burada bir şey mi var?" Bana bakar, sonra Sabrina'ya bakar ve tekrar bana bakar. "Garip bir ses duydum."

"Bir şey yok," der Sabrina. "Şimdi sus. Hemen çıkıyoruz. Erica üstünü değiştirecek, sonra gideceğiz."

"Acele edin." Wes beni işaret eder. "Tyler ve Miles'ın bizi çok bekletmesini istemiyorum."

"Tyler ve ne kadar beklemesi gerektiği umurumda bile değil." Kardeşime, o sinir bozucu hokey oyuncusunu düşünerek sert bir bakış attım. O, asla çıkmayacağım biri. Bana dondurma yemeye davet etse, onu alay ederek yerin dibine sokardım. Darren, kendini beğenmiş Tyler Kane'den çok daha iyi.

Chapter Four

T Tyler

Bana girer girmez onu fark ettim. Erica Carrington çok güzel bir kız. uzun siyah saçları, büyük kahverengi gözleri ve bana her baktığında beni etkileyen tatlı, seksi gülümsemesi ile. Beni henüz fark etmedi ve buna sevindim. Onu nefret veya rahatsızlık dolu bir ifadeyle değil, doğal haliyle görmek istiyorum. Arkasında Wes'in kız arkadaşı Sabrina yürüyor. Uzun sarı saçları, yeşil gözleri ve kocaman göğüsleriyle birçok erkek için ikisi arasında daha güzel olanı o. Onu çekici bulsam da, Erica'ya baktığımda hissettiğim kıvılcımı onda hiç göremiyorum. Erica benim gözümde dinamit gibi.

"Selam," diyor Wes elini kaldırarak ve ben de ona el sallıyorum. Hepsi benim oturduğum masaya geliyor ve ben ayağa kalkıyorum.

"Seni gördüğüme sevindim, Wes." Sabrina'ya bakıp gülümserim. "Seni tekrar gördüğüme sevindim, Sabrina."

"Sen de, Tyler." Bana gülümser ve sonra öfkeli görünen Erica'ya bakar. Akıllı bir yorum yapma ve içkimi ona fırlatma isteğine direnirim. Bu şakayı hoş karşılamayacağını hissediyorum.

"Seni de görmek ne güzel, Erica." Ona en yıkıcı gülümsememi gösteririm, ama bu onu hiç etkilememiş gibi görünüyor.

"Seni tekrar görmek hoş değil," diyor ve bana hızla göz kırptır. Eğer sihirli olsaydı, gözlerinden ateş fişkirir ve beni yakardı.

"Peki, gerçekte ne hissettiğini söyle bana," diyorum gülerek. Beni sevmemesi bana komik geliyor. Üzerine içkiyi dökmem tamamen kazara olmuştu. Ama o öyle düşünmüyor gibiydi. Düşündüğümde çok daha uzun süredir bana kin besliyordu. Umurumda değil tabii. Kadınların çoğu bana en sevdikleri yemek ya da dünyadaki tek erkekmişim gibi davranırken, bir kadının bana küçümseyerek davranması ferahlatıcı. O benim için bir meydan okuma. Ve ben meydan okumaları severim. Özellikle Erica Carrington kadar güzel bir meydan okumayı. Gerçi, Wes onu elde etmeye çalışırsam muhtemelen beni öldüreceğini bildiğim için, kendime bu izni verecek miyim, bilmiyorum.

"Aman Tanrım, sen Tyler Kane misin?" Güzel bir sarışın koşarak gelip elimi tuttu. "Öldüm de cennete mi geldim? Gerçekte daha da yakışıklısın. Ne kadar uzunsun. Ve şu kaslara bak." Pazımı sıktı. "Seninle fotoğraf çekilebilir miyim? Lütfen?"

"Tabii," diyorum, kızgınlığımı gizlemeye çalışarak ona çocuksu bir gülümseme atıyorum.

"Fotoğraf çek." Telefonu Erica'ya doğru itti. "Bizim fotoğrafımızı çeker misin lütfen?"

"Başka seçeneğim var mı?" diye sordu Erica, gözlerini devirerek, ama sarışın onu duymazdan geldi. Wes bana sırtıttı ve Sabrina, ben busty sarışınla poz verirken gülümsedi.

"Ne içmek istersiniz?" Wes, Erica fotoğraf çekerken Sabrina ve Erica'ya sorar.

"Porno yıldızı martini lütfen," diyor Erica. Bir şaka yapmak üzereyim ama kendimi durduruyorum. Wes'in küçük kız kardeşi olduğu için nazik davranmam gerekiyor. Kızaracak mı diye görmek için çok uygunsuz bir şey söylemek istesem de söylemiyorum.

"Ben de," diye ekliyor Sabrina.

"İki porno yıldızı martini olsun. Sen ne içersin, Tyler?"

"Ben almayayım." Birama doğru başımı sallıyorum.

"Ama teşekkürler." "Tamam, hemen geliyorum."

"Tyler Kane, seni çok seviyorum," yanımdaki sarışın kız diyor ve parmağını göğsümde gezdiriyor. "Eskiden futbolcuları severdim, ama buz hokeyi bana göre değildi. Sonra bir gün televizyon izliyordum ve sen ESPN'de falan çıkmıştın, seni gördüm ve 'Bu adam hayatımda gördüğüm en yakışıklı sporcu' dedim. Sen için ölebilirim." Beni baştan aşağı süzer. "Bekarsın, değil mi?" Bana yapışır.

"Kesinlikle bekardır," diye Erica benim için cevap verdi. "Çaresizce bekâr." Ona baktım ve sırtıttım.

"Tam olarak değil." Ona göz kırptım ve sonra sarışına döndüm. "Maalesef bu gece arkadaşlarımla buradayım, ama tanıştığımızı memnun oldum."

"Sana numaramı verebilirim. Aslında Kansas'tan değil, Missouri'nin Kansas City kentindenim, ama bir otel odam var. Sana verebilirim..."

"İki haydut," diye mırıldanır Erica, sarışına telefonunu geri verirken. Kendini  st n gören bir rahibe gibi görünüyor, ama ona bunu söylememeye karar veriyorum. "Fotoğrafları beğenmişsindir umarım."

Sarışın kadını küçümseyerek bakar, sonra bana döner. "Ee, numaramı ister misin?" Neredeyse mırıldanıyor ve daha özel bir ortamda olsaydık, bana yapışırdı, buna hiç şüphem yok. Belki üstüme bile çıkar.

"Bu gece olmaz. Ama kalan tatilinin tadını çıkar. Ve yaşasın Kansas City. Haydi Chiefs." Bana birkaç saniye baktı ve hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

"Bu gece d nyanı sallayamayacağıma emin misin? Yani ben seksiyim ve sen de çok güzelsin. Bence bu gece sihirli bir şey olabilir."

Erica burun kıvrır, ona bir bakış atar ve başını sallar. "K r ve çaresiz olmalı," diye ikimizin de duyacağı kadar yüksek sesle söyler.

"Kıskandın mı?" diye alay ediyorum. Erica'nın bu yönünü daha önce hiç görmemiştim ve sanırım hoşuma gitti.

"Sanki." Oturur ve ben de karşısına otururum. Bana bakmaya devam eder ve sarışının i  çekerek uzaklaşmasını izlerim. Kalçalarını sallayarak yürür ve ben de gülümserim, sonra tekrar Erica'ya dönerim. Sinirli ve kızgınken çok tatlıdır.

"Bütün gece beni dik dik bakmaya devam edecek misin?"

"Sana bakmıyorum, domuz. Seni o kadar da çekici bulmuyorum." Beni baştan aşağı s zer ve kötü bir şey kokmuş gibi burnunu çeker. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Duştan yeni çıktım ve vücut şampuanımın kokusu sayesinde okyanus gibi kokuyorum.

"Beni o kadar da beğenmiyor musun?" diyorum gülerek. "Kaç kez daha özür dileyebilirim bilmiyorum," diyorum. "Bunu yapanın senin kardeşin olduğunu biliyorsun..."

"O Sabrina'ya at dedi. Sen de g l yordun." "Komik olduğu için gülüyordum."

"Sabrina'ya atmak yerine bana attığın için g l yordun, bunu bildiğin halde."

"Yani, yine de biraz komikti. Sen..." Duruyorum. Bu durumu daha da k t leştiriyorum gibi hissediyorum. "Bana i kini d kmene izin versem nasıl olur?" Masadaki

masadaki birkaç bardağı işaret ettim. "İstedğini kullanabilirsin."

"Hayır, bu seni affetmem için yeterli olmaz, ama istersen, sırf eğlencesine üzerine içki dökebilirim." Elini uzatıp bira şişemi kapıyor. Elini tutup şişeyi almaması için sıkıyorum.

"Şimdi olmaz tatlım," diyorum alçak sesle. Elini tekrar sıkıyorum, o da şişeden çekmeye çalışıyor ama bırakmıyorum. Elini kapatan elime bakarken gözleri büyülüyor. Eli küçük ve sıcak. Bileklerinden kalp atışlarını hissedebiliyorum. Gergin görünüyor. Sanki onu yiyip bitirmek istiyorum. Sanki dudaklarımı onun teninde hissetmek istediğimi biliyor gibi. Ve çıplak olarak yatağında uzanmış halini. Elini aniden bırakıyorum. "Şimdi olmaz," diyorum yumuşak bir sesle. Ama bu sefer sözler ikimiz için. Onu almayı hayal etmekten vazgeçmeliyim. Bu asla olmayacak.

O geriye yaslanıp gözlerini kırıyor. Telefonumun bip sesi duyduğumda minnettar oluyorum. Aşağıya bakıyorum, Elliott'tan mesaj gelmiş. **"Selam, gelebileceğimden emin değilim. Seksi küçük inek kızım bu gece sevişmek istiyor. Bana iyi eğlenceler diler misin?"** Mesaja bakıp gözlerimi deviriyorum. Cevap bile vermeyeceğim.

"Ee, nasılsın Sabrina?" diye soruyorum, ona bakarak.

"Gerçekten çok iyi, teşekkürler. Erica ve ben podcast üzerinde çalışıyoruz. Birinci bölüm neredeyse bitti. Wes ile paylaşmak için çok heyecanlıyız."

"Oh, harika. Peki ya sen, Erica? Son zamanlarda başka erkekleri de eziyet ettin mi? Yoksa sadece ben miyim?"

"Erkeklerin beni sevdiğini bilmeni isterim," diyor hafifçe. "Aslında, bu akşam gelecekteki kocam olabilecek biriyle randevum var. Yani, senin benimle böyle konuştuğunu öğrenirse hiç hoşuna gitmeyecek."

Midem bir anda sıkışır. "Ne demek, gelecekteki kocan olabilecek biriyle randevun var?"

"Bu akşam randevum var ve birazdan çıkacağım." Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme atıyor. "Sen burada kardeşim ve Sabrina ile bira içerken, ben dışarıda bana yıldızları göstermek ve dondurma ikram etmek isteyen yakışıklı bir adam tarafından kur yapıyor olacağım."

"Randevusu bu," diye açıklıyor Sabrina. "Onu yıldızların altında dondurma yemeye götürmek istiyor."

"Yıldızların altında dondurma mı?" Gözlerimi deviriyorum. "Hangi yıldızlar? Burası New York."

"Of, çok sinir bozucusun. Wes de aynen öyle demişti." Erica gözlerini devirdi. "Sizin romantizmden eser yok. Önemli olan onun beni etkilemek istemesi. Benimle romantik olmak istiyor. Beni etkilemek için yollar arıyor."

"Tamam," dedim. "Senin için sevindim. Adı ne?" "Seni ilgilendirmez."

"Ne iş yapıyor?" "Henüz tam olarak bilmiyorum."

"Ne iş yaptığını bilmiyorsun. Adını da bilmiyor olabilirsin. Parkta yaşayan bir trol mü?"

"Tabii ki adını biliyorum. Adı Darren."

"Yani, pek tanımadığın Darren ile randevuya çıkıyorsun." Nedense beynimde bir ses çınlıyor, ama nedenini bilmiyorum.

"Geçen gün sinemada sıra beklerken tanıştım," diyor.

"Tamam." Bir ping sesi daha.

"Arkada duruyordu, konuşmaya başladık ve hemen anlaştık. Ve tüm gerçek aşk hikayeleri gibi, aramızda inanılmaz bir kimya vardı."

"Aşk hikayeleri mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu ilk görüşte aşk mıydı?"

"Yani, belki. Şu anda hiçbir şeyi dışlamıyorum. En azından bana içki fırlatacak türde bir adam olmadığını biliyorum."

Birayı uzun bir yudumla içiyorum. "Yani, sinemada sıra beklerken tanıştığın Darren adında biriyle randevuya mı çıkıyorsun?" Ve birden aklıma geliyor, Elliott da bana benzer bir hikaye anlatmıştı. Elliott bir kızla tanışmış ve ona adının Darren olduğunu söylemişti, ama o Erica olamaz, değil mi? Onun bahsettiği inek kız Erica olamazdı. Ama dur, o kızın Columbia'ya giden bir tiyatro meraklısı olduğunu söylememiş miydi? Erica Columbia'ya gitmişti. Birdenbire kahkahayı patlatmak istedim.

"O dünyadaki en romantik adam. Muhtemelen şair falan olmalı." Erica hala konuşmaya devam ediyor. "Kitabını yazarken benimle dünyayı dolaşmak istese hiç şaşırırmam. Ben yemek yaparım, sonra sevimli bir köpek alırsız ve..."

"Anlıyorum. Çok iyi birine benziyor. Nasıl birisi?"

"Neden?" diyor ve omuz silkiyor. "Yani, önemli değil ama. Ama çok yakışıklı, senden çok daha yakışıklı." Beni baştan aşağı süzüyor. "Sarı saçlı, mavi gözlü, çok kaslı ve bronz tenli."

"Anlıyorum." Gülmemeye çalışıyorum. Zavallı kız şok olacak.

"Yıldızların altında dondurma yiyeceğiz. Muhtemelen yanağıma öpücük vermeye çalışacak, ama ben ona elimi uzatacağım, böylece kolay kız olmadığımı anlar, ama o çoğu erkek gibi değil. Sadece yatmak istemiyor." Bana anlamlı bir bakış attı, ben ise hiçbir şey söylemedim.

Telefonumu alıp Elliott'a mesaj atıyorum. **"Bu gece randevunu tam olarak nereye götüreceksin?"**

Hemen cevap verdi. **"Bir yerde buluşalım dedim, ama dondurma alıp onu evime götüreceğim."** Dudaklarımı sıkıştırdım. Erica'nın Darren'ı yüzde yüz benim takım arkadaşıym Elliott'tı.

Ona söylemek isteyip istemediğimi düşünürüm. Onun için üzülürüm. Elliott'tı tanırım, o bir domuzdur. Aklında tek bir şey vardır. Ama o, Darren'ın onu şımartmak isteyen bir beyefendi olduğu hayaline kapılmıştır ve ben onun hayallerini yıkmak istemem. "Belki de hayatının aşkını buldun. Belki de bu, dünya turuna çıkmadan önce seni göreceğim son zamandır," diyorum, gülmemeye çalışarak. "Belki yarın seni Vegas'a uçurur ve evlenme teklif eder. Yani, o da ilk görüşte aşk olduğunu düşünürse."

"Belki," diyor, gözleri bana ateş topu atıyor. "Hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum. Gerçekten romantik bir adama benziyor ve bence benimle çabuk evlenmek isteyecek türde bir adam, belki yarın da bunun gerçekleşmesini umacaktır."

"Belki." Dudaklarım seğiriyor. "Yani, yarın spor yapması ya da başka bir şey yapması gerekmiyor, değil mi? Ya da hafta içinde bir maçı falan yok, değil mi?" Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Neden bahsediyorsun? Ne için spor yapsın? Ne maçı? Evet, kaslı ve yapılı, ama spor salonunda yaşamıyor." "Evet, eminim doğal yapısıdır, değil mi?" Başımı salladım. "Muhtemelen seni ne kadar şımartmak istediğini düşünüyor."

"Tyler Kane, inanması zor biliyorum, ama dışarıda bir kadını dışarı çıkarıp ona iyi davranmak isteyen beyefendiler var. Onunla bir gelecek görebilenler."

"Bu adamla kaç kez görüştün?" diye soruyorum, kaşımı kaldırarak, ona randevusunu şahsen tanıdığımı ve onun kesinlikle bir beyefendi olmadığını söylemeli miyim diye düşünerek.

"Yani, sadece bir kez görüştük, ama bilirsin, bilirsin." Gözlerinde, söylediği saçmalıklara inanıyormuş gibi bir ışıltı var. "Sabrina ve Wes gibi."

"Ama onlar çok uzun zamandır arkadaş değiller miydi?"

"Mesele o değil," diyor Erica çabucak. "Bak, ben gerçek bir romantikim ve aşk gibi şeylere inanıyorum, senin inanmaman beni üzüyor."

"Sanırım bana bir iki şey öğretebilirsin, tatlı Erica," diyorum fısıldayarak. "Umarım dondurma randevun istediğin gibi geçer."

"Eminim öyle olacak." Geriye yaslanıp saçlarıyla oynarken yüzünde hayali bir gülümseme belirir. "Central Park'ta oturup dondurma yiyeceğiz. Belki o da battaniye getirir, biz de yıldızları seyrederiz."

Ben hiçbir şey söylemiyorum, çok sessiz olan Sabrina da öyle.

"Sonra çocukluğumuzu ve gelecek hayallerimizi konuşuruz, kaderimizin nasıl..."

Telefonum çalıyor. "Affedersin, bir saniye." Ekrana bakıyorum. Elliott, üzerinde yirmi dört paket prezervatif olan yatağının fotoğrafını göndermiş. "**Bow chicka bow wow.**" Yüksek sesle inlememeye çalışıyorum.

Erica'ya ve tatlı yüzüne bakıyorum ve ona her şeyi yanlış anladığını söylemek üzereyim. Randevusunun romantizmle ilgili hiçbir şey konuşmak gibi bir niyeti olmadığını, ama sonra o öne eğilip beni işaret ediyor, güzel yüzünde somurtkan bir ifade var. "Tyler, sen hokey oyuncusun ve her türden kadını elde edebiliyorsun diye, tüm erkeklerin domuz olduğunu düşünüyorsun. Her erkeğin sadece penisıyla düşündüğünü. Ama ben sana, beyni, kalbi ve ruhuyla düşünen erkekler de olduğunu söylemek için buradayım. Seçkin, nazik, şefkatli ve düşünceli erkekler var ve ben bu akşam onlardan biriyle randevum var. Tamamen senin tersi biri."

"Sana katılıyorum," diyorum bir süre sonra, Elliott'un yatağındaki prezervatiflerin fotoğrafını düşünerek. "Kesinlikle benim tam tersi biriyle randevuya çıkacaksın." Ona söylemeliyim, ama söylemeyeceğim. Zaten bana inanmazdı. Onun sözlerini düşünerek sırtıyorum. Bu kadar heyecanlı olması çok sevimli, ama tamamen hayal dünyasında yaşıyor. Playboy olarak bilinmeme ve bir ilişki ya da evlilik aramamama rağmen, Elliott'un aksine bir kadını asla et parçası gibi davranmam. Elliott, Erica'nın tarif ettiği kişinin tam tersi, ama bunu bir saat içinde öğrenecek. Keşke orada olup her şeyin nasıl gelişeceğini görebilseydim.

"Umarım büyüğü bir gece geçirirsin, Erica. Anlatmak için sabırsızlanıyorum." Ona gülümsüyorum. "Bana tam olarak ne yaptığını anlatmalısın, bir dahaki randevumda kullanmak için ipuçları alayım. Bir kadına onun sana davrandığı gibi davranmak istiyorum."

"Her şeyi anlatırım. Yani, şanslıysan düğüne bile davet ederim," diyor başını dik tutarak ve gülmemek için kendini zor tutuyorum.

"Çok nazıksın," diyorum, hafifçe gülümseyerek. "Bu gece tüm hayallerin gerçek olsun."

Telefonum tekrar bip sesi çıkarır ve ekrana bakarım. **"İsrarcı görünüyor, bir saat içinde halledebilirim. Sonra içki içmeye çıkabilir miyiz?"** Bir iniltiyi bastırıyorum. Elliott bir domuz. Bu işe karışmak istemem ama Erica'nın Elliott ve onun saçmalıklarına bulaşmasına izin veremem. Benden nefret ediyor olabilir ama o benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve hiçbir erkeğin kız kardeşime öyle davranmasını istemem. Elliott'a mesaj atıp adresini istiyorum. Erica'yı onunla yalnız bırakmam mümkün değil, ama randevuya gitmesini de engelleyemem. Randevunun erken saatlerinde çıkacağına neredeyse emin olduğum kavganın ardından parçaları toplamak için daha sonra oraya gitmeyi planlıyorum.

Chapter Five

E rica

Calp çarpıntısı: var.

Mide bulantısı: var.

Beynim dakikada yüz mil hızla çalışıyor: tamam.

Darren'ın gelmesini beklerken Tyler Kane kafamın içinde bedavaya yaşıyor: tamam.

Ugh, bu adamın beni bu kadar etkilemesinden nefret ediyorum. Ve bunu yaparken bu kadar kendini beğenmiş ve yakışıklı olmasından nefret ediyorum. Bu kadar yakışıklı ve kaslı olmak yasadışı olmalı. Ve o koyu renkli gözleri sanki pek çok sır saklıyor gibi. Öğrenmek istemediğim sırlar. Ben buraya Darren için geldim. Hayatımın olası aşkı için. Tyler'ı üzme için barda söylediğim tüm saçmalıklardan utanmak istiyorum. Vegas'a uçup evlenebileceğimi söylediğimde Sabrina'nın yüzündeki ifadeyi gördüm. Aklımı kaçırdığımı düşündü. Tyler da açıkça deli olduğumu düşündü. Gerçi bu onun suçu. Onun yanında olmak beni mantıksız bir şekilde çıldırtıyor. Ama deli değilim. Darren'la nişanlanmak gibi bir niyetim yok, onun bana evlenme teklif edeceğini düşünmüyorum bile.

Bunun olması için domuzlar uçuşması gerek.

Domuzların uçuşunu ve Darren'la benim küçük bir kilisede Elvis taklitçisinin bize sonsuza kadar evlenmek isteyip istemediğimizi sorduğunu hayal ederken kıkırdamaya başladım. Ailem ve iki erkek kardeşim beni kesinlikle öldürürlerdi ve ben hayatımı seviyorum, bu yüzden böyle bir şeyin olmasını istemiyorum. Ama bu

Podcast bölümü için iyi bir fikir. Flört ritüelinin başlangıcında ilişkinizin ne kadar ciddi olmasını istediğinizi ne kadar açık bir şekilde ifade edebilirsiniz? Unutmamak için telefonumu çıkarıp hızlıca not alıyorum.

"Samantha, selam." Tanıdık ses hemen yanımda. Hızla başımı kaldırıp Darren'ı görünce gülümsüyorum. Hatırladığım kadar yakışıklı, ama nedense bana bir köpek yavrusunu hatırlatıyor. Yakışıklı, ama genç görünüyor. Tyler Kane gibi tam bir erkek değil. Aşağılık bir adam, ama ne kadar seksi olduğunu ve kanımı kaydattığını inkar edemem.

"Darren, seni tekrar görmek ne güzel." Birdenbire, onun yanında kendimi garip hissediyorum. Seksi görünüşünden etkilendiğim için değil, daha çok barda yaptığım büyük laflardan utanıyorum. Darren söylediklerimi bilseydi, kesinlikle benim deli olduğumu düşünürdü. Tyler Kane ile yaptığım konuşmayı düşününce utanıyorum.

"Seni de görmek çok güzel, Samantha." Beni baştan aşağı süzer ve sonra kollarını açarak bana sarılmam için davet eder. Onu sarılmak istemiyorum. Onu iyi tanımıyorum, ama birkaç saniye bana sarılmasına izin veriyorum. Yanağıma öpücük kondurup geri çekiliyor.

"Çok güzel kokuyorsun," diyor, sanki profesyonel bir parfüm koklayıcısı gibi burnunu çekerek. Bu arada, bu hiç de tahrik edici değil ve iltifat gibi gelmiyor.

"Teşekkürler." Ona garip bir şekilde gülümsüyorum. O anda başka ne yapacağımı bilmiyorum. O da güzel kokuyorsun mu demeliyim? Aslında pek kokmuyor ama. "Benimle buluştuğuna çok sevindim. Mesajıma cevap vereceğinden emin değildim," diyor, çocuksu bir ifadeyle, ve ben ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

O. Çok yakışıklı. İsteddiği hemen hemen her kadını elde edebileceğinden eminim. "Öyle mi? Neden?"

"Bilmiyorum. Kızların zorlanmayı sevdiğini biliyorum. Senin de öyle yapmayacağını umuyordum."

"Neyi yapmayacaktım?"

"Zor elde edileni oynamayı." Göz kırttı. "Peki, dondurma ister misin? Ya da hamburger? Ya da patates kızartması falan?"

"Tabii. Harika olur. Teşekkürler. Nereye gideceğiz?" Korkunç soru. Cevabı beklerken kalbim deli gibi atıyor.

"Şey, buradan çok uzak olmayan, bildiğim küçük bir yere gidebiliriz diye düşünmüştüm." Elimi tutmaya çalışır, ben hafifçe çekilirim. Bu çok fazla, çok erken.

"Elini tutmak istediğimden emin değilim. Daha yeni tanıştık..." diyorum, gergin bir şekilde gülerek. "Umarım sakıncası yoktur." Eğer kızarsa, giderim. O kadar da çaresiz değilim.

"Hey, merak etme. Bunun için daha sonra bolca vaktimiz var," diyor gülümseyerek ve ben ne düşündüğünü merak ediyorum. Nedense, onun bahsettiği "daha sonra"nın hayatımızın geri kalanı olduğunu sanmıyorum.

"Acıkдын mı?" Bana bakar ve gözleri bana bambaşka bir soru soruyor gibi gelir. İçimden inlemek geliyor. Bana PG olmayan bir şey için aç olup olmadığımı sorduğunu hissediyorum, ama pantolonuma girmek dışında başka bir şeyle ilgilendiğine inanmak istediğim için aptal rolü yapacağım. Özellikle de Tyler'a hayatımın aşkı olabileceğini söyleyip durduktan sonra.

"Biraz acıktım. Hamburger yiyebilirim," diyorum çabucak, çünkü dondurma yerine daha doyurucu bir şey istediğimi söylersem, muhtemelen gerçek bir restorana gideceğiz. Onun yine kendi evine gitmekten bahsetmesini istemiyorum. Ayrıca o, gurme gibi davranıp bana sıfırdan bir şeyler pişirmeyi teklif edecek türde birine benzemiyor.

"Tamam, çizburger mi, balık sandviç mi? Hamburgerciye gidip seçeneklere bakabiliriz." Bu fikir onu pek heyecanlandırmamış gibi. Birdenbire, en yakışıklı erkeklerin bile kişilikleri berbat olduğunda çekiciliğini yitirdiğini fark ediyorum. Ne yazık ki, Darren yakışıklı olmasına rağmen kesinlikle hayallerimin erkeği değil. Tabii bunu Tyler'a söylemeyeceğim. Aslında Sabrina'ya mesaj atıp, Tyler'a randevumun harika gittiğini ve belki de gerçek bir beyefendiden romantizm dersleri almak isteyebileceğini söylemek istiyorum. Tabii ki hepsi yalan, çünkü Darren striptiz kulübündeki azgın bir adamdan daha fazla yalakalık yapıyor, ama bu mesajı ona iletmeyeceğim.

"Belki biraz soğan halkası," diyorum ve gözlerinin büyüdüğünü görüyorum. Gülümsememi saklıyorum. O da benim gibi, soğan halkası istememin, bu gece onu öpmek istemediğim için olduğunu bilmeli. Ya da başka bir şey yapmak istemediğim için. O, hayalperest tiplere benziyor. Bu gece benden oral seks alacağını düşünüyorsa, büyük bir şok yaşayacak. Hayatta olmaz, Jose.

"Soğan halkaları mı?" Burnunu kırııştırıyor ve gözlerinde hayal kırıklığını görmek beni şaşırtmıyor. Zavallı aptal. "Peki patates kızartması?"

"Evet, onları da alabiliriz. Belki mozzarella çubukları da." "Yemeyi seviyorsun, ha?"

"Sanırım ben de insanım, değil mi?"

Bana göz kırpmıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Mizah anlayışı pek yok, ama sanırım ona ilk başta ilgimi çeken şey bu değildi. Tyler benim cevabıma güler miydi acaba? Bence oldukça espriliydi.

Onu düşünmeyi bırak, içimden bir ses söylüyor.

Tyler Kane ile ilgilenmiyorum. Tyler Kane ile hiç ilgilenmiyorum.

Bunu kendime defalarca hatırlatmam gerekiyor, çünkü en son istediğim şey kardeşimin arkadaşına aşık olmak.

Kendimi bu yola sokmayacağım.

Özellikle de o kadar kendini beğenmişken. Kendini gerçekten çok beğeniyor, ki biraz da öyle, ve şehirdeki, hatta belki de ülkedeki diğer erkeklerden daha fazla kadının peşinde olduğunu biliyorum. Kardeşlerimden bile daha fazla, oysa onlar çok çekici.

Kardeşim sayesinde Tyler'ın ülkedeki en iyi hokey oyuncusu olduğunu biliyorum. Bu nedenle sürekli haberlerde çıkıyor. ESPN'de ve gazetelerde yer alıyor, hatta TikTok'ta birçok kadının en çok beğendiği erkek arkadaş adayı listesinde bile yer alıyor, bu da beni kusmak istememe neden oluyor. Bunu biliyorum çünkü aptalca bir şekilde TikTok arama motoruna adını yazdım ve kadınların ona hayranlık duyduğu milyarlarca video çıktı. Kadınların erkek zevki neden bu kadar kötü? Benimki de o kadar iyi değil ama.

Tabii ki. Zaten sinirimi bozan bir adamla birlikteyim. İki erkek kardeşle büyümemin tek olumlu yanı, iyi bir erkeğin bir kadına nasıl davranması gerektiğini ve seni sevdiğinde sana ne kadar saygılı olacağını bilmem. Darren ise bana, birkaç gecelik bir ilişki dışında beni istemediğini çoktan gösterdi. Ben o tür bir kız olsaydım, bu sorun olmazdı.

"Ee, ne düşünüyorsun?" diye soruyor Darren ve gözlerinde, aptal Tyler'ı düşünerek hayal aleminde dolaşmak yerine onun söylediklerine daha dikkatli dinlemem gerektiğini düşündüren bir ışıltı var.

Onun söylediklerinin tek kelimesini bile duymadığımı fark ettim ve kalbim sıkıştı. Onu dinlemiyorsam, bu ilişki baştan başlamak için uygun değil.

"Üzgünüm, patates kızartmasını düşünüyordum." Karnımı ovuşturup dudaklarımı yalarım. "Ne kadar tuzlu olursa o kadar iyi." Başka bir erkeği düşündüğümü düşünmesindense, yemek düşündüğümü itiraf etmek daha iyidir. Ama gözlerindeki bakıştan, pek etkilenmediğini anlıyorum.

"Uh, tamam." Telefonu çalıyor ve heyecanla çıkartıyor. "Cevaplasam sorun olur mu?"

"Tabii." Artık bana dikkatini vermediği için duraksıyorum. "Arkadaşıma haber vereyim, çünkü ona bu akşam seninle buluşacağını söylemiştim," diye mırıldanıyorum o yazarken. Etrafına bakınıp başka bir şey yazarken onu izliyorum.

"Ev arkadaşın falan mı? Beklememesini söyledin mi?"

Birkaç saniye ona bakarak göz teması kurup yorumunu açıklamasını bekledim ama ikisini de yapmadı. Uzaklaşmayı düşündüm. Gidip kendi patates kızartmamı alabilir, belki Suki'yi arayıp buluşmak isteyip istemediğini sorabilir, bir şeyler içebilir, hatta sırf eğlenmek için Vegas'a uçabilirim. Kredi kartım var ve henüz güven fonuma erişimim olmasa da istediğim gibi gelip gidebilirim.

"Hayır, ona beklememesini söylemedim. Neden öyle söyleyeyim ki?"

"Eğer randevumuz iyi geçerse, biraz uzun sürebilir..." Bana bir kez daha göz kırpar, aşağı bakar ve kalçalarını sallar.

Bunu yapmadı, değil mi? Gözlerimi kırıp ovuşturuyorum. Ona bakıp gülmesini ve benim tepkimi görmek için şaka yaptığını söylemesini bekliyorum, ama Brad Pitt olduğunu sanır gibi sırtıyor ve onun yüzde yüz ciddi olduğunu anlıyorum.

Darren kendini çok havalı sanıyor.

"Dalga mı geçiyorsun?" antamı daha sıkı tutuyorum. "Sanırım yanlış anladın Darren. Ben öyle bir kız değilim."

"Ne yani, bu gece Bayan Buz gibi misin?"

"Bu ne demek?"

"Dün tanıştığımızda bana yapışıp duruyordun."

"Hayır, yapmadım!" diyorum, dehşet içinde. "Neden bahsediyorsun? Normal bir sohbet ediyorduk, sonra arkadaşım geldi. Ne zaman sana yapıştım?"

"Satır aralarını okuyabiliyorum. Gözlerin bana çok şey anlatıyordu." Dilini şaklattı.

"Gözlerim sana hiçbir şey söylemiyordu, Darren. İnan bana."

"Peki ya o lolipodu yalarken?" Sırıtarak sorar. "O derin emişlerle..." Salya akıtarak konuşur ve ben neredeyse kusuyorum.

"Sen hayal dünyasında yaşıyorsun ve..."

"Bu doğru değil," diyor yavaşça. "Ama sen de bu ilişkinin nereye varacağını görmek istersen, ben bu randevuya devam etmeye hazırım. Hatta bu

"

"Bu randevuya yatırım yaptım da ne demek?" Cüzdanımı açıp metro bileti için ona on doları vermek üzereyim.

"Bazı şeyler ucuz değil demek istiyorum. Yatırım yapmaya karar verdim..."

"Neye yatırım yapmaya?" Eğer bana hamburger ismarlamanın bu randevuya yatırım yapmak olduğunu söyleyecekse, çılgına döneceğim. Erkeklerin kadınlara ikram etmekten zevk aldığı eski zamanlarda yaşamadığımı biliyorum, ama bu çok saçma. Bir beyefendinin bana kur yapmasını ve beni randevuya çıkarmak istemesini beklemek çok mu fazla? Aklıma bir fikir geldi. Belki bu podcast için iyi bir fikir olabilir: Kur yapma çağı sona erdi mi?

"Sadece ikimizin de yakın zamanda çocuk istemediğinden eminim diyorum."

"Çocuk mu? Neden bahsediyorsun?"

"Ne hakkında konuştuğumu sanıyorsun?"

"Bana hamburger almaktan bahsediyorsun, şimdi de çocuk mu diyorsun? Kafam karıştı."

"Tuzağa düşmeyeceğim. Sırf ben..." Durur ve dudağını ısırır.

"Sen Darren, değil mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Burada neler oluyor? İyi misin?" Ona bir adım yaklaştım ve gözlerine baktım. "Uçmuş musun? Bir şey mi aldın? Seni hastaneye götürmem gerek mi? Delirdin mi?"

"Deli miyim? Hayır. Neden böyle söylüyorsun?" "Deli gibi davranıyorsun. O yüzden."

Kafasını sallar. "Bak, sanırım biz..." Arkamda bir şeye bakarak kaşlarını çatıyor. Gözleri büyür, omuzları gerilir ve sonra bir nefes verir. "Oh, hey, sen burada ne yapıyorsun?"

Donakaldım, tuzağa düşürüldüğüm ve kötü bir duruma sokulduğumdan endişelendim. "Naber, Elliott?" Sesi hemen tanıdım. Tyler'dı.

Tyler burada ne arıyor?

Darren'ın yüzü kıpkırmızı olur. Arkama bakıp Tyler Kane'i gördüğümde kalbim deli gibi çarpar.

"Burada ne işin var, ezik? Beni takip mi ediyorsun? Darren'la çıktığım için çok mu üzüldün?"

"Evet, sen neden buradasın?" Darren ona sorar ve sonra kaşlarını çatır.

"Bekle, Samantha'yı tanıyor musun?"

Tyler ikimize bakıyor. Kahkahayı patlatıyor ve başını sallıyor. "Buna inanmıyorum. Bu gerçek olamaz." İkimizi işaret ediyor. "

Darren'ı tanımıyorum, Samantha'yı da tanımıyorum."

"Dur, Darren'a ne dedin?" Şokum, Darren'a farklı bir isim taktığını fark etmemi engelledi.

"Ona Elliott dedim." Sırıttıyor. "Ve ona Elliott dedim çünkü onun adı o."

"Elliott mu?" Gözlerimi kırıştırtıp Darren'a baktım. "Ne?"

"Evet, benim adım Elliott. Üzgünüm Samantha, ama kendimi altın avcılarından koruyordum ve sen de altın avcısı gibi görünüyordun."

"Ne?" Ağzım açık kalır.

"Oh, ona özür dilemene gerek yok." Tyler yine koca ağzını açıyor. "Onun adı Samantha değil."

"Ne?"

"Benim adım Erica ve ben altın avcısı değilim."

"Bana yalan mı söyledin?" Kızgın görünüyor. "Bana yalan mı söyledin?"

"Sen de bana yalan söyledin." Gözlerimi devirip Tyler'a baktım. "Onun benim randevum olduğunu biliyor muydun?"

"O takımın yeni oyuncusu ve bana randevusundan bahsetmişti." Yavaşça başını sallar. Biraz utanmış gibi görünmek için yeterince saygılıdır. "İçimde bir his vardı."

"Senin hokey oyuncusu olduğunu bilseydim, seninle asla buluşmazdım." Elliott'ı işaret ediyorum. "İğrenç."

"Ama onun işini bilmeden nişanlanmayı kabul eder miydin?" Tyler gülmeye başlar ve ben utançtan yanarım. Neden daha önce bahsettiğim saçma şeyi gündeme getiriyordu? Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Aptalların kraliçesi. Bana böyle diyecekler.

Erica Carrington, aptalların kraliçesi, Tyler Kane'in önünde utançtan öldü. Manşetlerde böyle yazacak.

"Neden bahsediyorsun?" Elliott kaşlarını çatıyor. "Ne nişanı?" Bana dönüyor. "Ona nişanlandığımızı mı söyledin? Bak Samantha, Erica, Elsa, adın her neyse. Seni daha dün tanıştık ve aramızda öyle bir şey yok." Kusacak gibi görünüyor. Zavallı aptal, onu çok istediğimi sanıyor.

Alt dudağımı ısıırıyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. İşler çığırından çıktı ve kendimi çok aptal hissediyorum. Tyler'a öfkeyle bakıyorum.

"Burada ne işin var? Seni takip etmeni istemedim." Bu durumu çok fazla zevk alan psikopat Tyler'a geri döndürelim.

"Elliott'la randevuna gittiğini ve onun niyetinin pek iyi olmayabileceğini fark ettim ve... şey, Vegas'ta evlenmekten ve hayatının aşkını bulmaktan bahsettiğini duyunca, bu gecenin senin için çok büyük bir hayal kırıklığı olmaması için emin olmak istedim, çünkü Elliott tam olarak aynı şeyi istemiyor."

"Hayır, evlenmek istemiyorum. Seni tanımıyorum bile!" Elliott tiksiniş gibi konuşuyor.

"Ben de seninle evlenmek istemiyorum, sapık," diyorum, öfkeyle. "Bir hamburger almayı yatırım olarak düşünmeyi hayal et."

"Prezervatif aldım, kaltak. Hamburgerin parasını vermeyecektim."

"Yeter." Tyler'ın sesi keskin ve Elliott'a doğru yöneliyor. Omuzlarını sertçe tutuyor ve Elliott'ın çekindiğini izliyorum. "Bence bayana bir özür borçlusun."

"O..."

"Dediğim gibi," Tyler'ın yüzü buz gibi. "Bu bayana bir özür borçlusun. Biz kadınlara orospu demiyoruz."

"Özür dilerim," diye mırıldanır Elliott ve Tyler onu bırakır.

"Ben eve gidiyorum." Birkaç adım geri çekilip arkayı dönüyorum. Kafam karışık ve düşüncelerle dolu.

Elliott Tyler'a dönüyor. "Oynamak isteyen seksi kadınlar arayalım mı?"

"Elliott, bence eve gidip biraz dinlenmelisin. Yarın antrenmanın var. Ben genç hanımı eve kadar eşlik edeceğim."

"Sana bir şey yapmana gerek yok. Eve kendim gidebilirim."

"Eve güvenle vardığından emin olmak istiyorum. Beni bundan alıkoymana izin vermeyeceğim."

"Bana *izin* vermeyecek misin?" Ona sert bir bakış attım. "Anlamadım?"

"Duydun beni," diyor gülümseyerek. "Hala dondurma istiyor musun?"

"Ne oluyor lan?" Elliott ikimize bakıp başını sallar. "Burada neler olduğunu anlamıyorum dostum. Bu delilik. Ama... barış."

Onun uzaklaşmasını izlerken yüzümde utanç hissediyorum. Tyler'ın önünde böyle bir şey yapmam aptallıktı.

"Her şey mahvolmadan önce yeminlerinizi konuşmuş muydunuz?"

"Kapa çeneni. Bu komik bile değil." Dudaklarımın seğirmesini engelleyemiyorum.

"En azından düğünden önce Tiffany'ye gidip yüzük bakmak için onu davet ettin mi?" O gülüyor.

"Kapa çeneni," diyorum ve onu hafifçe itiyorum. Ben de gülmekten kendimi alamıyorum. "Bu çok eğlenceli geliyor sana. Komik bile değil."

"Gülmemeye çalışıyorum." Işık direğine yaslanıyor. "Aslında, düğüne davet edilseydim sana güzel bir düğün hediyesi alacaktım."

Ona sert bir bakış atıyorum ve cevap vermiyorum.

"Şaka yapmak için çok mu erken? Çok mu acıyor? İnsanlık tarihinin en büyüğü ilişkisinin sona ermesinden dolayı çok mu depresif hissediyorsun?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Sadece kalbinin kırılmadığından emin olmak istiyorum."

"Tabii ki kırılmadı. Adamı daha dün tanıştım."

"Evet, ama davranışlarından sanki o senin ruh ikiziniymiş gibi görünüyordu."

"Tamam. Belli ki yanılmışım." Ona sert bir bakış attım. "Şimdi, eve gitmek için Uber çağırarak mısın?"

"Ooh, beni evine mi davet ediyorsun?"

"Hayır!" diye çabucak cevap veriyorum. "Öyle demek istemedim." Derin bir nefes alıyorum. "Tabii ki seni hiçbir yere davet etmiyorum."

"Bana o kadar açık değil."

"Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil. Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim. Ve sorun olmazsa seni eve güvenle bırakmak istiyorum."

"Peki. Sen gitmeyeceksin gibi hissediyorum, o yüzden beni eve kadar eşlik edebilirsin, her ne kadar yıllardır tek başıma eve gidiyor olsam da."

"Çok uzun bir süre." Bana geniş, yıkıcı derecede yakışıklı bir gülümseme sunuyor ve bunu yaptığında kaç kalbin eridiğini biliyor mu acaba diye merak ediyorum. Bu düşünce için hemen kendime tokat atmak istiyorum. Kesinlikle bildiğini anlıyorum. Derin, sıcak kahverengi gözlerindeki ışıltı manyetik ve ona gülümsemeden edemiyorum. Tyler, ona kızmayı gerçekten zorlaştırıyor.

Chapter Six

T Tyler
"Eve gitmeye hazır mısın, yoksa acıktın mı?" diye soruyorum, umarım o da benim kadar akşamı uzatmak istiyordur. onun yanında olmak istediğimi bilmiyorum, ama onun varlığı beni ilk partime gitmiş gibi hissettiriyor: heyecanlı, coşkulu ve sonra ne olacağını merakla bekleyen.

Bana birkaç saniye bakar ve seçeneklerini tarttığını anlayabiliyorum. Benimle daha fazla zaman geçirmek isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi. Yüzündeki her düşüncesini okuyabildiğimi biliyor mu acaba?

"Eğer endişelendiğin buysa, ısırmayacağım."

"Neden ısırmandan endişeleneyim ki?" Gözlerini deviriyor. "Vampir misin? Kanımı emmeye mi çalışıyorsun?"

"Bence çok fazla kitap okumuş ve çok fazla film izlemişsin." Öne eğilip gözlerimi kocaman açtım. "Sana çok önemli bir şey söyleyeceğim, Erica."

"Öyle mi?"

"Ama bunu duymaya hazır mısın, emin değilim." Sanki büyük bir sır verecekmiş gibi sesimi alçaltıyorum.

"Aman Tanrım, dramatik olmayı bırak. Bana ne söyleyeceksin?" "Şey... Edward Cullen..." Duruyorum.

"Evet. Ne olmuş ona?" "O gerçek değil."

"Ne?"

"Jacob da öyle, soyadı neymiş her neyse."

Kız gülmeye başlar, yüzündeki şaşkınlık yerini neşeye bırakır. "Sen neden bahsediyorsun? *Twilight'taki* karakterlerden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Hayallerini yıkmak istemem ama onlar kurgusal karakterler."

"Sen bir aptalsın."

"Kanını emmek isteyen bir vampir olup olmadığımı soran sendin."

"Ona şaka denir." Gözlerini devirdi. "Sen bir aptalsın. Aslında, senin için daha çok endişeleniyorum çünkü bu karakterleri nereden biliyorsun?" Hafifçe titredi. "Lütfen *Twilight'ın* en sevdiğin film olduğunu söyleme. Sana olan azıcık saygımı da kaybederim."

"Küçük kız kardeşlerim var," diyorum, Iowa'daki kız kardeşlerimi sevgiyle anarak. "Ve Edward ile Jacob hakkında pek çok tartışma yaşadığımı söyleyeyim." Titriyorum. "ok fazla."

"Senin için sevindim, ama neden bu konuyu atın bilmiyorum."

"nk bana kanını emmek isteyen bir vampir olup olmadığımı sordun ve ya sen de böyle bir fantezin varsa diye..."

"Hiçbir şey hakkında fantezim yok." Beni keser ve onu kızdırmak için gerçek bir erkekle hiç birlikte olmadığından mı diye sormak isterim, ama akıllıca çenemi kapalı tutarım. "Bu kadar yeter. Aslında acıktım."

"Ne yemek istersin?" Dudaklarımı yaladım. "Beni söyleme. Benim kanım o kadar da çekici değil."

"Oh hayır. Yine başlıyoruz." O inler. Ellerini havaya kaldırıp deli gibi dönüyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum.

Yüksek sesle bağırır, "Evren, beni duyuyor musun? Bana ne yapıyorsun? Beni delirtmeye mi çalışıyorsun?"

Durur ve büyük kahverengi gözleriyle bana bakarken uzaylıya benzeyen bir yüz ifadesi yapar. Ona bakarım, ne eğilir ve alnına dokunurum.

"İyi misin?"

"Evet." Kıkırdar. "Deliye dnmyorum, ama sen öyle sanabilirsin."

"Bunu anlayabildiğine sevindim. Tamamen ıldırdığımı sandım." Gülerek. "Wes ya da Miles'ı arayıp seni almaya gelmelerini

Wes ya da Miles'ı arayıp seni almaya gelmelerini ve seni bir akıl hastanesine yatırmalarını engellemeleri gerekip gerekmediğini merak ediyordum."

"Aman Tanrım, lütfen yapma." Uzun ve derin bir nefes alır. "Onların peşimde dolanıp, tanımadığım erkeklerle çıkmamam gerektiğini söylemelerine gerek yok. Çünkü onlar benim ve paramın peşinde olabilirler. Aslında benim hiç param yok, çünkü param bir tröst fonunda ve ben sadece ailemin verdiği parayla ve kredi kartlarıyla yaşıyorum."

Duraksıyor. "Üzgünüm. Bunları duymana gerek yoktu."

"Hayır, sorun değil." Yavaşça başımı sallıyorum.

"Anlıyorum."

"Öyle mi?" Birkaç saniye bana bakıyor. "Bunun neresini anladın?"

"Randevun iyi geçmediği için hayal kırıklığına uğradığını ve şimdi biraz dinlenmek istediğini anlıyorum. Belki sana bir şeyler yiyelim, sonra seni eve bırakayım."

"Yani, bütün akşamı seni rahatsız etmek istemem, özellikle de yapacak işlerin varsa. Tanışacağın kadınlar. Senin Tyler Kane, yılın hokey oyuncusu olduğun için sana hayranlık duyan kadınlar... Bekle, *yüzyılın* hokey oyuncusu."

"Araştırmanı iyi yapmışsın."

"Hayır, yapmadım." Kız kıkırdar. "Ama canım hamburger çekti. Var mısın?"

"Varım." Aslında, etrafa bakıyorum ve bulunduğumuz kavşağı tanıyorum. "Çok iyi bir hamburgerci biliyorum, gelmek istersen ben ısmarlarım."

"Vay canına. Beyefendiler gerçekten var," diyor.

"Ha?" Ona baktım, ama o sadece başını salladı.

"Hiçbir şey." Derin bir nefes alır ve ellerini ovuşturur, hafifçe titrediğini fark ederim.

"Ceketimi ister misin?" diye soruyorum.

Kafasını sallar. "Yok, ben iyiyim. Üşümüyorum. Sanırım akşamın draması beni etkiledi."

"Mantıklı," diyorum. "Bu arada Elliott için üzüldüm."

"Bana kaltak dediği için mi?" Gözlerini devirir. "Gerçekten çok kaba."

"Bunu söylediği için üzgünüm. Bence buna gerek yoktu, yarın antrenmana gittiğimizde onunla konuşacağım."

"Benim için yapmana gerek yok."

"Hayır, bunu evrendeki tüm kadınlar adına yapacağım. Belli ki öğrenmesi gereken çok şey var."

"Seni sevecektir."

"Evet, ama bu beni ilgilendirmez. O benim takımımda ve bu nedenle bir beyefendi gibi davranması gerekir. Biz hokey oyuncusuyuz ve buz üzerindeyken her şey olabilir, ama gerçek dünyada böyle davranamaz. Özellikle kadınlara karşı."

"Ooh, sen Güneyli bir beyefendi misin?" diye sordu, bana geniş gözlerle bakarak.

"Hayır," dedim. "Aslında ben Ortabatı'lıyım. Ortabatı erkekleri Güney'dekilerden çok daha kibardır bence."

"Bilemem," diyor. "Çoğunlukla Doğu Kıyısı ve New England'dan erkeklerle çıkıyorum. Güney veya Orta Batı'dan biriyle hiç çıkmadım."

"O zaman çok şey kaçırıyorsun." "Öyle mi?"

"Bilmiyorum. Ülkenin farklı bölgelerinden gelen erkekler hakkında söylenecek bir şeyler var gibi geliyor bana."

"Dünyanın her yerinden farklı erkeklerle çıkmak isterim." Kıkırdar.

"Gerçekten mi?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Hayır, pek sayılmaz. Dürüst olmak gerekirse, sadece gerçek aşkı arıyorum." Bir inilti çıkardım.

"Ne?" diye gözlerini kırptı. "Bunun nesi yanlış?"

"Sadece tek gerçek aşk diye bir şeye inanmadığımı ve buna inananların çok naif olduğunu düşünüyorum."

"Anlamadım?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben naif miyim çünkü benim için yaratılmış bir erkek ve benim için yaratılmış bir kadın olduğuna inanıyorum?"

Onu kesiyorum. "Gidip yemek yiyelim, sonra bu konuşmaya devam ederiz. Ben de acıktım."

"Tamam," dedi. "Bu arada, giderken kardeşime ne dedin?"

"Ona, seninle kimin randevuya çıktığını bildiğimi hissettiğimi ve seni uzun süre randevuda bırakmak istemediğimi, bu yüzden geldiğimi söyledim."

"Huh. Wes'in kendisi gelmemesine şaşırdım."

"Gelmek istedi." Wes'in ne kadar sinirlendiğini ve onu kurtarmak için onu nasıl engellediğini ona anlatmayacağım. "Ona bu işi halledeceğime ve seni eve güvenle götüreceğime söz verdim. Sabrina da ona tek başıma gelmemin iyi bir fikir olduğunu söyledi." Küçük bir gülümsemeyle sözlerimi bitiriyorum. Sabrina'yı sevmiştim. Samimi ve güzel bir kızdı ve Wes'in ona neden aşık olduğunu anlayabiliyordum.

"Evet, muhtemelen Elliott'la kavga etmeye ya da onu dövmeye çalışırdı." Kıkırdar. "Özellikle de bana... şey, bilirsin."

"Biliyorum. İnan bana, ben de az kalsın aynısını yapıyordum."

"Bunu yapmana gerek yoktu, ama beni koruduğun için minnettarım. Çok centilmence bir davranıştı."

"Evet, öyle. Bunu duyduğuma sevindim. Hadi, gidip o hamburgeri alalım."

Sokakta dostça bir sessizlik içinde yürüyoruz. Onun vücudunu ve yan profiline ne kadar güzel olduğunu hayranlıkla izlememeye çalışıyorum. Saçları uzun, koyu ve ipeksi, gerçekten çok güzel. Bunu zaten biliyordum, ama onunla şakalaşmak ve gerçek bir sohbet etmek, bana kızgın olduğu zamankinden çok farklıydı.

"İşte geldik. Happy's Burgers'a hoş geldiniz." Kollarımı sallayarak selam veriyorum. "Umarım beni mutlu ederler," diyor küçük lokantaya girerken.

"Happy's'e hoş geldiniz. İstedığınız yere oturun," yaşlı bir bayan bize sesleniyor.

"Teşekkürler, Sheila," diyorum ve arkaya doğru ilerliyoruz.

"Oh, merhaba Tyler." Bana gülümsüyor. "Hemen geliyorum. Menüleri alabilirsiniz."

"Tamam."

Standdan iki menü alıp birini Erica'ya veriyorum ve oturuyoruz. "Buraya sık gelir misin?" diye soruyor, etrafına bakıp mekanı inceleyerek.

"Evet, en az haftada bir. İyi bir burger seviyorum

"Evet, haftada en az bir kez. İyi bir hamburgeri çok severim."

"Her seferinde farklı bir kadınla mı geliyorsun yoksa..."

"Ne kadar sık randevuya çıktığımı öğrenmeye mi çalışıyorsun?" Gülümserim ve kızarak başını şiddetle sallarken gülmemeye çalışırım.

"Hayır. Yani, sana sorular soruyorum ama bunun nedeni, modern aşk ve edebi karakterler hakkında konuştuğum bir podcast'im var ve modern flörtlerde kur yapma ve gerçek centilmenlerin var olup olmadığına odaklanmak istiyorum."

"Anlıyorum," diyorum. "Sanırım kardeşin bir podcast'in olduğunu söylemişti. Adı ne? Apple veya Spotify'da dinleyebilir miyim?"

"Henüz ilk bölümümüz yayınlanmadı," diyor hızlıca. "Ama sanırım önümüzdeki birkaç hafta içinde çıkacak. Nasıl olacağını çok merak ediyorum. Bu benim hayallerimin bir parçasıydı. Sabrina da benimle birlikte yapıyor, ama benim kadar heyecanlı olduğunu sanmıyorum."

"Bunu birlikte yaptığınızı bilmiyordum." Alnımı ovuşturuyorum. "Ya da belki biliyordum. Üzgünüm. Wes ve ben çok farklı şeyler konuşuruz."

"Önemli değil. Benim hayatımı bilmeni beklemiyorum." "Ama dinlemek isterim."

"Gerçekten gerek yok. Senin ilgini çekecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Neden? Beni centilmen bulmadığın için mi?" "Yani, birden ona kadar bir ölçekte, seni on olarak değerlendirir miyim? Hayır."

"Alındım."

"Seni kırmak istemiyorum. Sadece bir beyefendinin bir kadına içkiyi kazara bile olsa fırlatmayacağını düşünüyorum."

"Bu konuyu tekrar konuşmayacağız, değil mi?" İnleyerek ellerimi masanın üzerine koydum. "Ne yapabilirim? Ne söyleyebilirim? Bu konuşmayı bitirmek için sana ne alabilirim?"

"Bunun gerçekten kötü niyetle veya kinle yapılmadığını biliyorum," diyor. "Bunu unutacağım. Ama yine de seninle bu konuda dalga geçebilirim."

"Tamam. Merhaba Tyler." Sheila bize doğru yürür. Gri saçları topuz yapılmıştır. Yüzü solgun ve yorgun görünmektedir.

"Bu gece iyi misin? Yorgun görünüyorsun."

"Yatmaya hazırım, ama kızlardan biri hasta olduğunu söyledi, nasıl olduğunu bilirsin. Bu da benim birkaç saat daha burada kalmam gerektiği anlamına geliyor."

"Oh, çok üzüldüm. Umarım seni çok çalıştırmıyorlar."

"Çok yoğun değiliz, sorun yok," der ve başını sallar. Erica'ya bakar. "Merhaba. Happy's'e daha önce geldin mi?"

"Hayır. İlk kez geliyorum. Tavsiyen var mı?"

"Bütün burgerlerimiz çok lezzetlidir, hangisini seçerseniz seçin pişman olmazsınız. Ayrıca yarısı soğan halkası, yarısı patates kızartması olan 50/50'yi de tavsiye ederim."

"Ooh, kulağa lezzetli geliyor. Sanırım ben bacon cheeseburger alacağım," diyor Erica, "ve 50/50. Oh, bir de çilekli milkshake lütfen."

Bana gülümserken ben de gülümserim.

"Acıktım."

"Hey, ben bir şey demedim ki. Ben chili cheese dog alacağım, bir de 50/50 ve çikolatalı milkshake."

"Hemen geliyor," diyor Sheila. "İkinize de başlangıç olarak su getireyim." "Teşekkürler, Sheila."

Erica'ya bakıyorum. "Vay be, annemi hatırlatıyor."

Erica şaşkın bir ifadeyle öne eğildi. "Ona mı benziyor?"

"Hayır, ama çok uzun süre bir restoranda çalışmış ve çok uzun geceler geçirmiş. Hala yorgun bir şekilde eve geldiğini, kız kardeşlerimin yaramazlık yaptığını ve onun sinirlendiğini hatırlıyorum." Birkaç saniye sessiz kalıyorum, o zor yılları düşünüyorum. Masaya zar zor yemek koyabildiğimiz günleri, annemin yatak odasından ağlama seslerini duyduğum günleri. Hokey oyuncusu olma teklifini aldığım, hayalim olmasa da kabul etmek zorunda olduğumu bildiğim günleri.

"Ama şimdi çok daha iyi," diyorum. "Kız kardeşlerim de öyle. Nimetler içinde bir hayat sürüyorlar."

"Bu çok güzel," diyor Erica. "Sanırım ben de ailem sayesinde kutsanmış bir hayat yaşıyorum." Bir an duruyor. "Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla. "Zengin prenses etiketi yapıştırmak istemem ama, diğer insanlar gibi bir şeyleri istemek zorunda olmadığının farkında değildin mi?"

Dudaklarını sıkıştırdı. "Yani, biraz öyle. Sabrina en yakın arkadaşım ve üniversiteyi çalışarak bitirdi, ne kadar zorlandığını gördüm. Ama sanırım kendimi hiç kolay bir hayat süren biri olarak görmedim. Gerçi, birçok yönden belki de öyleydim." Burnunu kırıştırdı ve içini çekti. "Bu beni içten içe rahatsız ediyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Belki yeterince minnettar olmadım." Koltuğa yaslanır.

"Neyse, sen Iowa'da büyüdün, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

Güler. "Bana hanımefendi dediğine inanamıyorum. Senden daha gencim."

"Sadece saygıdan. Hadi, bana peşinde olduğun masallardan bahset." Kadın başını sallar. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, burada tek gerçek aşkını arıyorsun ve bana öyle geliyor ki, çıktığın her randevuda, onun o kişi olabileceğini düşünüyorsun."

"Evet. Peki sen ne yapıyorsun? Her hafta farklı randevulara çıkıp, kadınları umursamadan mı? Muhtemelen bir daha aramıyorsun bile."

"Birçok kadını birden fazla arıyorum. Çekici, ilginç ve eğlenceli bulduğum kadınlarla çıkıyorum. Evet, belki sevişiyoruz, belki sevişmiyoruz, ama sadece birbirimizin tadını çıkarıyoruz."

"Senin için iyi. Benim hayatımda istediğim şey bu değil ve bununla bir sorunum yok. Ve çoğunlukta mı azınlıkta mıyım diye araştırmak için bir podcast yapmamın bir sakıncası olmadığını düşünüyorum."

"Şimdiden söyleyebilirim ki, sen ve senin gerçekçi olmayan standartların azınlıktasınız."

"Pardon? Benim gerçekçi olmayan standartlarımdan neyi kastediyorsun? Benim standartlarımdan ne olduğunu bile bilmiyorsun." Sesinden rahatsız olduğu belli ve belki de biraz fazla zorladığını fark ediyorum.

"Peki, söyle bana, bir erkekte ne arıyorsun, Erica?"

"Yakışıklı, komik, zeki, şefkatli ve centilmen birini arıyorum. Kapıları açıp akşam yemeği ısmarlamak isteyen biri. Bana çiçek ve hediyelerle sürprizler yapar, beni sevdiğini söyler. Kıyafetimi nereden aldığımı veya saçımı kestirip kestirmediğimi sorar, yeni makyaj yaptığımı fark eder. Okuduğum kitaplarda veya izlediğim filmlerde bahsettiğim yerlere küçük geziler yapar."

Ona bakıyorum, gülmemeye çalışıyorum ama çok zorlanıyorum. "Neden dudakların titriyor?"

"Sadece aradığın şeyin gerçek olmadığını düşünüyorum."

"Gerçek değil de ne demek? Bir erkeğin beni elma toplamaya ya da saman balyaları üzerinde gezintiye çıkarmayı ve kabak oymayı istemek çok mu fazla?"

"Yani, senin için çok fazla bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ama bir erkeğin, bir keresinde ilgini çektiğini söylediğin için tüm bunları yapmasını beklemek?"

"Eğer beni gerçekten sevseydi ve ruh ikizim olsaydı, yapardı," diyor ve hızla gözlerini kırpmıyor. "Bu yüzden 'o' kişiyi bekliyorum, sıradan bir erkeği değil. Dışarıda pantolonuma girmek için her şeyi söyleyen ve yapan sıradan berbat erkekler var. Benim aradığım bu değil. Ruhumla bağ kuracağım bir erkek arıyorum."

"Bence çok gerçekçi değilsin. Ruh eşini bekliyorsan, çok uzun süre bekleyeceksin."

"Her neyse, Tyler."

"Sinirlenme. Sadece söylüyorum. Hatta ruh eşinin var olmadığına bahse girerim."

"Ne demek, ruh eşlerinin var olmadığına bahse girmeye hazırsın?"

"Bu podcast'i yapıyorsun, değil mi?" "Evet."

"Ve podcast için araştırma yapıyorsun herhalde." "Evet."

"Peki, bahse girerim ki ruh ikizin olduğunu hissedeceğin birini bulamayacaksın."

"Yani benim *kişisel olarak* erkeklerle çıkmamı mı kastediyorsun?"

"Evet." Bu sözleri söyler söylemez, kızın başka erkeklerle çıkmasını düşünmek istemediğim için sinirleniyorum, ama onun aradığı şeyin var olmadığını anlamasını istiyorum. Neden bu kadar önemli bilmiyorum, ama önemli.

"Bu bahsi her zaman kabul ederim. Peki, ruh ikizimle tanışmak için ne kadar zamanım var?"

"Bilmiyorum. Üç ay diyelim, sonra tekrar buluşup nasıl gittiğine bakalım mı?"

"Üç ay içinde ruh ikizimle tanışmayı çok isterim. Ama bunun gerçekçi olup olmadığını bilmiyorum, Tyler."

"Bu yüzden tekrar buluşalım dedim. Aradığın özelliklerin listesi çok uzun, eğer bu özelliklere sahip bir erkek varsa ve bunların yarısını bile karşılayan biri varsa, ruh eşinle tanışman ihtimalinin yüksek olduğunu kabul ederim."

Dudaklarını sıkıştırdı. "Peki, bahis şöyle: sen benim standartlarımın çok yüksek olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Evet. Aradığın özelliklerin yüzde 10'una sahip bir erkek bulmanın çok zor olacağını düşünüyorum."

"Tamam, kabul," dedi ve elini uzattı. "Kesinlikle. Kabul. Kadınlara nasıl davranacağını bilmeyen bir erkek olman, bunu bilen erkeklerin olmadığı anlamına gelmez."

Elini tutuyorum ve ikimiz de aramızda bir sıcaklık hissediyoruz. Elini hafifçe çekiyor ve dudaklarının titrediğini görüyorum.

"Sen benim nasıl bir adam olduğumu bilmiyorsun, Erica. Belki ben çok..."

Beni kesip gülmeye başladı. "Senin ne tür bir adam olduğunu çok iyi biliyorum. Tyler Kane, hokey oyuncusu. Seni magazin dergilerinde görmediğimi ya da sen ve kardeşlerimin sık sık gittiği partileri duymadığımı sanma."

Bana bakıp başını sallar. "Ben kazanacağım. Ama ben ne kazanacağımı bilmek istiyorum."

"Ne kazanmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. *Sen* ne kazanmak istiyorsun?" diye soruyor.

"Bir düşünelim," diyorum, sırtarak. Ne kazanmak istediğimi çok iyi biliyorum, ama henüz ona söylemeyeceğim çünkü yaptığımız bahsi bozmasını istemiyorum. Aslında, onu daha iyi tanıma ve bu yolculuğa onunla birlikte çıkma ihtimalinden oldukça heyecanlıyım.

"Anlaştık o zaman, ödülü sonunda belirleyeceğiz?" diye soruyor.

"Evet, bana da uygun bir plan gibi geldi."

Birkaç saniye ona baktım ve sonra kendimi tutamayıp yumuşak bir sesle, "Kazanmak istesem de, umarım aradığını bulursun Erica. Senin kadar güzel bir kadın gerçek aşkı bulmayı hak ediyor." dedim.

Birkaç saniye gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, ama teşekkür ederim."

"Söylemen gereken tek şey bu. Yani, masanın altına girip bana oral seks yapmanı falan istemeyeceğim."

"Gerçekten mi, Tyler?" Bana öfkeyle bakar. "Gerçekten öyle miydi?"

Gülmeye başlıyorum. "Üzgünüm. Bu çok alçakça bir laftı, normalde asla böyle bir şey söylemem. Ama Elliott'ın bir pislik olduğunu biliyorum ve sana, onun gibi erkeklerin daha fazla olduğunu hatırlatmak istedim."

"Göreceğiz," diyor omuz silkerek. "Ama umarım haklı çıkmazsın."

Chapter Seven

Erica "Erica, ne oluyor? Şimdi de bahse mi girdiniz?" Sabrina

bana bakar ve başka bir şey söylemek istediğini anlarım, ama yerine sessiz kalır. Son yirmi dakikayı ona her şeyi anlatmakla geçirdim ve benim deli olduğumu düşündüğünü biliyorum. Muhtemelen öyleyim.

"Evet, bir tür bahis... Yani, gerçek bir ödül yok. Kazanırsam bana bir milyon dolar falan vermeyecek," diyorum şakacı bir şekilde, ama durumu o kadar komik bulduğumu sanmıyorum.

"Şunu doğru anladım mı? O senin hayalperest olduğunu düşünüyor, sen ise onun bıkkın bir pislik olduğunu düşünüyorsun."

"Aynen öyle," diyorum, başımı sallayarak. "Yani, haklı olabilir, ama yine de benim düşünce tarzımın insanlık için en iyisi olduğunu düşünüyorum."

"Peki bu tam olarak nasıl olacak?"

"Şey..." Omuz silkiyorum. "Sanırım randevulara çıkıp, ilişki için belirlediğim standartlara uyan birini bulmaya çalışacağım. Ve yeterince yakın biri olursa, ben kazanırım. Bulamazsam, o kazanır."

"Ama biriyle tanıştığını söyleyip yine de kazandığını söyleyemez misin?"

"Yani, söyleyebilirdim, ama ahlakım var ve yalan söylemeyeceğim."

"Tamam, sorun değil. Birbirinize ne sıklıkla haber vereceksiniz?"

"Bilmiyorum. Yani, numaramızı falan vermedik."

"Oh, seni eve bırakırken numaranı istemedi mi?" "Hayır, ama isteyeceğini sanmıştım," diye itiraf ettim,

Tyler'ın beni eve kadar geçirdiğini ve sonra gittiğini hatırlayarak itiraf ettim. Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama bunu Sabrina'ya söylemeyecektim.

"Peki sence o yakışıklı mı?" Gözleri parlayarak bana doğru eğildi.

"Yani... yakışıklı ama kesinlikle benim tipim değil. Benim aradığım erkek onun gibi biri değil."

"Ben senin en iyi arkadaşınım Erica ve bence bu adama adil bir şans vermiyorsun."

"Ne demek adil bir şans vermiyorsun?"

"Yani, onu ilk gördüğümüzden beri ona takıntılısın ve içkisini üzerine dökmesi onun suçu değil."

"Daha önce milyonlarca kez söylediğim gibi, içeceği üzerime dökmesi umurumda bile değil. Wes aptaldı ve ona içeceği üzerine dökmesini söyledi - neyse, anlıyorum. Dikkatini çekmek ve kalbini kazanmak istedi. Sebebi ne olursa olsun, onu anlıyorum. Asıl mesele şu ki, Tyler içeceği üzerime döktüğünde ve yanlış kişiye döktüğünü fark ettiğinde güldü. Komik buldu. Üzgün ya da geri almak istediği izlenimi vermedi. Bunu büyük bir şaka olarak gördü."

"Yani... biraz komikti."

"Sanırım." Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Her neyse, ona bu konuyu bir daha konuşmayacağımıza söz verdim, o yüzden sorun yok. Önemli değil. Onun benim için mükemmel erkek olmadığını bilmemin başka nedenleri de var."

"Peki o nedenler nedir?"

"Sebepler şunlar: O gerçek aşka inanmıyor. Ruh eşine inanmıyor. Ve, şey... sen benim inandığımı biliyorsun."

"Evet, doğru. Peki, swipe yapıyorsun? Birini buldun mu?" Bir süre duraksadı. "Hâlâ o grup randevuları olan arkadaşlık uygulamasında değilsin, değil mi?"

"Hayatta olmaz, Jose. O adamlar hiç iyi değildi. Yani, Elliott'la tanıştığım gibi, dışarıda birini bulmayı ummuştum, ama o da pisliğin teki çıktı."

"Doğru. Ama Elliott pislikti diye hepsi pislik değil. Wes'e bak."

O saf mutlulukla yüzünü buruştururken ben inlerim. "Kardeşimi sevdiğin için mutluyum ve başka biriyle olmanı istemem... ama ağzımı bıçakla kapat

bıçakla. Kardeşim romantik değil. Tatlı değil. Sinir bozucu..." O bana yüzünü buruşturunca duraksıyorum.

"Fikir ayrılığına varalım," diyor. "O çok tatlı. Dün gece bana ne dedi biliyor musun?"

"Hayır, ve eğer cinsel bir şeyse, bilmek istemiyorum."

O kahkahayı bastırdı. "Erica! Sana seks hayatımızı öyle anlatmayacağım."

"Biliyorum. Teşekkürler. Peki ne dedi?"

"Eğer yüz kez doğacak olsaydı, her hayatında beni arayıp bulacağını söyledi."

Ona bakıyorum. Bu duyguyu çok tatlı buluyorum ve bir erkeğin bana böyle demesini çok isterdim, ama bunu kardeşimin söylediğini duyunca aynı şekilde hissetmiyorum.

"Bunu bir filmde mi gördü?" "Hayır. Neden böyle bir şey söylüyorsun?"

"Çünkü bu Wes'in söyleyeceği bir şey gibi gelmiyor. Ama tamam. Söylediğine inanacağım ve senin adına sevindim. Belki biraz kıskanıyorum. Belki bir erkeğin bana karşı böyle hissetmesini istiyorum. Ama en azından ne kadar bekar kalırsam kalayım, Miles'ın benden çok daha uzun süre bekar kalacağını biliyorum."

"Neden öyle diyorsun?" diye sordu, yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Çünkü Miles asla yerleşmeyecek. O adam uzun süreli bir ilişkinin piyango kazanmak gibi bir şey olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biriyle tanışıp aşık olması hoş olurdu ama bu asla olmayacak. Bu arada, kız kardeşin nasıl? Onun hakkında pek bahsetmedin."

"Oh, o iyi." Uzun bir nefes verir. "Babam her şeyden pek memnun değil ve annesi yüzünden benimle ilişkisi olduğu için kendini suçlu hissediyor ve babamın onu yargıladığını düşünmesini istemiyor. Babamın bir sürü bahanesi var. Ayık kalacağını söyledi." Omuzlarını silker. "Erkekleri bilirsin. Her zaman bir bahaneleri vardır. Ve o babasını seviyor. Yani, o onun babası ve... bu sefer gerçek olacağını umuyor."

"Sen nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum. "Biliyorum, çok zor."

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu fazla düşünmemeye çalışıyorum. Wes var, o harika birisi. Bu podcast'i yapıyoruz, sen ve annem var, ve... şey, her günü olduğu gibi yaşıyorum. Çünkü maalesef

bazen hayat güzel değildir. Resimli kitaplardaki gibi değildir. Her zaman büyük, parlak, renkli ışıklar ve mutlu sonlar yok."

"Evet, anlıyorum."

"Ama bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diyor. "Hadi, arkadaşlık uygulamana bakalım, mesajın var mı?"

"Tamam, tabii. Bir bakayım." Telefonumu alıp açıyorum. "Üç yeni mesaj var. Tamam, bu adamın adı Brett. Yirmi altı yaşında. Finans mezunu ve Wall Street'te çalışıyor."

Sabrina göz kırparak, "Paralı bir erkek bulmuşsun," diyor.

"Sanırım." Yüksek sesle okurum. *"Hey, seksi. Bir gün brunch yapmaya ne dersin?"*

Gözlerimi devirdim. "Birincisi, beni daha tanımıyorken seksi diyen biriyle ilgilenmem. Bu, bilmem gereken her şeyi söylüyor."

"Bence haklısın," diyor. "Tamam, sıradaki kim?"

"Bu Luther." Telefonu kaldırıp ona işkence görmüş gibi görünen bir sanatçının fotoğrafını gösteriyorum. Çok açık sarı, ince saçları ve mavi gözleri var. "İskoçya'dan gelmiş ve şairmiş."

"Aman Tanrım. Yine bir şair mi?" Kıkırdar. "İyi şiir mi, kötü şiir mi?"

"Şey, hakkında yazdığı sayfada benim için yazdığı bir şiir var ve... fena değil, sanırım." "Hadi dinleyeyim," diye sorar heyecanla.

"Hayır, onu yargılayacaksın."

"Söyle hadi, Erica."

"Tamam. Ben söyleyeyim. Tamam, şöyle diyor:

"Sarı saçlı, mavi gözlü, sanki gökyüzüne bakıyormuşsun gibi. Ben bir beyefendi, bir hanımefendi arıyorum, seni ayaklarından uçurmak istiyorum. Et yemem ama sen yersen umurumda değil, çünkü başka şeyleri paylaşabiliriz—vücutlarımızın gürültüsü, midelerimizin gurultusu, insanların beceriksizliği, kelimeleri karıştırmayı sevmem, şapkaları sıralamayı sevmem ve dünyanın düz olmadığı gibi. Bildiğim tek bir şey var, tek bir gerçek var, o da seni aradığım."

Başımı kaldırıp Sabrina'nın tepkisini bekledim. "Ee, ne dersin?" diye sordum ona.

"Bence kafiyeli konuşmayı seviyor," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Ve bu duyduğum en kötü şey değil. Yani, en iyisi de değil. Ondan hoşlandın mı?" diye soruyor bana.

"Yani, erkeklerin bu uygulamalarda her zaman en iyi şekilde görünmediğini biliyorum, bu yüzden onunla çıkmaya değer olduğunu düşünüyorum."

"Tamam, peki üçüncü erkek kim?" "Üçüncü erkeğin adı Abby."

"Abby?" Bana bakıyor. "Abigail gibi mi?"

"Hayır, sadece Abby. Aslen Nijerya'lı olduğunu söyledi."

"Aman Tanrım. Senden para istemiyor, değil mi?"

"Hayır, aslında çok eğitilmiş biri. Mühendislikte yüksek lisansı var ve MBA yapıp kendi inşaat mühendisliği şirketini kurmak için okula dönmeyi düşünüyor."

"Vay canına. Etkileyici," dedi.

"Ve iyi birine benziyor. Yani, şu ana kadar. Son mesajına bir bakayım:

"Merhaba Erica. Seni tanımak çok güzel. Eğer istersen, seninle bir randevuya çıkmak isterim. Akşam yemeği ya da öğle yemeği, ne istersen, senin için en uygun olanı. Her zaman, Abby."

"Oh, çok kıbar," diyor Sabrina. "Bir bakayım nasıl biri."

Telefonu ona uzattım.

"Ooh, genç Idris Elba'ya benziyor," diyor. "Evet, sevimli. Yani, o kadar sevimli değil ama..." Duruyorum.

"Kim?"

"Tyler Kane..."

O nefesini tutar. "Az önce söylediğin şey, düşündüğüm şey mi?"

"Hayır! Hayır, tabii ki hayır. Şaka yapıyordum," diyorum çabucak, yüzüm kıpkırmızı oluyor.

"Aman Tanrım. Ben tamamen deliyim."

"Deli olup olmadığını bilmiyorum ama az önce hiçbirisi Tyler kadar yakışıklı değil dedin. Ama sen Tyler'dan hoşlanmıyorsun."

"Ondan hoşlanmıyorum. Ben sadece..."

"Aman Tanrım, onu sevimli buluyorum. Onunla çıkmalı mıyım?"

"Sana çıkma teklif etti mi?" diye sordu Sabrina.

"Hayır. Tabii ki bana çıkma teklif etmedi. Eğer etseydi, sen bilirdin."

"O zaman neden onunla çıkıp çıkmama konusunda bana soruyorsun?"

"Yani, bir randevu ayarlayabilirim," diyorum, ona gülümseyerek.

"Sen yapamaz mısın sence?"

"Kızım, sen istediğin her şeyi yapabilirsin. Ama bunun ne anlamı var? Wes mutlu olmaz."

"Hayatımı kardeşimin isteklerine göre yaşamayacağım. Eğer beni hayatımın geri kalanını manastıra kapatabilseydi, yapardı."

Kıkırdar. "Sana her zaman aşırı koruyucu davrandı. Bana da aşırı koruyucu davranırdı."

"Evet, ama o sana aşıktı," dedim. "Sadece benim sonsuza kadar onun küçük kız kardeşi olmamı istiyor. Ona bir haberim var. Ben bir kadını ve kendime bir erkek bulacağım."

"O erkek Tyler Kane mi?" diye sorar.

"Bilmiyorum. Yani, hayır, tabii ki değil. Sence onun numarasını almalı mıyım?" diye soruyorum ve o kahkahalara boğuluyor.

"Ne bu kadar komik?"

"Yani, bu adamdan hoşlanıyor musun, hoşlanmıyorsun mu? Neden numarasını istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım bir yanımda onu sevimli ve biraz komik buluyor, ama hatta iğrenç iğrenç ve can sıkıcı o hala şefkatli. Elliott'a karşı beni koruduğu için ona minnettarım. Çok seksi ve belki de onunla takılmak eğlenceli olabilir, ama bir yandan da ruh ikizimi arıyorum. Bağlanabileceğim, derinden sevebileceğim ve onun da beni derinden seveceği birini istiyorum. Birlikte o anı yaşayacağımız birini. Masal gibi olacak. Tyler'la takılmak yüzünden o adamı kaçırmak istemiyorum." "Evet," dedi. "Bu doğru. Ve onun ciddi bir ilişkiye ilgi duymadığından emin misin?"

"Kızım, muhtemelen ondan benden daha fazla zaman geçirdin."

"Kızım, muhtemelen s e n ondan daha fazla zaman geçirdin. Ne düşünüyorsun?"

"Evet. Ciddi bir ilişki arayan birine benzemiyor." O da başını sallar. "Ama belki—"

"Ne?"

"Belki bir gün fikrini değiştirir."

"Onun fikrini değiştirip birini aramaya başlayacağı günü beklemeyeceğim. Bu arada, ilk bölümü izledim ve bence gelecek hafta yayınlayabiliriz."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" Sabrina benim kadar heyecanlı görünüyor.

Başımı sallıyorum. "Evet. Kulağa harika geliyor. Genç bir kadın olmak, flört etmek ve gerçek aşkı aramak ne demek olduğunu ve

bunun ideal olabilecek ya da olmayabilecek edebi karakterlerle karşılaştırılması konusunda gerçekten eşsiz bir bakış açısına sahibiz."

"Evet." O da heyecanlı geliyor. "Bence ilk bölüm gerçekten çok iyiydi ve yayınlanmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de," diyorum. "Ben de."

"Peki, bu erkeklerden hangisine ilk olarak çıkma teklifinde bulunmalıyım?"

"Hangisiyle çıkmak istersin? Şiir yazar İskoç var, havalı olabilir de olmayabilir de, bir de çok kibar görünen mühendis var, ama belki o kadar eğlenceli değildir. Şair mi mühendis mi istersin?"

"Bilmiyorum," diyorum, burnumu kırıstırarak. "Yani, dürüst olmak gerekirse, hiçbir ruhumu ateşlemiyor."

"Peki o zaman ruhunu ateşleyen ne olurdu?"

"Bilmiyorum. Bazen biriyle tanışıp birbirinize bakarken o kıvılcımın olduğunu düşünürsünüz. Ve birbirinizle konuşmanız gerekir. Sonra konuşurken belki o elinize dokunur ve küçük bir kıvılcım olur. Ve birbirinizi daha iyi tanımak istersiniz. O size bir şeyler yemeye gitmek ister misiniz diye sorar ve siz de gidersiniz. Sonra tatlı yersiniz, içki içersiniz ve sonunda onun evine gidip kanepede oturursunuz ve bir bakarsınız ki o sizi öpüyor ve bu muhteşem bir şey. Size ne kadar güzel olduğunuzu söylüyor. Sonra sizi yatağa götürüyor ve gözlerinize bakarak, 'Hayatımda tanıdığım en güzel kadınsın' diyor. Ve ben çok..."

Sabrina'nın gözlerini devirdiğini fark edince duraksıyorum. "Ne?"

"Bunu söylemek istemem Erica, ama kafan tamamen bulutlarda. Gerçek hayat böyle işlemiyor. Gerçekten bir erkekle çıkıp, akşam yemeği yiyip, dondurma yiyip, içki içip, sonra onun evine gidip aynı gece onunla seks yapacaksın, değil mi?"

"Yani, eğer o doğru kişi ise, bu olabilir."

"Seni seviyorum ve 'tek kişi'ye de inanıyorum, ama hayatın gerçekten böyle işlediğini bilmiyorum."

"Benim için öyle olacak," diyorum. "Ben bunu istiyorum. Mükemmel eşimi bulmak istiyorum. Beni tamamen baştan çıkaracak adamı bulmak istiyorum."

"Tamam," diyor. "Umarım bulursun."

"Ben de. Neyse," diyorum, esneyerek. "Gidip banyo yapıp dinleneceğim. Belki bir film izlerim, biraz daha swipe yaparım, başka biriyle bağlantı kurabilir miyim diye bakarım."

"İyi plan," diyor. "Yani, bu bahsi kazanmak istiyorsan, randevulara çıkmaya başlamalısın."

"Aynen öyle," diyorum. "Tyler'a mükemmel erkeğin dışarıda bir yerde olduğunu ve iyi bir erkeğin istisna olmadığını göstermek için çok fazla randevuya çıkmam lazım."

"Evet, göster ona," diyor. "O bahsi kazanmanı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de."

Chapter Eight

T Tyler

Buzun üzerine çıkar çıkmaz Elliott'ın tavrı olduğunu anlıyorum. Ona ne olduğunu sormayacağım çünkü zaten biliyorum ve , ona ne kadar berbat olduğunu söylemek için yanına yaklaşmadığım için şanslı.

"Hey, Kane, uzak tarafa geçmek ister misin?" Lucas bana sesleniyor ve ben başımı sallıyorum. Sopamı alıp buzun üzerinde kaymaya başlıyorum. Hokey ilk aşkım olmasa da, pistte ilerlerken —bıçaklarımın buzun üzerinde kayması, kaslarımın gerilmesi ve beni desteklemesi. Buna bayılıyorum. Kendime izin verdiğimden bile daha çok seviyorum.

"N'aber, sik kafalı?" Elliott yanımdan kayarak geçer ve bana dik dik bakar. "Bana ne dedin sen?"

"Duydun beni, gerzek."

İki seçeneğim var. Ya ona doğru kayıp en iyi sağ kroşemi indirip onu buzun üzerinde uçururum ya da onu görmezden gelirim. Hangisini yapmak istediğimi biliyorum, onun da benden hangisini yapmamı istediğini biliyorum, ama ikimize de bu zevki yaşatmayacağım.

"Neden bir sonraki maça saklamıyorsun?" diye bağıriyorum arkasından. "Ne, sikik?" diye bağıriyor.

Dudaklarımı sıkıyorum. Erica hakkında konuşma şeklini beğenmiyorum, ama bunun benim için bu kadar önemli olduğunu anlamasını istemiyorum. Onu duymazdan geliyorum. Beni etkileyemediğini çabucak anlıyor, çünkü antrenman bitip buz pistinden çıkana kadar başka bir şey söylemiyor.

Soyunma odasına doğru yürürken omzumda bir elin sıkıldığını hissediyorum.

"Demek benim kız arkadaşımı sikebilmek için benim ağabeyim gibi davranıyordun?"

Aniden durup arkayı dön, onu bileğinden tutup kaldır. "Bana dokunma," diyorum, yüzümde bir gülümsemeyle. Bu serseriye kızmayacağım.

Orada duruyor, öfkeyle titriyor.

"Bunu sana bir kez söyleyeceğim Elliott, çünkü biz takım arkadaşınız ve bu yüzden sana saygı duymam gerektiğini düşünüyorum. Birincisi, ben senin ağabeyin değilim. İkincisi, kadınlara bok gibi davranıyorsun. Üçüncüsü, bir daha Erica'nın adını ağzından duyarsam, ya da onunla ilgili herhangi bir ima ya da ima bile duyarsam, ön dişlerini ağzından söküp yuttururum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, ama sen bu takımda lanet olası bir acemisin ve seni takımdan atıp ligdeki diğer takımlara da girmeni engelleyebilirim. O yüzden ne yapacağını biliyorsun. New York'taki tüm kadınların senin gibilerden güvende olmasını sağlamak istiyorum. Her yeri gözümle izliyorum. O yüzden kartlarını doğru oynasana."

"Bana bir kadına hiç yalan söylemediğini mi söylüyorsun?"

Elimi kaldırdım. "Bu benimle ilgili değil. Bu seninle ilgili. Elliott, takıma katıldığında bana bir şey söylemiştin. Benden bir şeyler öğrenmek için çok heyecanlı olduğunu söylemiştin. Bu doğru muydu, yoksa yalan mıydı?"

"Yani, doğrudu," diye mırıldanır. "Senin havalı bir adam olduğunu düşünmüştüm."

"Senin hayatında tanıyacağın en havalı adamsın. Eğer benden gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsan, dinle ve dikkatini ver."

"Tamam. Neyse. Eğer ondan hoşlanıyorsan, sen..." Durur. "Benim hatam. Sadece şaka yapıyordum. Yani, umurumda değil. İstedğim kızı elde edebilirim. O dünyadaki tek kadın değil. Hatta benim tipim bile değil. Oh, bekle, buna da mı kızacaksın?"

Ona gülümserim. "Kızmadım. Sadece kadınlar hakkında konuşma ve davranış tarzını beğenmediğimi söylüyorum. Kız kardeşlerim var ve şunu söyleyeyim, kadınların hayatlarında aptal erkeklerle uğraşmadan yeterince dertleri var."

"Oh, dur bakalım. Sen feminist falan mısın?"

"Öyleyim de ne olmuş?"

"Hokey oynayan feminist duymadım hiç."

"Sanırım pek bir şey bilmiyorsun, Elliott." Bir adım geri çekildim. "Şimdi izin verirsen, duş alıp bir şeyler yiyeceğim, çünkü fark etmediysen yarın çok önemli bir maçımız var. Sen de bunu düşünme, buzda işine bak, beni ve özel hayatımı merak etme."

"Her neyse," diyor ama başını sallıyor.

Ona bir kez daha ölümcül bir bakış attım, sonra soyunma odasına girdim. Hemen arkamdan gelmedi, ama umurumda değildi. Umarım onu korkutmuşumdur. Onunla uğraşmak istemiyorum. Dolabımı açtım, bir havlu çıkardım ve yüzümdeki teri sildim. Spor çantamı aldım ve duşlara doğru yürüdüm.

Aklım Erica'ya gidiyor. Randevuları nasıl gidiyor acaba? Biriyle tanıştı mı? Bahsi kazanacak mı? Sanmıyorum, çünkü listesi oldukça saçma. Hayatımda onun aradığı özelliklerin yarısına bile uyan bir erkek tanımıyorum. Ama o özel biri. Ve çok güzel. Eğer harika biriyle tanışacak biri varsa, o da Erica gibi biri olur.

Onu aramak istiyorum ama numarası yok. O akşam almadığım için kendime kızıyorum, gerçi bana verirdi mi emin değilim.

Çantamdan telefonumu alıp Wes'i arıyorum. İkinci çalınca açıyor.

"Selam, ne haber?"

"Selam. Nasıl gidiyor? Sabrina nasıl?"

"İyi, iyi. Önümüzdeki hafta sonu onu Vermont'a götüreceğim, o yüzden küçük bir pansiyon arıyorum. Sanırım televizyonda Vermont'a giden bir program izlemiş ve şimdi her şeyi romantik ve güzel hale getirmem gerekiyor." Gülüyor. "Tanrı korusun, onu Airbnb'ye götürmem. Neyse, şikayet etmiyorum. Eminim beni küçük gezim hakkında konuşmak için aramadın. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Elliott'ın her şeyin yolunda olduğunu ve Erica'yı bir daha rahatsız etmeyeceğini bilmeni istedim."

"Kim?" Wes sorar. "Neden bahsediyorsun?"

"Elliott. Geçen gece randevuya gittiği adam, takım arkadaşım."

"Ah, evet," dedi, "senin pislik dediğin adam, sen de kızın iyi olduğundan emin olmak için gitmiştin."

"Evet, o. Onun artık kız kardeşini rahatsız etmeyeceğini bilmeni istedim."

"Onu rahatsız mı ediyordu?" Ses tonu değişir. "Onu halletmem gerek mi?"

"Hayır, hayır. Sanırım geçen gece randevuyu bitirdiğim için kızmış ve buzda bana biraz ters davrandı." Duruyorum. Bu konuyu konuşmak için aramadım, ama bir neden olmadan kız kardeşinin numarasını istemek istemiyorum. "Tamam, harika dostum. Onu koruduğun için teşekkür ederim. Senin de kız kardeşlerin var, bu yüzden bunun benim için anlamı var. Her ne kadar içki konusunda başıma bela olsa da."

"Evet, sorun değil. Anlıyorum. Sanırım ikimiz de bu konuyu nihayet hallettik. Aslında, aramamın sebebi de buydu."

"Öyle mi?"

"Onun numarasını alabilir miyim? O gece giydiği kıyafetin kuru temizleme parasını ödeyeceğime söz verdim." Yalan söylüyorum. O ve ailesi Hades'ten daha zengin olduğu için buna inanacak mı bilmiyorum, ama umarım beni çok sorgulamaz.

"Aman Tanrım. Kurutma masrafını sana ödettirmez." Kahkahayı bastı.

"Tabii ki ödettirir, çünkü o benim kardeşim. Evet, bekle."

Bir numara okur, ben de hızlıca yazarım. "Harika, teşekkürler."

"Önemli değil dostum. Bu hafta sonu planın var mı? Miles'la Bottle Club'da bir şeyler içmeyi düşünüyordum. Yeni cinleri var ve bence o da erkekler arasında vakit geçirmeyi özlemiştir. Sabrina, Erica ve üniversiteden bazı arkadaşlarıyla takılacağını biliyorum, eğer sen de takılmak istersen..."

"Oh, kulağa hoş geliyor. Evet, neden olmasın?"

"Önce benim evde içki içeceğiz, Erica, Sabrina ve arkadaşlarını görebilirsin ama onları takma. Umarım sana yine kötü davranmaz."

"Hey, sorun değil. Dediğim gibi, Erica ile aramızı düzelttik."

"İyi o zaman. Dostum, seni sonra arasam olur mu? Beş dakika sonra Tokyo'ya telefon etmem lazım, dosyaları hazırlamam gerekiyor."

"Sorun değil. Sonra görüşürüz. Detayları mesaj at."

"Tamam. Yarınki maçta bol şans. Önemli bir maç olduğunu biliyorum."

"Teşekkürler. Çok nazıksın."

Telefonu kapatıp telefona bakarak gülümsüyorum. Fikrimi değiştirmeden Erica'nın numarasını tuşluyorum.

"Alo?" Cevap verirken sesi biraz şaşkın geliyor. "Kimsiniz?" "Merhaba, benim."

"Oh, hayır. En kötü kabusum değil mi?" der ve ben kahkahayı patlatırım.

"Hey, ben Elliott değilim."

"Sen olduğunu biliyorum, Tyler Kane. Sesini tanımadığımı sanma."

Numaramı nasıl buldun?"

"Hey, arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bu düşmanlık da ne?"

Kıkırdar ve bu ses kalbimi ısıtır.

"Yani, benden haber almaktan mutlu olursun diye düşündüm," diyorum.

"Çok mutlu olduğumu söyleyemem, ama mutsuz da değilim. Ne var?"

Numaramı nereden buldun?"

"Numaranı Wes'ten aldım. Merak etme, seni takip etmiyordum. Seni bulmak için FBI veya CIA'yı kullanmadım."

"Çok komik. Ee, ne var ne yok?"

"Randevuların nasıl gidiyor diye aramıştım. Ne kazanmak istediğimi düşünmeye başlamam gerekiyor mu?"

Düşük bir inilti duyuldu. "Tyler Kane, sen ne yapmaya çalışıyorsun..." Durdu. "Hiçbir şey."

"Ne demek istedin? Ne yapmaya çalışıyorum?"

"Hiçbir şey," dedi. "Şu anda randevularım pek iyi gitmiyor diyelim, ama bu akşam bir randevum var ve çok iyi geçeceğini umuyorum."

"Tamam. Senin için umutluyum. Peki, kiminle çıkacaksın?" "Neden sana bu bilgiyi vereyim ki?"

"Neden söylemeyeyim?"

"Bilmiyorum. Eğer kardeşim gibiysen, restorana gelip randevumu mahvedebilirsin."

"Hayır. Ben bunu yapar mıyım?"

"Bence yaparsın, Tyler. Sadist birine benziyorsun. Randevumu mahvetmekten büyük zevk alacak birine benziyorsun."

"Randevunu mahvetmekten zevk alır mıyım bilmiyorum, ama diyelim ki randevuna gittim ve benim evime gelip bana oral seks yapmak isteyen seksi biriyle tanıştım, o zaman belki zevk alabilirim."

"İğrenç. Cidden mi? Aman Tanrım, Tyler, bu çok uygunsuz."

"Mastürbasyondan bahsedene sendin."

"O şekilde zevk almaktan bahsetmedim."

"Kaç çeşit zevk almak var ki?" diyorum gülerek. "Beni bu yüzden mi aradın? Beni kızdırmak için mi?"

"Hayır. Belki de güzel sesini duymak için aradım," diyorum, onu kızdırmak için. O da gülüyor.

"Tabii, tabii. Tamam. Ama randevular yüzünden aradıysan, henüz bir şey olmadı. Şu anda sen kazanıyorsun. Lütfen ne istediğini düşünmeye başla. Ama ben de ne istediğimi düşünüyorum, çünkü onun doğru kişi olduğunu anlamam için tek bir randevu yeter—ve belki de bu akşam tanışacağım kişi o olacaktır."

"Randevudan sonra beni ara."

"Ne?" diyor.

"Randevudan sonra beni ara dedim. Nasıl gittiğini duymak istiyorum." "Neden?"

"Çünkü belki de senin doğru kişiyle tanışmana en az senin kadar önem veriyorum." "Hayır, vermiyorsun."

"Bunu bilemezsin."

"Peki. Seni arayacağım. Randevu yarına kadar sürmezse."

"Üzgünüm. Kafamı karıştırıyorsun. Yarına kadar sürerse ne demek?

Sence ne anlama geliyor?"

Onun ne demek istediğini anladığımda içimde kıskançlık hissettim.

"Demek sen ilk geceden yatacak türde bir kadınsın." "Öyle demedim,"

dedi masumca. "Sadece, eğer

eğer doğru kişi çıkarsa, belki randevu hiç bitmez. Belki hayatımızın geri kalanını birlikte geçiririz ve bir an bile ayrılmazız."

Bu kez gülmeye başlayan benim.

"İşte bu yüzden iddiaya girdik, Erica. Çünkü sen o kadar bulutların üstündesin ki, deli misin, uyuşturucu mu kullanıyorsun yoksa hayatımda tanıdığım en hayalperest kadın mısın, bilemiyorum."

"Belki de ben sadece en romantik kişiyim. Belki de sadece aşka gerçekten inanan biriyim. Ve belki bir gün seni de ikna edebilirim."

"Evet," diyorum. "Bu çok büyük bir belki."

Chapter Nine

Erica "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor Suki, ben caddeden aşağı inerken.

"İskoç bir adamla randevum var," diyorum ve bir mağaza vitrininde kendi yansımamı izlemek için duruyorum.

Kırmızı bir elbise, çorap ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişim. Uzun saçlarım sırtımı örterken, makyajım kusursuzdur, olması gerektiği gibi. Makyajım için iki saat harcadım. Güzel görünüyorum ama nedense heyecanlı değilim.

"Erkeklerle çok kolay tanışıyorsun," diyor Suki ve sesinde bir parça kıskançlık olduğunu hissedebiliyorum.

"Kızım, dört farklı flört uygulamasında hesabım var. Bu yüzden." Gülerek cevap veriyorum. "Sen de daha fazla zamanını uygulamalarda geçirsen, benim kadar çok randevuya çıkardın. Yani, yalan söylemeyeceğim, henüz hiçbiriyle çok iyi anlaşılamadım."

"Doğru. Ama en azından randevuların var."

"Evet, ben de kendime öyle söylüyorum. Tek bir tane yeter." Derin bir nefes alıyorum. "Neyse, bara varmak üzereyim, sonra ararım."

"Tamam. Nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanıyorum."

"Evet, sadece sen değil." Telefonu kapatıp çantama koyduktan sonra bara girdim.

Etrafıma bakındım ve girişin hemen sağında duran uzun boylu, zayıf bir adam görünce hoş bir sürprizle karşılaştım. Fotoğraflardaki ile tıpatıp aynıydı ve yanına yaklaşıncı bana geniş bir gülümsemeyle karşıladı.

"Merhaba, sen...?"

"Merhaba, ben John," diyor ve elini uzatıyor. Sesi yumuşak ve aksanı beni biraz tahrik ediyor.

"Merhaba, ben Erica."

"Memnun oldum Erica. Bu akşam buluşabildiğimize sevindim."

"Sorduğun için teşekkürler," dedim. "Peki, İngiltere'den misin?"

"Evet. Nereden anladın?" diyor, hafifçe gülerek. Elini saçlarından geçiriyor. "NYU'da yüksek lisans öğrencisiyim. Aslında Londra'lıyım."

"Oh, güzel. Londra'yı severim. Birkaç kez gitmiştim."

"Güzel, nerelere gittiğini anlatmalısın. Ama önce bir içki ister misin? Benden olur mu?"

"İçkiyi çok isterim, teşekkürler."

"Tabii. Dom Pérignon istemediğin sürece." "Oh, Dom Pérignon içemeyiz mi?" diye gülerek soruyorum.

"Maalesef, lisansüstü öğrencisi bütçesiyle yaşıyorum, o yüzden bunu karşılayamam. Ama istediğin kadar şarap veya bira içebilirsin, tabii çok pahalı olmasın." Gülümser. "Umarım sorun olmaz."

"Önemli değil. Ödemeyi teklif ettiğiniz için bile teşekkür ederim. Bazı erkekler bunu bile yapmaz."

"Bence bir erkek bir kadına çıkma teklif ederse, özellikle de ilk buluşmada, hesabı o ödemeli."

"Aman Tanrım. Ben de aynen öyle düşünüyorum. Bazı insanlar bunun eski moda olduğunu düşünüyor ama ben bir erkek bir kadından hoşlanıyorsa, hesabı ödemesi gerektiğini düşünüyorum."

"İkimizin de aynı şekilde düşünmesine sevindim. Peki, ne alırsın?"

"Ben bir bardak... bakalım." Menüye bakıyorum. "Normalde güzel bir kırmızı şarap içerim ama çok pahalı bir şey istemiyorum. Elma şarabı alayım lütfen."

"Tamam," diye gülümsedi. "Ben de bir Guinness alayım." "Merhaba," diye barmenlere seslendi.

"Ne istersiniz?" diye sordu barmen, John kadar dostça davranmadan.

"Buradaki arkadaşım elma şarabı alacak, ben de bir Guinness alayım lütfen." "Hepsi bu mu?"

"Evet, şimdilik."

"Hesap açmak ister misiniz?"

"Tabii." John bana bakıp gülümsedi. "Ekstra içki istersek, sipariş vermek kolay olur."

"Evet," dedim gülümseyerek. Onu baştan aşağı süzdüm. Benim tipim değildi — uzun ve zayıf — ama çok dost canlısı bir yüzü vardı.

"NYU'da ne kadar süredir okuyorsun?" diye sordum.

"Altı aydır. New York'u seviyorum. Londra'da büyüdüğüm için büyük şehirlere alışkınım ama Amerika'da olmak farklı bir şey."

"Oh, ne kadar tatlı," diyorum, sohbetten keyif alıyorum ama pek heyecanlanmıyorum.

"Ne?" Şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Siz İngilizlerin buraya Amerika demenizi seviyorum, biz sadece Amerika Birleşik Devletleri diyoruz." "Evet, haklısın. Oturmak ister misin?" Etrafına bakındı.

"Şurada iki kişilik bir masa var. Taburelere oturabiliriz ya da arkada bir kabin bulmaya çalışabiliriz."

"Evet, bulabilirsek bir masa alalım," diyorum gülümseyerek. O içecekleri alıyor ve arkaya doğru yöneliyoruz. "Elbiseni beğendim. Çok güzel."

"Teşekkürler. Sen de çok yakışıklısın," diyorum, ki bu teknik olarak yalan sayılmaz. O sevimli. Sadece film yıldızı ya da sporcu gibi yakışıklı değil.

Tyler Kane'i düşünme.

"Ne dedin?" diye soruyor.

"Oh, hiçbir şey. Üzgünüm. Ben sadece... hiçbir şey.

"Peki, buraya geldiğinden beri aşk hayatın nasıl gidiyor?" "Dürüst olmak gerekirse, birkaç ilk randevum oldu, birkaç ikinci randevum oldu ve

"O kadar. Oldukça benzersiz bir şey okuyorum ve çok zamanımı alıyor."

"Öyle mi? Ne okuyorsun?"

"Sanat tarihi," diyor. "Biliyorum, biliyorum. Fazla heyecanlanma."

"Kulağa hoş geliyor. Sanatı çok severim. Ama dürüst olmak gerekirse, pek bilgim yok."

"Evet, insanlar ünlü ressamaları duymuş gibi geliyor bana — Van Gogh, Rembrandt, Monet, Manet, Picasso — ama ben daha çok Piero ve —" Durur. "Üzgünüm, sıkıyorum seni, değil mi?"

"Hayır, hiç de değil. En sevdiğin sanat türü nedir?" diye soruyorum.

"Oh, kesinlikle Rönesans dönemi. Sanırım bunun nedeni, büyürken tarihe, özellikle de Rönesans'a çok meraklıydım. Bu yüzden sanata ilgi duyduğumda, o döneme ilgi duymam çok doğal oldu. Aslında... Yine başladım." Gülüyor. "Üzgünüm, seni sıkmak istemiyorum."

"Hiç sıkılmıyorsun. Spor, filmler veya Superman ile Batman'in kavgası dışında başka şeylere ilgi duyan biriyle tanışmak gerçekten çok hoş."

"Evet, yanlış anlama, Marvel ve DC'yi de seviyorum. Ama beni müzeye götürmeni istersen, o zaman kendimi bulurum."

"Sanırım İskoç erkeklerinin özelliği bu."

"Oh, yanlış anlama," diyor gülererek. "Memlekette müzeye gitmektense pub'a gidip bir pint içmeyi tercih eden birçok erkek tanıyorum."

"Doğru. Sanırım bu gerçekten kişiye göre değişiyor."

"Seni sıkmak yerine, lütfen bana kendinden bahset, Erica. Çok uzun konuşmadık ve seni tanıyormuş gibi hissetmiyorum. Yeni mezun oldun, değil mi?"

"Evet, mezun oldum. Columbia'dan."

"Öğrenci borcun çok olmalı, değil mi? Oradaki eğitim ücretlerinin oldukça yüksek olduğunu biliyorum."

"Aslında yok. Ben şanslı sayılırım," diye gülümsedim. "Ailem ödedi." "Demek sen bir güven fonu çocuğuymuşsun."

"Vakıf fonu çocuğu diyemem," diye yalan söyledim. "Ailem sadece maddi olarak ödeyebildi." Burnumu kıristırdım. "Üzgünüm. Seni snob ya da aşırı ayrıcalıklı biri olarak görmeni istemem."

Bu sözleri söylerken, doğruyu söylemediğimi fark ettim, çünkü ne kadar düşünürsem, o kadar ayrıcalıklı olduğumu anlıyordum. Dudaklarımı ısırdım.

"Ama hayat hayat. Peki, burada çok arkadaş edindin mi?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

"Evet, edindim. Aslında, nedense çoğu kız arkadaşım var. Sanırım aksanımdan dolayı. Ve biraz inek biriyim." Omuzlarını silkiyor. "Genelde yukarıda bahsettiğim nedenlerden dolayı kadınlarla takılmayı seviyorum."

"Tabii, mantıklı."

"Peki ya sen? Çok arkadaşın var mı?"

"Evet. En iyi arkadaşım Sabrina ile üniversiteye birlikte gittik. Aslında şu anda abimle çıkıyor. Ve iyi arkadaşım Suki hala

hala şehirde. Buraya gelirken telefonda konuşuyordum. Ve başka arkadaşlarım da var."

"Harika," dedi, arkasına yaslanarak. "Ama sana bir şey söylemeliyim." Guinness'inden uzun bir yudum aldı.

"Öyle mi? Neymiş?"

"Şey, arkadaşlarımdan biri, Louise... O gerçekten harika biridir."

Donakaldım, gözlerimi kırpmamaya çalışıyorum. Konuşmanın bu yöne gideceğini beklemiyordum. Neden bana arkadaşının harika olduğunu söylüyor?

"Komşu kızı gibi güzel bir kız," diyor, "ve çok zeki. Kesinlikle zeki. Hiç çalışmadan tüm derslerinden A almış. Hiç makyaj yapmaz. Hayvanlarla çok iyi anlaşır ve hayvan barınağında gönüllü olarak çalışır. Her hafta evsizlere yemek dağıtır."

"Vay canına, aziz gibi birine benziyor," diyorum, kıskançlık hissetmemeye çalışarak. Bu kadın hakkında konuşması umurumda değil, ama benimle randevusunda ondan bahsetmesi biraz tuhaf geliyor.

"Üzgünüm, onun hakkında çok fazla konuşuyorum. Bunu daha önce de söylediler," diyor, başını sallayarak. "Tanışırken en iyi arkadaşım hakkında konuşmak istemezsin."

"Hayır, senin hakkında konuşmak istediğin herkesi dinlemekten mutluluk duyarım. Kulağa harika birine benziyor. Şu anda nerede?" diye soruyorum, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Bir restoranda garsonluk yapıyor." Yüzünü buruşturuyor. "Bir oğlu var, babası hayatlarında yok ve kirayı ödemekte zorlanıyor. Burası zor bir yer, değil mi?"

"Evet, burada hayat zor," diyorum, çünkü benim için hayat hiç zor olmadı. Ve diğer insanlarla ne kadar çok etkileşime girersem, o kadar korunaklı bir hayat yaşadığımı fark ediyorum ve bu beni o kadar rahatsız ediyor. En yakın arkadaşım Sabrina, büyürken benim kadar parası yoktu, ama bu benim için çok önemli bir şey değildi. Ama şimdi mezun oldum ve kendi dünyamdan çıktım, gerçek dünyanın herkes için çok farklı olduğunu fark etmeye başladım. Ve en büyük endişem hayatımın aşkını bulmaksa, ben şımarık bir prenses miyim?

"Üzgünüm," dedi. "Onun hakkında bu kadar konuşmamalıydım. Sadece endişeleniyorum, anlarsın ya?"

"Önemli değil." Ne diyeceğimi bilemiyorum. "En iyi arkadaşın mı, yoksa ona karşı hislerin mi var?"

"Sana yüzde yüz dürüst olabilir miyim, Erica?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Tabii, lütfen."

"Sen muhteşem bir kadınsın. Muhtemelen tanıdığım en güzel kadınlardan birisin. Ama... ah, Louise." İçini çekiyor. "O benim kalbimi... O yeryüzündeki bir melek ve onun için çok üzülüyorum. Ona yardım etmek istiyorum. Hatta iş bulmak için yüksek lisansı bırakmayı bile düşündüm, ama öğrenci vizesiyle Amerika'da kalamam, o zaman amaçtan sapmış olurum," diyor. "Ama onu seviyorum. Onun benim için doğru kişi olduğunu düşünüyorum ve ne yapacağımı ya da ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Ona birkaç saniye baktım ve onun iyi insanlardan biri olduğunu anladım. O, benim hipotezimin, yani gerçek ruh eşlerinin var olduğunun doğru olduğuna inanmamı sağlayacak insanlardan biri. Sadece o benim ruh eşim değildi.

"Onu aramalısın. Hemen ara," dedim. "Aramam.

İş yerinde."

"Peki, neden gidip bir şeyler sipariş edip çok büyük bahşış bırakmıyorsun?"

Kafasını geriye atarak gülüyor. "Bunu yapacak param yok," diyor. "Keşke olsaydı."

"Yani, biz gidelim, ben kredi kartımla büyük bahşış bırakırım," diyorum.

"Çok nazıksın Erica, ama yapmam mümkün değil. Yani, onun benim randevum olduğunu bilmesini istemiyorum." Burnunu kırııştırıyor. "Üzgünüm, söylememeliydim. Ortamı garip hale getirdim."

"Hayır, yapmadın. Sanırım istediğin para, değil mi?"

"Evet. Keşke masaya koyacak bir yığın param olsaydı." Omuzlarını silkiyor. "Belki bir gün beni arkadaşından daha fazlası olarak görür."

"Muhtemelen hayatın yükü altında ezilmiştir," dedim. "Çocuğu varsa, çalışıyorsa, hayvan barınağında yardım ediyorsa, evsizlere yemek veriyorsa..." Durdum. "Yani, belki biraz para bulmanın bir yolunu düşünebilirim."

"Oh, hayır. Aman Tanrım, Erica, biz randevudayız. Özür dilerim. Seni yanlış anlamamı istemem..."

"Hayır, bekle." Telefonumu alıyorum. Wes'i veya Miles'ı aramayı düşünüyorum, ama özellikle randevuda olduğumu söylersem, beni hafif bir kız olarak göreceklerini biliyorum. Ama nedense, gerçekten yardım etmek istiyorum. Louise'i tanımıyorum bile, ama John'u biraz tanıdığım kadarıyla, gerçekten harika bir

birine benziyor. Dürüst bir adam gibi görünüyor. "Bir saniye, olur mu?"

Bana bakıp başını salladı. Bardan çıkıp telefonumu aradım.

Tyler on saniye içinde cevap verdi. "Selam, nasıl gidiyor? Randevun bitti mi?"

"Henüz değil. Aslında hâlâ onunla birlikteyim, ama..."

"Oh, lanet olsun. Yine gelip seni kurtarmamı mı istiyorsun? Yine Elliott yüzünden değil, değil mi? Elliott yüzündense, seni kilitleyip anahtarını atacağım."

"Tyler, sen benim patronum değilsin. Elliott'la çıkmak istersem çıkarım. İkincisi, hapisane sistemi senin değil. Üçüncüsü, beni kilitleyip anahtarı atarsan, sahip olduğun her şeyi alırım."

"Tamam, peki. Elliott ile randevunda değilsen, bu güzel akşamda beni neden aradığını sorabilir miyim?"

"Aradım çünkü John adında biriyle randevudayım ve o gerçekten çok hoş biri."

"O kadar hoş ki beni arıyorsun." "Kapa çeneni, Tyler. Dinle..."

"Ooh, şimdi de patronluk taslıyorsun."

"Değilim. Sadece... O başka birine aşık. Louise adında bir kız, adeta yeryüzündeki bir azize. Bir çocuğu var ve bir restoranda çalışıyor, ama aynı zamanda hayvanlara yardım ediyor ve evsizlere yemek veriyor... Neyse, o kıza aşık ve onun hayatını daha iyi hale getirmek istiyor. Ben de romantik bir jest olarak restorana gidip bir şeyler sipariş edip ona büyük bir bahşış bırakıp 'Seni seviyorum, benimle çıkmak ister misin?' diyebilir diye düşündüm."

"Yani, bu iyi bir fikir gibi geliyor. Neden bunu bana anlatmak için arıyorsun?"

"Çünkü o parasız bir üniversite öğrencisi ve benim şu anda nakit param yok. Ve... şey, senin var biliyorum. Hokey oyuncususun, yani dünyanın en ünlü hokey oyuncususun, değil mi?"

"Oh, bunu biliyormuşsun," dedi gülerek. "Yani benden bir iyilik mi istiyorsun?"

"Yani... belki. Evet. Sayılır. Eğer gerçek aşkın galip gelmesini istiyorsan."

"Senin randevunda olduğun bir adam için gerçek aşkın galip gelmesini neden isteyeyim ki?"

? Rastgele bir adam için mi?"

"Bilmiyorum. Çünkü senin özünde iyi bir adam olduğunu düşünmek istiyorum."

"Peki ne kadar para?"

"Belki bin dolar."

"Bin dolar mı?" diye bağırdı.

"Ne? Yani... Onun oturup '*Vay canına, bu adam hayatımı olumlu yönde etkilemeye çalışıyor*' diye düşünmesi yetmez mi?"

"Yani, bu onun altın avcısı olduğu anlamına gelmez mi?"

"Hayır. Yani, sen istemiyorsan sorun değil. Bu fikri o ortaya atmadı ki. Sadece..."

Derin bir nefes aldı. "Yirmi dakikaya orada olurum. Nerede olduğunu haber ver."

"Aman Tanrım. Yardım edecek misin?"

"Evet, tabii ki."

"Vay canına. Teşekkürler, Tyler."

"Önemli değil. Eğer bunun onların hayatlarına olumlu bir etkisi olacağını düşünüyorsan, seve seve yardım ederim. Ama bir şeyi bilmen gerek."

"Neyi?" diyorum.

"Bu, bu bahsi gerçekten ve gerçekten kaybedeceğin anlamına geliyor." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Belki de çıktığın adamı başka bir kadının kollarına göndermek üzere olduğun içindir."

O anda kahkahayı patlattım. "Demek o benim için doğru kişi değil. Ama biliyor musun, Tyler?"

"Hayır, Erica, ne?"

"O, benim için mükemmel erkeğin dışarıda bir yerde olduğunu bana inandırıyor. Çünkü benimle randevusu var, ben de oldukça çekiciyim ve o, kız arkadaşından ve onun hayatını nasıl değiştirmek istediğinden bahsediyor. Gözlerinde sevgi parıldıyor. Belki bir gün, kimle birlikte olursa olsun beni düşünen bir erkek çıkacaktır."

"Evet, belki. Umarım zaman dolmadan onu bulursun." "Merak etme, Tyler. Bulacağım. O zaman sen pişman olacaksın."

"Yani, başka bir şey yemeyi tercih ederim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, -ssy ile biten ve miyavlamayan bir şey." "Aman Tanrım. İğrençsin."

"Sadece dürüst oluyorum." O gülüyor. "Nerede olduğunu mesaj at, hemen oraya gelirim, tamam mı?"

"Teşekkürler."

"Rica ederim. Şimdi içeri gir ve o adamın gecesini güzelleştir, seninle olmasa bile."

"Tamam. Teşekkürler."

Telefonu kapatıp bara ait ayrıntıları mesajla gönderdikten sonra içeri giriyorum. John orada oturmuş telefonunda bir şeyler yazıyor. Suçlulukla başını kaldırıyor, yüzü kızarmış.

"Selam. Özür dilemek istedim," diyor kibar İskoç aksanıyla. "Bunun ikimizin randevusu olması gerektiğini biliyorum ve bu benimle ilk karşılaşmandı. Çok güzel giyinmişsin ve çok güzelsin. Ben ise burada aptal gibi durmuş,..."

"Önemli değil," diyorum. "O senin için doğru kişi. O senin hayatının aşkı. Ve şanslısın ki ben ruh eşlerine inanırım. Bir arkadaşıma söyledim, sana yardım edebilir miyiz diye bakacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Görürsün," diyorum, geriye yaslanıp gülümsüyorum. "Tyler gelene kadar bize iki içki daha ısmarla. Belki bu gece hayatını değiştirecek cesareti bulursun."

Bana birkaç saniye baktı ve başını salladı. "Senin gibi biriyle nasıl eşleştiğimi bilmiyorum. Birbirimiz için doğru kişiler olmadığımız için üzgünüm, ama sen gerçekten harika bir kızsın, Erica."

"Biliyor musun? Teşekkür ederim."

"Neden teşekkür ediyorsun?" diye sorar.

"Çünkü bana hayali bir hayat yaşamadığımı gösterdi. Belki de dışarıda bir yerlerde benim için her şeyi yapmaya hazır bir adam olduğunu gösterdi."

Chapter Ten

T yler "Tekrar teşekkürler dostum. Çok nazıksın. Bugünlerde senin gibi adamlar pek kalmadı."

"Rica ederim. Umarım her şey yolunda gider," diyorum John'a, o da orada durmuş, sanki ben ordudaki bir generalmişim gibi selam vererek.

"Ve sen, Erica, ne diyebilirim ki? Senin kadar güzel bir gül..." "Anladı," diye sözünü kestim. "Neden gidip restoranda bayanını bulmuyorsun gidip hamleni yapsan?"

"Gideceğim." Gülerek saçlarını parmaklarıyla tarar. "Erica, çok keyifliydi. Belki başka bir hayatta... sevgili olurduk."

Erica kıkırdar. Gözlerimi devirmemeye çalışırım. Belli ki sarhoş ve yanılmıyorsa, onunla biraz flört ediyor, ki bu hiç mantıklı değil çünkü az önce başka bir kadına asılabilmesi için ona 5.000 dolar nakit verdim.

"Seni görmek güzeldi John. İyi şanslar."

"Teşekkürler. Çok nazıksın. Sarılabilir miyim?" diye Erica'ya soruyor ve ben gerginleşiyorum. Bu adam neden sarılmak istiyor ki?

"Tabii ki." Erica ayağa kalkar, kırmızı elbisesi vücuduna yapışır ve ona sıkıca sarılır. Adam onun iki yanağına öper ve gözlerinin içine bakar.

"Senin gibi bir güzellik..."

"Tamam," diyorum ve ben de ayağa kalkıyorum. Kolumu Erica'nın omuzlarına doluyorum ve ona bir bakış atıyorum. "İyi akşamlar, John."

"Sana da, Tyler. Benim yapmayacağım bir şey yapma," diyor ve göz kırparak gülümsüyor.

Erica öğürme sesi çıkarır. "Oh, John. O benim ağabeyimin arkadaşı. Aramızda kesinlikle hiçbir şey olamaz." "Evet, kesinlikle olamaz," diyorum.

John sadece sırtıyor. "Tamam o zaman. Hoşça kal."

Kalabalık bardan çıkmasını izledim. Erica oturdu ve içkisini bitirdi. Yüzünde muzip bir gülümsemeye bana baktı. Gözleri parlıyordu ve o anda ne kadar sarhoş olduğunu anladım, çünkü beni gördüğünde hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

"Sen kötü biri değilsin, Tyler Kane," diyor. "Hiç de değil. Yani, seni berbat bulmuştum ve belki yarın sabah da berbat bulacağım," diye gülüyor, "ama şu anda o kadar da kötü değilsin."

Bunu iltifat olarak mı almalıyım, almamalı mıyım bilmiyorum, ama ona bakıyorum. "Şu anda dışarıda olman doğru mu?"

"Ne demek? Bana bir içki daha ısmarlamak mı istiyorsun?"

"Bence bu akşam yeterince içtin. Seni eve götürmeliyim."

"Sadece yatağıma girmek istiyorsun," diyor ve uzanıp koluma dokunuyor. Cildi, pazıma dokunduğunda sıcak. "Vay canına, oldukça kaslısın."

"Spor yapıyorum. İşim gereği."

Başını geriye atıp güldü. Uzun, ince boynuna baktım ve kalbim biraz hızlandı. "Bir sır öğrenmek ister misin, Ty?"

"Her zaman," diyorum, dudaklarına bakarak. Öpmeye kalkarsam ne yapacağını merak ediyorum. Dudakları mükemmel şekilli ve dolgun ve tadının nasıl olduğunu çok merak ediyorum.

"Hokeyden nefret ederim," diyor gülerek. "Biliyorum, beni öldürmek istiyorsun, değil mi?" Yüzünde alaycı bir ifade var ama gözlerinde endişe görüyorum. Beni kırmaktan korkuyor ve bu nedense beni etkiliyor. Empati kuran insanlarla pek karşılaşmam.

"Hayır, özellikle değil."

"Bence en sıkıcı sporlardan biri. Ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir sporu sevmiyorum. Beyzbol sıkıcı. Futbol sıkıcı. Basketbol fena değil. Golf... Aman Tanrım. Ama hokey? Sanki bir grup Neandertal buzun üzerine çıkıp birbirlerini dövmeye karar vermiş gibi."

"Şey, tam olarak öyle değil, ama..."

"Ne? Hiç buz üzerinde kavga etmedin mi?" diye soruyor bana. Ona bakıyorum. "Yani... gençken."

"İki ay önce bir video gördüm, kavga ediyordun... Adı neydi? Cincinnati'den Rodney Lebel mi?"

Elimi kaldırıyorum. "Şimdi, burada sıkıcı hokey hakkında mı konuşacağız, yoksa senin aşk hayatının nasıl gittiğini mi konuşacağız?" Bir bağlantı kurup kurmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Kurmamış olmasını umuyorum. Ve bunun ne anlama geldiği konusunda endişeliyim.

Yüksek sesle inliyor. "Sadece kaybettiğimi bildiğin için bahsi tekrar gündeme getirmek istiyorsun. Ama şaka sana geri döndü." Parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Hayatımın aşkını bulacağımı biliyorum."

Kalbim biraz hızlanır. "Öyle mi, öyle mi?"

"Evet." Hıçkırarak kıkırdar. "İçkim bitti. Bir tane daha istiyorum. Sen de ister misin?"

"Bence bir tane daha içmemelisin. Bence..."

"Oh, çocukluk yapma Tyler. Benimle bir içki daha içmek istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü istemiyorsan, arkadaşlık uygulamasına girip benimle içki içmek isteyen birini bulurum ve sonra..."

"Ne istiyorsun?"

"Ben bir..." Hıçkırık tutar. "Neden beni şaşırtmıyorsun?"

"Tamam. Sen burada kal."

"Başka nereye gidebilirim ki? Bulutlara mı? Ben uçamam." Kollarını yukarı aşağı salladı. "Aman Tanrım, uçabilseydim ne olurdu, hayal edebiliyor musun? Haberlere falan çıkardım. İnsanlar beni görmek isterdi..."

"Emin misin ki..."

"Tyler, ben çocuk değilim. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Bu arada, John için parayı getirdiğin için çok teşekkür ederim. Ona kesinlikle aşık olacak ve evlenip bir sürü çocukları olacak. İlk oğluna senin adını vereceklerine eminim. Düğün olursa ve beni davet ederlerse, seni de eşlikçi olarak davet edeceğim. Seninle gitmek istediğimden değil, ama..." Gözlerini kırptırır. "Ne diyordum?"

"Hiçbir şey. Bir saniye."

Ayağa kalkıp bara doğru yürüdüm. Kendime bir bira ve Erica'ya bir Sprite sipariş ettim. Ona bir şey karıştırdığımı söyleyeceğim, ama onun daha fazla alkole ihtiyacı yok.

Masaya geri döndüğümde, o orada oturmuş telefonuyla oynuyor. Birkaç saniye boyunca, bir arkadaşlık uygulamasında biriyle eşleşmeye çalıştığından endişeleniyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum hafifçe, içkisini verirken.

"Kart oyunu oynuyordum." Ekranını kaldırıyor. "Sıkıldım. Konuşacak biri arıyordum ama sen yoktun."

"Çünkü sana içecek getiriyordum."

"Biliyorum." Bir yudum aldı. "Ooh, bu çok güzel. Nedir bu?" "Lezzetli bir şey."

"Dur tahmin edeyim. Sprite ve Malibu mu?" Yavaşça başımı salladım.

"Oh, bayıldım," diyor, yudumlarırken. "Gece bitene kadar sarhoş olacağım."

"Bence sen şimdiden sarhoşsun."

"Sadece biraz, çünkü buraya gelmen çok uzun sürdü. Her birimiz üçer içki içtik ve ben pek bir şey yemedim, o yüzden..." Omuzlarını silker. "Neyse. Bu gece ne yapıyordun?"

"Sevgilinin hayatının aşkıyla buluşmasına yardım etmek dışında mı?"

"Evet, onun dışında... Oh, tanrım. Randevun yoktu, değil mi? Seksi bir sarışın bimbo ile yatakta, oral seks yapmak üzereydin ve ben aradım, değil mi?"

"Erica, senin aksine, seksi bir bimbo ile yatakta, oral seks yapmak üzereyken, sen aradığında telefonu açmazdım."

"Ne?" diye somurtarak sordu. "Beni sesli mesaja mı yönlendirecektin?"

"Evet. O durumda öyle yapardım."

"Bu çok kötü." "Ama ben kötü değildim."

"Doğru. Peki, podcast yayınlandı mı sana söyledim mi?"

Bana geniş gözlerle bakar. "Bence iyi, ama iyi olup olmadığını *bilmiyorum*. Sana bir kısmını dinletirsem, ne düşündüğünü söyler misin?"

"Podcast'i dinlemek isterim, ama gerçeği kaldırabilir misin bilmiyorum. Gerçeği kaldırabilir misin?"

Derin bir sesle, "Sen gerçeği kaldıramazsın." der. Kıkırdar. "Biraz yanlış anlamış olabilirim."

"O kim?" diye soruyorum.

"O bir aktör değil mi? Ya da güreşçi? Bilmiyorum. Belki hokey oyuncusu?"

"Peki, podcast'i dinleyecek miyiz?"

"Burası çok gürültülü. Düzgün duyamayacaksın."

Yine dudaklarını bükerek bana yaklaşır ve elini uyluğumda hissedirim. Elini yukarı doğru kaydırıyor ve ben donup kalıyorum.

"Çok kaslısın. Eminim taş gibi kasların vardır."

"Tam olarak öyle demezdim, ama dediğim gibi, ben bir sporcuyum."

"Sinir bozucu olmadığın zamanlar sevimli oluyorsun," diyor.

Birkaç saniye ona baktım. "Kötü davranmadığın zamanlar çok güzelsin."

"Kötü değilim. Sence ben kötü müyüm, Tyler Kane?"

"Neden hep tam adımı söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de söylemek hoşuma gidiyor." Bir an sessiz kalır.

"Sen benim gerçek dünyayı bilmeyen bir aptal olduğumu düşünüyorsun. Sen benim mücadele etmenin ne demek olduğunu bilmeyen zengin bir çocuk olduğumu düşünüyorsun, sırf hayatımın aşkını bulmak için hayal dünyasında yaşadığımı düşünüyorsun."

"Bunda yanlış bir şey yok bence," dedim dürüstçe. "Eğer gerçekten istediğin buysa, aradığın şeyin bu olması takdire şayan bir şey."

"Ama gerçekten takdire şayan olduğunu düşünüyorsan, neden benimle iddiaya girdin?"

"Çünkü bunun mümkün olduğunu düşünmüyorum."

Elini kasıklarına yaklaşmasını engellemek için tutuyorum. Sarhoş olduğunu biliyorum, ama ateşle oynuyor. Pantolonumun içinde sertleşmeye başladım ve onun sikimi hissetmesine gerek yok. Ne olduğunu anlamaz. Ve şu anda benim 21 santimlik sikimi hissedecek kadar masum görünmüyor.

"Ne yapıyorsun?" der ve elini çekmeye çalışır. "Sanırım sen belki..."

Yüzünü benimkine yaklaştırırken onu izliyorum.

"En güzel kahverengi gözlere sahipsin," diyor, yüzümün yanına dokunarak.

"Senin de öyle," diyorum.

Kim olduğunu ve nerede olduğumu hatırlamam gerekiyor. Bu durumu karmaşık hale getirmemeliyim.

"Sence ben güzel miyim?" diyor, parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Güzelisin." "Beni güzel buluyor musun?"

"Evet. Sen güzelsin."

"Sence..."

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Bence sen güzel, güzel, sevimli ve seksisin. Wes'in küçük kız kardeşi olmasaydın, şu anda seni yatak odama götürürdüm."

"Öyle mi?" diyor, gözleri büyüyerek ve dudakları hafifçe titreyerek. "Ne yapardık peki?"

"Gerçekten ne yapacağımızı bilmek istediğini sanmıyorum," diyorum gülerek. Parmaklarımı yüzünün yanından aşağıya doğru gezdirip ona bakıyorum.

"Bilmek istiyorum," der yumuşak bir sesle ve ne olduğunu anlamadan, öne eğilir ve dudakları dudaklarıma değir.

Ben de onu öptüm ve o hafifçe inledi, parmakları saçlarıma uzandı ve ensemin aşağısına doğru kaydı. Şeftali losyonu ve vücut spreyi kokusunu alabiliyordum ve onu tamamen yiyip bitirmek istiyordum. Dudakları yumuşak ve esnekti ve dilim ağzına girdiğinde inleyen bir ses çıkardı.

O da beni tutkuyla öpüyor ve ellerinin gömleğimin kenarından aşağıya doğru kayarak içeri girmeye çalıştığını hissediyorum. Sağ elini pazıma uzatıyor ve sıkıyor. Elimini onun başının arkasına uzatıp parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum ve onu derinlemesine öpüyorum.

Hafifçe geriye yaslanıp derin bir nefes alıyor, yüzü sersemlemiş ve sikilesi. Onu çok sıkıkmak istiyorum ve beni öptüğü için aklım başımdan gidiyor. Tadı, hissettirdikleri beni çok etkiliyor.

"Çok güzeldi," diyor, gözlerini kırpıştırarak. "Beni tekrar öp."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben de dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. Elini kasıklarına indiriyor, bana bakıyor ve sonra sıkıyor.

"Ooh," diyor sertliğini hissedince. Elimini onun elinin üzerine koyup hafifçe çekiyorum.

"Bana böyle dokunmaya devam edersen, beni böyle öpmeye devam edersen, bu gece senin planladığın gibi gitmeyecek," diyorum sert bir sesle.

"Ama belki de ben öyle istiyorum, Tyler. Belki ben..."

"Hayır, hayır, hayır, hayır. Erica, sen sarhoşken bu konuşmayı yapmayacağız. Beni öpmeyeceksin ve beni sıkmayacaksın."

"Ya seni sıkıkmaktan daha fazlasını yapmak istersem?" derken dudaklarını yalar.

"Beni kızdırma Erica, çünkü bahsi kaybedeceğini biliyorsun ve cezanın ve yaptırımının..."

"Ne?" diyor, gözlerini kırıştırıp uzaklaşarak. "Neden bahsediyorsun? Bunun bahisle alakası yok."

"Bilmiyorum," diyorum, omuz silkiyorum. "Kötü bir randevun oldu ve şimdi bana yapıştın."

Dudaklarımı yaladım. Aslında söylediklerime inanmıyordum, ama bunu söylüyordum çünkü olanları durdurmanın tek yolu buydu, çünkü onu çok istiyordum. O başka biri olsaydı, elinden tutup dışarı çıkarır, bir taksi çağırır ve on beş dakika içinde onu yatak odama geri getirirdim. Onu sırt üstü yatırır, o kadar sert ve hızlı girerdim ki, nerede bittiği, nerede başladığı belli olmazdı.

Ama yapamam.

O Erica Carrington.

O Wes ve Miles'ın küçük kız kardeşi. O özel biri.

Ve bu yüzden, ona sahip olma dürtüsüne direnmek zorundayım. Onunla flört etme dürtüsüne direnmek zorundayım. Zorundayım.

"Sen bir pisliksin, Tyler Kane," diyor, başını sallayarak. "Her neyse."

"Yine benden nefret etmeye mi başladın?"

"Bilmiyorum," diyor omuz silkerek ve içkisini yudumlarken. "Sadece bilmiyorum."

Hafifçe esniyor ve dudaklarına bakıyor.

"Bildğim tek şey, iyi öpüştüğün ve belki, sadece belki, bunu bir kez daha yapmana izin vereceğim."

"Göreceğiz," diyorum gülerek. "Belki. İsteddiğimden emin değilim."

Chapter Eleven

E Gözlerim açılır ve başım şiddetli bir şekilde ağrır. Hafifçe esnerim
rica

ve yatakta dönüp duruyorum.

"Aman Tanrım. Neden kendimi bu kadar berbat hissediyorum?" diye mırıldanıyorum. Sonra hatırlıyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum, önceki akşamı düşünerek. Tyler'ı öptüm, *öptüm*, öptüm ve, aman Tanrım! Şimdi daha da yüksek sesle çığlık atıyorum.

Elimi onun penisine koyup sıktım ve çok büyüktü. Gerçekten büyük. Hayal ettiğimden daha büyük. Hayatımda çok fazla penis sıktığımdan değil ama beni çok etkiledi. Beni eve bıraktı. Şimdi taksinin arkasında onunla birlikte olduğumu ve beni içeriye kadar eşlik ettiğini hatırlıyorum.

Sabrina ve Wes'in evindeyim.

"Siktir, siktir, siktir, siktir, siktir." Utanıyorum.

Yuvarlanıp yataktan kalkıyorum. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Kapıya doğru sendeleyerek gidip dışarı bakıyorum ve mutfığa doğru ilerliyorum.

"Günaydın, uykucu," diyor Sabrina, tezgahda oturmuş kahve içiyor. "İyi misin?"

"Hayır. Neden bunu soruyorsun?"

"Çünkü dün gece randevuna gittin ve çok geç geldin, Tyler seni eve getirdi. Sarhoştun, seni yatağa yatırdık ve... o sadece iyi olup olmadığını öğrenmek istedi. Wes'i birkaç kez aradı bile."

"O adamdan bahsetme bana. Çok sinir bozucu." "Neden? Ne oldu? Kafam çok karıştı."

"Bir İskoç adamla randevuya çıktım." "Evet, John, değil mi?"

"Evet. Çok hoş ve tatlı biriydi. Uzun lafın kısası, meğer onun bir arkadaşına aşıkmiş. Adam meteliksizdi, kadının da çocuğu vardı, ben de Tyler'a mesaj attım, ya da aradım, şimdi hatırlamıyorum. O da bu adamın kadına sürpriz yapması için para getirdi. Neyse, ben çok tatlı buldum. Birkaç içki içtik, şimdi evdeyim."

"Hepsi bu kadar mı?" Sabrina kaşlarını kaldırarak sordu. Yeşil gözleri bana bakıyordu.

"Seni iyi tanıyorum Erica ve..."

"Midesi bulanıyor gibi hissediyorum." Karnımı ovuşturuyorum. "Dün çok fazla içmişim galiba."

"Oh, hayır. Tuvalete gitmek ister misin? Bir şey hazırlayayım mı?"

"Yumurta ve portakal suyu ya da su falan isterim. Kanepeye uzanacağım."

Oturma odasına gidip büyük, geniş, uzanabilir kanepeye uzanıyorum.

"Bu harika bir his," diyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Oh, Sabrina, ben ne kadar aptalım."

"Neden aptalsın?" diyor, sesi odanın diğer ucundan uzak geliyor.

"Çünkü Tyler'ı öptüm." Ağzımı hızla kapatıyorum. "Aman Tanrım. Kardeşim burada değil, değil mi?"

"Hayır, ama ne oldu? Bana tüm detayları anlat!" Sabrina bana koşarak gelir ve bir bardak su uzatır.

Pişmanlıkla doğrulup birkaç yudum aldım. "Evet, sarhoştum. Yani, sarhoş olduğum için onu öpmedim. Onu öptüm çünkü yakışıklı ve her zaman o kadar da kötü bir adam değil. O da beni öptü ve bu biraz ateşliydi. Bir barda oturuyorduk ve ben "*Vay canına, belki burada biraz eğlenebilirim*" diye düşünüyordum. "Her neyse, o beni terk etti."

"Seni kesip attı mı? Ne? Ona seks teklif ettin mi yoksa?"

"Hayır, Sabrina, sen beni iyi tanıdığını söyledin. Ben bir yabancıyla seks yapmayı teklif etmeyeceğim, bunu biliyorsun. Ama o bir yabancı değil."

"Az önce yakışıklı olduğunu söyledin."

"Seksi bulmam, ona kendimi öyle sunacağım anlamına gelmez. Daha randevuya bile çıkmadık."

"Tamam, tamam. Öpücük nasıldı?"

"Dürüst olmak gerekirse? Harikaydı. Karnımda kelebekler uçuyordu. Sıcak ve soğuk hissettim, ikisinin arasında bir şey. Ve onun şeyine dokundum."

Bana bakıyor, dudakları titriyor. "Nereye dokundun?"

"Penisine."

"Kızım, yapmadın değil mi?" Kıkırdar. "Neden?"

"Bilmiyorum. Yanında oturuyordum ve keşfetmek, biraz eğlenmek istedim ve elim birden oraya gitti. Şöyle söyleyeyim, o şeyin içinde bir anakonda var."

"Aman Tanrım. Yani gördün mü? Ona oral seks yaptın mı?"

"Hayır, görmedim! Ve tabii ki oral seks yapmadım. Sadece elimi uzattım ve sıktım." Dudaklarımı ısıyorum. "Yani, beni evine götürseydi, belki oral seks yapardım. Öpüşmesi çok iyiydi. Gerçekten çok iyi öpüşüyordu. Hayatımda öpüştüğüm en iyi öpüştü. Tabii bu pek bir şey ifade etmez."

"Aman Tanrım. Ondan hoşlanıyor musun, Erica?"

"Hayır, sevmiyorum. Yani, iyi bir adam. John'un aşkı bulabilmesi için gelip ona para vermesi çok tatlıydı. Ama bu... bu gerçeği değiştirmez..."

"Ne? Şarap olayını yine mi açacaksın..."

"Hayır, sadece onun profesyonel bir sporcu olduğu ve görünüşe göre birçok kişiyle çıkıp bir ilişki kurmakla ilgilenmediği gerçeğini değiştirmez diyorum. Ve ikimiz de biliyoruz ki benim nihai hedefim hayatımın aşkını bulmak, evlenmek ve çocuk sahibi olmak. Hayatımda tek bir erkekle birlikte olmak istiyorum ve onun da kocam olmasını istiyorum."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ve senin için de bunun gerçekleşmesini gerçekten diliyorum. Ama Tyler ile flört etmek ve belki onun öpücüklerinin tadını çıkarmak yanlış mı?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Oh, Sabrina, ben berbat durumdayım."

"Ne demek o? Neden berbat haldesin? Hepimiz hayatımızın bir döneminde öpmememiz gereken erkekleri öperiz."

"Sadece o değil. Şey..." Ona bakıyorum. "Son zamanlarda düşünüyordum da, bir konuda bana dürüst olmanı istiyorum."

"Tabii. Neymiş?"

"Biliyorum, büyürken annenin maddi durumu pek iyi değildi." "Bu hafif bir ifade," diyor gülerek.

"Evet, zorluklar yaşadığını biliyorum ve tabii ki elimden geldiğince sana destek oldum, ama şimdi fark ediyorum ki belki de benim hayatım çok kolay geçti ve bunun değerini bilemedim." Ona bakıyorum. "Sence ben şımarık bir velet miyim? Sence ben hayal dünyasında yaşayan ve gerçeklerle yüzleşmesi gereken zengin bir kız mıyım?"

"Hayır. Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü hayatımda farklı senaryolarla karşı karşıya kaldığımı hissediyorum ve birçok insanın hayatının gerçekten zor olduğunu fark ediyorum. Sanırım sorunlarımın aslında sorun olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Seni anlıyorum. Bence harika olan şey, zengin bir ailede doğmanın sana sağladığı ayrıcalığın farkında olman. Ve bu ayrıcalığı istediğin gibi kullanıyorsun."

"Evet, sanırım." Derin bir nefes alıyorum. "Hayatımda her şey durmuş gibi hissediyorum. Bu podcast'in başarılı olup olmayacağını bilmiyorum, kimseyle tanışmıyorum ve sadece... daha fazla hedefim olmalı mı diye düşünüyorum.

Daha fazla fikrim olmalı mı? Daha fazla ihtiyaç ve dürtü duymalı mıyım? Nereye gidiyorum?"

"Seni anlıyorum Erica, ama herkes hemen bilemez. Hayattan gerçekten istediğin bir şey var mı?"

"Yani, başarılı bir podcast sunucusu olmak isterdim, ama bunun bir numaralı podcast olup NPR'da yayınlanacağını gerçekten düşünüyor muyum? Bilmiyorum."

Telefonum çalıyor.

"Oh, benim için açar mısın?" "Tabii. Bekle."

Sabrina'nın yatak odasına doğru gittiğini ve sonra geri geldiğini izliyorum. Elinde telefonunu tutuyor ve sallıyor.

"Senin erkek arkadaşın."

"Hangi oğlum? Benim oğlum yok ki." "Tyler."

"Tyler. Aman Tanrım. Ne istiyor?" "Cevap vermezsen bilemezsin." "Tamam," diyerek telefonu ondan alıyorum.

"Sana kahvaltı hazırlayacağım." "Tamam.
Teşekkürler, kızım."
"Rica ederim."
"Merhaba, ben Erica," diyorum telefona, Tyler'ın konuşmasını bekliyorum. "Günaydın prenses."
"Ben prenses değilim." "Tamam, kraliçe."
"Ben kraliçe değilim."
"Düşes."
"Ben değilim... Ne istiyorsun?" diye sözümü keserek söylüyorum.
"Dün gece öpüştüğün adama böyle mi davranılır?" Inlerim. "Demek hatırlıyorsun."
"Senin kadar sarhoş değildim, Erica." "Evet, bilemem."
"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.
"Biri kafama çekiçle vurmuş gibi hissediyorum, ama sorduğun için teşekkürler." "İyi olduğundan emin olmak istedim. Ve dün gece ne kadar eğlendiğimizi hatırlamanı istedim."
"Ne demek ne kadar eğlenceli?"
"Neden bahsediyorsun? Ne demek ne kadar eğlendik?"
"Beni öperken ve bana yapmak istediğin şeyleri anlatırken."
Ağzım açık kalır. "Ben yapmadım. Yani, ne dedim ki?"
"Ne dediğini sanıyorsun?" Sesi alçalmıştır.
"Hiçbir şey, değil mi?" Kalbim çarpıyor. Önceki akşamı düşünmeye çalışıyorum. "Birkaç kadeh içtiğimi biliyorum ve öpüştüğümüzü biliyorum ve... sorun yoktu, değil mi?"
O gülmeye başlar.
"Ne komik?"
"Yani, dün gece 'iyi'den çok daha fazlası olduğunu düşünüyordun gibi geldi bana." "Unutma, sarhoştum."
"Tamam, o yüzden mi sikimi sıkıyordun?" Sözleri yüzümü kızartır.
"Yani, ben..." Duruyorum. "Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum." "Önemli değil," diyor gülerek. "Aslında hoşuma gitti."
"Sadece biraz mı?" diyorum ve o cevap veremeden, "Aslında, cevap verme. Sarhoştum ve ne yaptığımı bilmiyordum."

"Yani banyoda sana sert ve hızlı sikmemi söylediğinde, ne dediğini bilmiyor muydun?"

"Öyle demedim! Değil mi?" Yüzüm ateş gibi kızardı. "Eğer öyle dedimse, çok özür dilerim..."

"Öyle demedin," diyor gülerek. "Ama sanki bunu yapmamı istiyormuşsun gibi hissettim."

"Gerçekten mi, Tyler? Ben gidiyorum. Bu çok saçma."

O gülüyor. "Ama sadece dün gece çok eğlendiğimi ve seninle vakit geçirmekten keyif aldığımı söylemek istedim. Aslında, seni öpmekten de keyif aldım."

"Tamam mı?"

"Ve eğer bahse bir değişiklik yapmak istersen..."

"Neden değişiklik yapayım ki? Yine de kazanacağım. Seninle bir kez öpüştüm diye ruh ikizim yok demek olamaz. Aslında..." Telefonumdaki uygulamayı açıp mesajlarıma bakıyorum. "Bu gece çıkmak isteyen birkaç erkek var." Rastgele birine tıklıyorum. "Bu adam dansa gitmek istiyor. Ve biliyor musun? Bu gece dansa gitmek istiyorum. Sanırım gideceğim."

"Bu flört işine gerçekten düşkünsün, değil mi?"

"Bahsi kazanmak istiyorum ve sana hayatın barlarda rastgele erkeklerle öpüşmekten ibaret olmadığını kanıtlamak istiyorum. Hayat, anlamlı bir ilişki kurmakla ilgili. Ruhunu ve kendini tanıdığın birini öpmekle ilgili..."

Tyler'ın güldüğünü duyuyorum.

"Neden gülüyorsun, Tyler?"

"Çünkü biliyor musun? Bazen hayat sadece sevişmek, öpüşmek, ne istersen onu yapmak ve bunun hiçbir anlamı olmamasıdır. Bazen hayat yaşamak içindir, Erica. Yaşamak içindir. Ve bunun bir anlamı olması gerekmez. Sadece o an, o gün için bir anlamı olabilir. Bu onu iyi ya da kötü yapmaz. Sadece yaptığın her şeyin tadını çıkardığın anlamına gelir."

"Tamam, Einstein. Her gün yaptığın her şeyden zevk alıyor musun?" "İyi soru. Belki, belki de değil. Ama şunu söyleyebilirim ki, yapmak istediğim şeyleri yapmaktan kendimi alıkoymuyorum."

yapmaktan vazgeçmediğimi söyleyebilirim."

"Yani gerçekten yapmak istediğin her şeyi mi yapıyorsun?" diye soruyorum. "Bu senin hayalin mi? Hayalini mi yaşıyorsun?"

"Şey, hayalimin bir kısmını yaşıyorum," diyor düşünceli bir şekilde.

"Peki, rüyanın hangi kısmını yaşamıyorsun?" diye soruyorum. Birkaç saniye sessizlik oluyor. Bana içini açacak sanıyorum. Gizlice hayatının aşkını bulup evlenmek istediğini söyleyecek sanıyorum. Ya da belki lise veya üniversitede kalbini kıran ve onu kalkanına çekilmeye zorlayan bir kızdan bahsedecek. O da aşık olmak istediğini söylemesini bekliyorum.

Ama tabii ki öyle demiyor. "Seni resmetmek istiyorum."

"Ne?" Onun resim yapmak istediğine inanmadığım için değil, biraz hayal kırıklığına uğradığım için böyle söylüyorum. Çünkü bir parçam, belki de aynı şeyi düşünüyorduk ve o sadece inkar ediyordu. Ama tabii ki, bir kez daha, kendime çok uzak bir dünyada yaşadığımı kanıtladım.

"Resim yapmayı hep sevmişimdir. Ama hokeyi seçtim ve bu çok zamanımı aldı. Sanata olan sevgim biraz azaldı ve resim yapmaya pek vakit bulamıyorum. Belki de kendi tavsiyeme uymam gerekiyor. Belki de bu benim günlük işim olmasa bile, kendime bu hakkı vermem gerekiyor."

"Evet, yapmalısın. Gerçekten yapmalısın, Tyler."

"Neyse, Sabrina bana kahvaltı hazırlamış, gidip kahvaltı yapacağım ve... şey, bu gece eğleneceğim ve dansa gideceğim. Belki de gecenin beni nereye götüreceğine bakacağım."

"Tamam," dedi. "Umarım akşamın keyifli geçer."

"Teşekkürler. Sen de. Umarım ne yaparsan yap çok eğlenirsin."

"Yani, dün geceki kadar eğlenceli olacağını sanmıyorum," diyor. "Dudakların çok güzel, Erica."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum, kalbim çarpıyor.

"Teşekkür ederim."

"Aynı şekilde' demeyecek misin?" "Hayır."

"Yani iltifat etmeye inanmıyorsun?"

"Hayır," diyorum, hâlâ bu konuyu konuşuyoruz diye biraz sinirlenmiş ve utanmış, ama aslında oldukça tahrik olmuşum.

"Dün gece hakkında söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Yani, ben kibar biriyim Tyler," derim en tatlı sesimle, "ve yalan söylemeyi sevmem. Bu yüzden sana doğru olmayan bir şey söylemek istemem."

"Yani öpüşmemizden hoşlanmadın mı diyorsun?"

"Unutulabilir bir şeydi diyorum. Sadece bir öpücüktü. Senin de dediğin gibi, Tyler, bir anlamı olmak zorunda değil."

Chapter Twelve

T Tyler
Sabrina ve Wes birbirlerinin kulaklarına tatlı sözler fısıldıyorlar ve ben buraya gelmenin bir hata olup olmadığını düşünmeye başlıyorum. Miles elinde bir bira ile mutfaktan çıkıyor ve şaka yapıyor: "Çocuklar, misafiriniz olduğunu farkında mısınız?"

Sabrina suçlulukla uzaklaşıyor. "Özür dilerim. Erkekler gecenizi mi bozuyorum?"

"Sen asla rahatsız etmezsin," diyor Wes ve ben içimden inliyorum.

"Erica bu gece nerede?" diye soruyorum masumca, sanki onun başka biriyle randevuya çıktığını bilmiyormuş gibi. Dans etmeye gittiğini söylemişti.

"Oh, dışarıda," diyor Sabrina gülümseyerek. "Aslında, bir kontrol edip bilgileri aldığımı doğrulamalıyım. Her ihtimale karşı, nereye gideceğini bana söylemesini her zaman söylerim." Telefonunu çıkarıyor. "Birbirimizin konumunu takip ediyoruz." Kıkırdıyor. "Sadece güvenliğimiz için.

"Oh, bu gece The Forge'da."

"Eğlenceli. The Forge." Şaşırdım. The Forge, köşelerinde kokain satmaya çalışan birçok uyuşturucu satıcısının olduğu bilinen büyük bir gece kulübü.

E satmaya çalıştıklarıyla ünlü büyük

bir gece kulübü. Gerçekten The

Forge'da olması doğru mu? Wes'e

bakıyorum. "Sen..."

Ellerini kaldırır. "Kız kardeşimin işine karışmamaya çalışırım." Miles'a bakar. "Ama Miles isterse..."

"Hey, Erica akıllı bir kız," diyor Miles. "Bize ihtiyacı olursa arar. Ayrıca Sabrina da bir şey olursa bize haber verir."

"Evet, doğru," diyorum. "Yani, The Forge'da dans ediyor."

"Evet." Sabrina gülümser. "Harika bir elbise almış ve bence o..." Kıkırdar. "Üzgünüm. Sanırım bunu duymak istemezsiniz."

"Hayır, sorun değil, sorun değil," diyor Miles, gözlerini devirerek. "Kız kardeşimin randevuları için nasıl süslendiğini her zaman duymak isterim."

"Kıskanma," Wes onunla dalga geçer, "sırf senin için süslenen bir kız yok diye."

"Şu anda benim için süslenen bir kadına ihtiyacım yok, çok teşekkürler. İşime konsantre olmalıyım."

Gülüyorum, biramı bitirip şişeyi masaya koyuyorum. "Gitmeliyim. Haftaya maç için bazı oyunları gözden geçirmem lazım."

"Oh, evet, eğlenceli olur," diyor Miles. "Wes ve ben çıkmaya çalışacağız."

"Ben de gitmek istiyorum," diyor Sabrina. "Hiç hokey maçına gitmedim." "Maç," diyorum. "Futbol maçı. Hokey maçı."

"Ah, evet. Özür dilerim. Gidebilir miyim?"

"Tabii ki. Hepinize VIP bilet ayarlayacağım."

Ayağa kalkıp esniyorum. "Ben çıkmalıyım. İyi akşamlar."

"Siz de."

Kapıya doğru yürürken bana bakıyorlar ve yalan söylediğimi anlayıp anlamadıklarını merak ediyorum. Aklımı okuyabiliyorlar mı acaba? The Forge'a gittiğimi biliyorlar mı? Erica'yı kontrol etmeye gittiğimi biliyorlar mı? Deli bir takipçi miyim?

Hayır. *Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum, çünkü dün alkolü pek iyi toplayamamıştı.* Başka herhangi bir erkek onu kullanırdı ve ben onun kullanılmasını istemiyorum. O çok tatlı, çok masum.

"*Aman Tanrım, Tyler, kendine gel,*" diye mırıldanıyorum asansörde. Lobiden çıkıyorum, telefonuma bakıyorum ve The Forge'a yürüyerek yirmi dakika olduğunu fark ediyorum. Taksi de alabilirim. Oraya daha erken varmak için taksiye binmek üzereyim, ama sonra yürümeye karar veriyorum. Sakinleşip kafamı toplamam lazım. Bu gece ne olmasını istediğimi ve neden bu kulübe gittiğimi düşünmem gerekiyor.

Açıkcası beni çılgına çeviren bir kadını gözetlemek için. Uzun zamandır bir kadından bu kadar hoşlanmamıştım. Belki de ilkokulda Sally Jessie'ye aşık olduğum zamandan beri. Sally Jessie

yanadıma bir öpücük vermişti ve kendimi milyon dolarlık hissetmişim. Masum, saf bir öpücüktü; sadece... eğlenceliydi.

Erica da eğlenceli biri. Diğer kadınlar gibi peşimde değil. Beni milyoner hokey oyuncusu Tyler Kane olarak görmüyor. Beni haberlere ya da dergilere çıkmak için bir araç olarak görmüyor. Benimle birlikte sadece kendisi gibi davranıyor ve belki de ben bunu özlemişimdir. Belki de beni olduğum gibi kabul eden, kral değilim diye bana kral gibi davranmayan insanlarla tanışmayı özlemişimdir. Ben sadece kaymayı, puck'ı vurmaya ve gol atmayı iyi bilen bir adamım.

Ve bu benim hayatım değil. Ben böyle biri olmak istemiyorum. Bu sabah resim malzemeleri sipariş ettiğimi düşünüyorum — Erica yüzünden. Onunla yaptığım konuşma yüzünden. O, bana çok uzun zamandır hissetmediğim şeyler hissettiriyor ve düşündürüyor. Ve bunun nedenini çok fazla irdelemek istemiyorum. Hayatımın dengesini bozmak istemiyorum, çünkü hayatım oldukça iyi. Hokeyi seviyorum. Para kazanmayı seviyorum. Kız kardeşlerim ve annem bunu daha da çok takdir ediyor.

Güzel bir evim ve yatırımlarım var. İstersem yarın emekli olabilirim ve endişelenmeme gerek kalmaz. Ama beni tanıyanlar bilir, her zaman endişelenirim. Bu, yoksulluk içinde büyüdüğünüzde kazandığınız bir şey. Ertesi gün yiyecek bir şeyiniz olmayacağından veya sokaklarda kalacağından endişelendiğinizde, bu endişe asla kaybolmaz. Ya da annenizin her gece, nasıl geçineceğini ve kendine ve çocuklarına nasıl bakacağını bilmeden ağladığını duyduğunuzda.

İçten içe biliyorum ki, bir daha asla o duruma düşmeyeceğim ve annemle kız kardeşlerim de bir daha asla o duruma düşmeyecekler, ama bunu hafife alamam.

Derin düşüncelerden kafamı sallayarak, The Forge'dan sadece birkaç blok uzakta olduğumu fark ettim. Bir sokak lambasının yanında durup içeri girip girmemeyi düşünmeye başladım. İçeri girip onu arayabilir, iyi olup olmadığını kontrol edip gidebilirdim. Bu o kadar da kötü olmazdı. Bu beni haberlerde, 20/20 veya *Dateline* gibi programlarda gördüğünüz insanlara benzetmezdi.

Ya da hemen eve gidebilirdim. Her şeyi unutabilirdim. Onu arayıp iyi olup olmadığını sorabilir, eve vardığında haber vermesini söyleyebilirdim ya da mesaj atabilirdim.

Ama onu görmek istiyorum. Onu görmem lazım.

Başka bir kötü randevu olmasını istiyorum. Neden bilmiyorum, çünkü bahse o kadar da önem vermiyorum. Sanırım onun hayatının aşkıyla tanışmasına hazır değilim

Beni keşfetmeden hayatının aşkıyla tanışmasını istemiyorum. Aslında benimle keşfedilecek bir şey yok, çünkü ben bir şey aramıyorum. Ve en iyi arkadaşımın kız kardeşiyle yatıp öylece çekip gidemem. Bu hiçbirimiz için iyi sonuçlanmaz.

Ne yaptığımı fark etmeden, kapının önünde durmuş, kapı görevlisine kimliğimi uzatıyorum.

"Aman Tanrım, sen Tyler Kane misin? O Tyler Kane mi?"

"Evet."

"Dostum, sen harikasin. Hokey izlemiyorum ama birkaç maça gittim ve... Lanet olsun, Lightning bu yıl çok iyi oynuyor."

"Teşekkürler."

"Para ödemene gerek yok. Bedava girebilirsin."

"Emin misin?"

"Evet. İyi eğlenceler."

"Teşekkürler."

Kimliğimi ondan alıp içeri giriyorum. Müzik çok yüksek. Bas çok derin. Etrafımdaki insanlar dans ediyor, öpüşüyor ve kokain çekiyor. Köşede birkaç kişi mastürbasyon yapıyor, ben sadece kafamı sallıyorum.

Forge, rahatlamak, çılgın ve deli gibi davranmak istediğinizde gittiğiniz kulüp. Forge, Erica'nın olacağını düşündüğüm yer değildi.

O, öyle bir kadın değil...

Kalbim hızla çarparak duraksarım. Duvara yaslanmış, iri yarı bir adamla öpüşen, ona tıpatıp benzeyen bir kadın görürüm. Onlara doğru bir adım atar, bir şey söylemek üzereyim, ama onun Erica olmadığını fark ederim.

Tanrıya şükür.

Başka bir adamla öpüşmesi umurumda değil, ama dün gece benimle öpüşüp bu gece başka bir ucubeyle öpüşmesi biraz garip. Fark edilmeden kulübün çevresinde dolaşıyorum, beni fark etmeden onu bulabilir miyim diye bakıyorum. Dans pistinde onu görmüyorum, bu yüzden bara doğru yöneliyorum.

Bana bakan kadınlar var, başka bir gece olsa selam verirdim. Belki sevişirdim bile. Kızıl saçlı bir kadın yanıma gelip elini pazıma koyuyor.

"Sen..."

"Bu gece değil," diyorum ve onu iterek geçiyorum. Buraya tek bir amaç için geldim.

Ve o anda onu görüyorum. Bir masanın yanında duruyor. Üç erkek ve dört kadın var, hepsi gülüyor. Onun onlarla birlikte olup olmadığını anlayamıyorum. Orada öylece duruyor. Sonra erkeklerden biri, siyah saçlı, yeşil gözlü uzun boylu bir adam, ona doğru yürüyor, yüzünün yanına dokunuyor, bileklerini tutup kendine çekiyor.

İçimde bir öfke yükseliyor.

Ona bir şey söylüyor, adam gözlerini devirip geri çekiliyor. Kız başını sallayıp ayağıyla yere vuruyor ama başka bir şey yapmıyor. Gruptaki kızlardan biri adama yaklaşıyor. Elinde bir shot var. Adam onu kızıdan alıp bir dikişte içiyor. İkisi de gülüyor. Diğer adamlardan biri garsonu çağırıyor, garson on shot daha getiriyor.

Hepsi bir şeye gülüyorlar, ama Erica gülmüyor. Çok mutsuz görünüyor ve ben buradaki dinamiklerin ne olduğunu merak ediyorum.

Orada durup onu izliyorum, sağa dönmemesi için dua ediyorum, çünkü dönerse beni görecektir.

Ama dönmüyor.

Erkek arkadaşı Erica'ya bakar, tekrar yanına gider ve kulağına bir şey fısıldar. Ona bir shot verir, Erica da içer. Kaşlarımı çatıyorum. Alkolü pek iyi tutamadığını bildiği halde neden bu adamla shot içecek kadar aptal olduğunu anlamıyorum. Adam bir shot daha alır ve sonra Erica'nın üstüne işaret eder. Bir şey işaret eder, Erica yine şiddetle başını sallar. Adam gözlerini devirir. Yanındaki sarışın kızlardan birini çağırır, kız başını sallar. Adam kızı kaldırır ve masanın üzerine yatırır.

Burada neler oluyor?

Heyecan dalgası içimi kaplıyor ve bir adım daha ileri atıyorum. Bir de bakıyorum, kız üstünü ve sütyenini çıkarıyor ve masanın üzerine yatırıyor, göğüsleri ve meme uçları dik. Erica'nın ağzı açık kalmış. Erkek arkadaşının kızın göğüslerinin arasına shot'ı koyduğunu, sonra ağzını ona yaklaştırıp, avuçlayarak içtiğini izliyorum. Sıvı kızın göğüslerine dökülürken gülüyor ve benim dehşetle izlediğimde, kızın meme uçlarındaki sıvıyı yalamaya başlıyor. Kız bir şey söylüyor ve ikisi de gülmeye başlıyor.

Erica'ya bakıyorum. İğrenmiş. Uzaklaşmasını izliyorum ve gitmek üzere olduğunu düşünüyorum, ama onun yerine dans pistine gidiyor. Kenara yaklaşp ellerini havaya kaldırmasını, gözlerini kapatmasını ve müziğin ritmine göre vücudunu sallamasını izliyorum. Gülümsüyor ve kim olduğunu merak ediyorum. Çoğu kadın öfkeyle, kızgın ya da ağlayarak oradan ayrılırdı, ama o umursamıyor. Hâlâ eğleniyor.

Eteğinin ileri geri sallanmasını izliyorum. Parlak ışıklar altında cildi parlıyor ve alnından ter damlaları akıyor. Arkasına uzanıp saçlarını bağıyor, sonra dans etmeye devam ediyor. Ne yaptığımı bilmiyorum, ama kendimi dans pistine girerken buluyorum ve kısa süre sonra onun arkasında dans ediyorum. Arkasına bakmıyor. Beni görmüyor. Hareket etmeye devam ediyor.

Kollarımı beline doluyorum ve geri dönüp hayır diyeceğini düşünüyorum ama dönmüyor. Özgürce dans etmeye devam ediyor, kıcını bana sürüyor, ileri geri kıvrılıyor ve kendimi ritme göre hareket ederken buluyorum. Müzik şiddetli bir dans parçasına geçiyor ve o dans etmeye devam ediyor. Ellerimin üstünün ön kısmına doğru kayıp göğüslerini kapladığını fark ediyorum.

O anda durur. Elini uzatır, elimi tutar ve aşağı çeker. Sonra bana döner.

"Ne oluyor?" diyor, gözleri büyüyerek bana bakıyor. "Tyler? Ne yapıyorsun? Neden buradasın?"

"Ne? Buraya tesadüfen geldim ve dans etmek istedim," diyorum. "Randevun nasıl gidiyor?" sanki bilmiyormuş gibi soruyorum.

"Oh... çok iyi. Gerçekten çok iyi. Sadece biraz mola vermek istedim."

Gülerek arkama bakıyorum. Randevusu sarışınla öpüşüyor. Üstü tamamen çıkmış, göğüsleri adamın göğsüne yapışmış. Adamın kolları eteğinin önünden aşağıya inmiş ve eminim ki onu parmaklıyor, ama Erica'ya hiçbir şey söylemeyeceğim.

"Ee, dans etmeye devam etmek ister misin?" diyorum, kollarımı beline dolayarak.

Bana birkaç saniye bakar ve sadece başını sallar. Dans etmeye devam ederiz. Müzik yine yumuşak ve seksi bir R&B parçasına geçer ve kıcının kasıklarına sürtünmesiyle kendimi sertleşirken hissediyorum. Göğsünün inip kalkmasından nefesinin hızlandığını anlayabiliyorum.

Bu anın tadını çıkarıyorum. Duygusal, cinsel bir his. Sanki yanıyorum. Ellerimi vücudunda yukarı doğru kaydırıp göğüslerinin yanlarına götürüyorum. Hiçbir şey söylemiyor. Ellerini çekmiyor.

Boynunun yan tarafını öpmeye başlıyorum. Biraz geriye yaslanıyor ve sonra parmaklarımı tekrar yukarı doğru kaydırıp göğüslerini sıkıyorum, avuç içlerimi meme uçlarına sürüyorum.

meme uçlarına sürüyorum. Artık nefes alış ı daha da hızlanıyor, benimki de öyle. Bu çok seksi. Çok seksi.

Sonra, karanlık oldu ğ u ve kimsenin dikkatini çekmedi ğ ini düş ündüğ üm için, ellerimi ete ğ inin önünden aşağı ya, külotunun üstüne kaydırıyorum. Hareketsiz kalıyor. Parmaklarımı içeri sokuyorum, çıplak ön tarafına, bacaklarının arasına. Onun ıslaklığını hissedince, nefesini tutuyor.

Onu parmaklamak istiyorum. İstiyorum, ama duruyorum. Elimi çekip onu döndürüyorum. Gözleri çılgın. Saçları dağılmış.

"Ne yapıyorsun?" diyor nefes nefese, bakışları benimkinde, dudakları titriyor.

Dudaklarını bir saniye öptüm, onu kendime doğru çektim. Kollarını boynuma doladı ve beni öptü.

Kula ğ ına fısıldarım.

"Burada olmamalıyım."

"Ama buradas ın," diyor, bana bakarak. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Çünkü başlarsam, Erica... Durup duramayacağımı bilmiyorum."

durmayı bilmiyorum."

"Belki de durmanı istemiyorum." Dudaklarını yaladı ve parmaklarını kasıklarımın önünden aşağı doğru kaydırarak sıktı. "Belki de seni biraz daha iyi tanımak istiyorum."

"Oh," diyorum, gülümseyerek, çünkü Erica'nın bu yönünü seviyorum. Beni çok tahrik ediyor. "Eğer bunu yaparsak, Erica, bahse yeni bir madde eklememiz gerek."

"Yeni ek madde ne olacak?" diye sorar, sinirli ve rahatsız görünüyor.

"Sadece birlikte biraz zaman geçirece ğ imiz bir de ğ işiklik yapalım. Baskı yok. Sana tutkulu ve aşk dolu dünyamı ve rahat halimi gösterece ğ im, sen de ruh eşini bulmak istedi ğ in dünyayı keşfedeceksin. Ve sonra, birkaç hafta ya da ay sonra, ya da ne kadar sürerse sürsün, belirli bir süre için baskı yok, ne istedi ğ ini görebilirsin. İmkansızı mı arıyorsun yoksa hayatın tadını çıkarmayı ve akışına bırakmayı mı seviyorsun, karar ver. Hangisi olacağını bilmiyorum ama bu maceraya seninle birlikte atılmaya hazırım."

"Bu, benimle yatmak istedi ğ ini söylemenin bir yolu mu, Tyler Kane?"

"Bu, seninle kötü bir şekilde birlikte olmak istedi ğ imi söylemenin bir yolu. Ama

Bunun masalsı bir şey olduğunu düşünmeni ya da hayal kurmanı istemiyorum. Bu tek bir şey için," derim, ağzımı indirip alt duda ğ ını emerek.

O hafifçe inliyor. Parmaklarımı sırtının yanından aşağıya doğru gezdiriyorum. "Ne üzerinde anlaşırsak, ne yaparsak yapalım, bu geçici bir şey. Bu sadece

seninle benim aramda. Kardeşine söyleyemeyiz çünkü o beni öldürür."

"Oh, ben ona söylemem," diyor. "Belki de tek istediğim seninle geçici bir ilişki. Belki de bu, her şeyi anlamam için tam da ihtiyacım olan şeydir."

"Yani anlaştık mı?" diyorum, ona bakarak, elimi uzatarak.

"Anlaştık. Ama ben anlaşmalarımı böyle yapmam," dedi ve göz kırptı. "Anlaşmaları öpücükle yapmayı severim."

Ve farkına bile varmadan, dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor, dilim onun ağzında ve tutkuyla öpüşüyoruz. Kalçalarını sıkıyorum ve o kadar sulu ve dolgun ki, durmayacağımı biliyorum. Erica'yı istediğimi biliyorum ve ne olacağı umurumda değil. Sadece anın tadını çıkaracağım ve umarım bu iş yüzüme patlamaz.

Chapter Thirteen

E Bütün akşam biraz gerçek dışı gibi geliyor.
rica

burada, Tyler'la dans ettiğime inanamıyorum, özellikle de kötü bir randevudan çıkıp onu düşündüğümü düşünürsek. Acaba o biliyor muydu? Acaba olanları görmüş müydü? Utanmam ya da kızmam gerekirdi, ama aslında umursamıyordum. Randevumu gördüğüm anda bunun bir fiyasko olacağını anlamıştım. Beni arkadaşlarına tanıttığında ve tüm kızlar onun etrafına üşüştüğünde, onun romantik bir randevudan çok bir seks partisi aradığını hissettim.

Tyler'ın arkamda, müziğin ritmine göre dans ettiğini hissedebiliyorum. Bu kadar ritim duygusu olmasına şaşırdım, ama hoşuma gitti. Ellerini belimde hissediyorum, parmak uçları bana bastırıyor. İleri geri dans ediyoruz ve ben burada olduğum için mutluyum.

Bizi görseydi kardeşim ne derdi acaba diye merak ediyorum, ama bunun üzerinde durmayacağım. Wes'in bilmediği şey ona zarar vermez. Miles öğrenirse kesinlikle çıldıracağını biliyorum. Wes ağabeyim ve ikimizden daha konuşkan olsa da, Miles bana kesinlikle daha fazla koruyor — muhtemelen ortanca çocuk olduğu ve kontrol edebileceğini hissettiği tek kişi olduğum için.

Dans etmeye devam ederken Tyler'ın fısıltıyla bir şeyler mırıldandığını duyabiliyorum. Ona dokunmak istiyorum. Onu öpmek istiyorum, ama yine de biraz tedirginim. Belki de bunun nereye varacağını bilmediğim içindir. Belki hiçbir yere varmayacaktır. Belki her yere varacaktır. Belki de önemi yoktur. Bilmiyorum.

Daha önce hiç böyle bir durumda bulunmadım. Her zaman tanıdığım, birbirimizi tanımaya çalıştığımız kişilerle çıkmıştım. Hiç kendimi yabancı hissetmemiştim ve randevularım hiç Tyler'ın seviyesinde biriyle olmamıştı; onun kadar yakışıklı, zengin ve ünlü değillerdi. Onun kadar yaşlı bile değillerdi. O benden çok daha yaşlı değil ama ben genelde benim yaşında erkeklerle çıkmıştım.

"Sen gerçekten çok güzelsin. Bunu biliyor musun?" diyor, beni döndürüp bana bakarak.

"Bunu artık biliyorum," diyorum, utangaç bir gülümsemeyle, onun eğilip beni öpmesini umarak.

Gözleri kararmış ve aramızda gerçek bir gerginlik hissediyorum. Ama şu anda bunu zorlayan taraf olmak istemiyorum. Yine ona yapışan taraf olmak istemiyorum. Onun ilk adımı atmasını istiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Ben... Sadece burada olmaktan keyif alıyorum." "Peki, randevun nasıldı?" diye yüksek sesle soruyor.

Onu gerçekten duyamıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. Randevumdan bahsetmek istemiyorum.

Birkaç saniye sonra, yanımızdaki iki kız bize çarptı.

"Üzgünüz," diyorlar gülerek, ama bana değil, sadece ona konuşuyorlar.

Tyler'ın onları fark etmemesine sevindim. Yüzünü, koyu kaşlarını, koyu gözlerini, bronz tenini inceliyorum.

"Sen muhtemelen hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeklerden birisin," diyorum.

"Eminim bunu tüm erkeklerle söylüyorsundur." Gülümser ve elimi sıkar.

"Benimle bir yere gelmek ister misin?"

"Sanırım. Nereye?"

"Görürsün."

Beni dans pistinden odanın kenarına götürüyor. "Burası hala çok gürültülü," diyor, kaşlarını çatarak. "Burada konuşamayız."

"Biliyorum, ama buraya konuşmak için mi geldik?" Dudaklarımı yavaşça yalıyorum. "Yoksa buraya..."

"Ne için buradayız?" diyor, bana bakarak. Elini boynumun arkasına koyup beni kendine doğru çekiyor. "Beni yememi mi istiyorsun, Erica?"

"Ben böyle bir şey söyler miyim?"

"Belki söylemezsin, ama gözlerin ağzının söylemediklerini söylüyor."
Öne eğilir ve alnına öpücük kondurur.

"Buraya bir öpücük." Sonra kulak mememe öpücük kondurdu. "Ve buraya bir öpücük."

Sonra dudakları boynuma yapışır. Kalbim deli gibi atıyor. "Ve sana bir öpücük."

Elinin vücudumun yanından aşağıya doğru indiğini hissediyorum, sonra da öne doğru. Göğsüme dokunuyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Buraya da öpmemi ister misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. Başka ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Etrafımıza hızlıca bir bakıp üstümü aşağı çekince nefesim kesiliyor.

"Ne yapıyorsun?" diyorum.

"Tam olarak istediğin şeyi."

Eğilip sütyenimden göğsümü çıkarır ve ne yaptığını anlamadan meme ucumu emmeye başlar.

"Aman Tanrım," diyorum ve duvara yaslanıyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum. Herkes bizi izliyor olabilir. Ama umurumda bile değil.

Meme ucumu emerek mırıldanıyor. Sonra diğer göğsüme uzanıp onu da çıkarıyor.

"Çok seksisin," diyor. Dudakları meme ucumu emiyor, parmakları diğerini okşuyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, inliyorum.

Sonunda çekildiğinde, göğsünü göğsüme bastırıyor ve dudakları tekrar dudaklarımla buluşana kadar boynumu öpüyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Şehvet içinde boğuluyorum. Duygular içinde boğuluyorum. Ve daha önce hiç yaşamadığım bir durumda boğuluyorum.

Yine de batıyormuşum gibi hissetmiyorum. Kendimi bir deniz kızı gibi hissediyorum. Nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. Sonunda. Hayatımda hiç yaşamadığım bir mutluluk bu ve neden daha önce yaşamadığımı bilmiyorum.

"Her zaman böyle mi?" diye soruyorum onu öperken.

"Evet," diyor. "Bazen."

Parmaklarını saçlarımla arasında gezdirirken gülümsüyor.

"İstersen sana daha da iyisini gösterebilirim." "Ne demek istiyorsun?"

"Beni takip et."

Elimi sıkıca tuttu ve yan koridora doğru ilerledik. Bir kapıyı iterek açtı ve içeriye baktı.

Orada kutularca eşya var.

"Burada değil," diyor. Odadan tekrar çıkıyoruz. Bir sonraki kapıyı deniyor ama kilitli. Sonra bir sonrakini deniyor, o da kilitli.

İç çekiyorum. "Acaba..."

Ama sonra bir sonraki kapıyı deniyor ve sırtıyor. "Hadi."

Beni içeri çekiyor ve bir tür geçici yatak odasında olduğumuzu görüyorum. Arkamızdan kapıyı kapatıyor. Kilit yok.

"Erica."

"Evet, Tyler?"

"Eğlenmeye ne kadar hazırsın?"

"Ne demek istediğini anlamadım," derim, pantolonunun ön tarafına bakarak. Ona sırtarak bir adım öne çıkarım, parmağımla kasıklarını okşarım. Yavaşça sıkarım, sonra daha sert.

"Ne kadar eğlenmek istiyorsun, Tyler?"

"Siktir," diyor. "Senin izin verdiğin kadar eğlenmeye hazırım." "Güzel," diyorum.

Pantolonunun üst düğmelerini açıp fermuarını indiriyorum.

Pantolonunu aşağı çekerken o nefesini tutar. Beyaz bir külot giyiyor ve sikinin hafifçe şişip dışarı çıktığını görüyorum.

Onun külotunu indirmeye çalışırken beni geri itti. "Önce sen, sevgilim."

"Önce ben mi?" diyorum.

Gülümseyerek beni kaldırıp yatağa yatırdı. Eteğimi kaldırıp külotumu indirdi.

"Bacaklarını açık tut," diyor, sırtarak yere çöküp yüzünü bacaklarımla arasına gömüyor.

Onun dilini zirvede hissedince nefesim kesildi ve çığlık attım.

"Henüz hiçbir şey görmedin," diyor, beni yalayıp emerek. Daha önce hiç hissetmediğim bir zevk hissederek inliyorum.

Orgazm olmak üzereyim. Sonunda bir kadın gibi hissetmek üzereyim.

Ve sonra durur.

Nefes nefese ona bakıyorum. Gözleri karanlık ve şehvetle dolu.

"Devam etmemi ister misin?" diyor.

Yavaşça başımı salladım.

"Seni dinlemek istiyorum, Erica. Bana söylemelisin."

"Devam et. Durma."

Sonra sırtı — yüzünde gördüğüm en kötü sırıtış — ve başını tekrar bacaklarımın arasına gömdü. Ve bu sefer, dilini içime soktuğunda, bir penis gibi hissettim. Şimdiye kadar kullandığım hiçbir dildodan daha iyi hissettirdi. Ve birkaç saniye içinde, yüzünde sert ve hızlı bir şekilde boşaldığımı hissettim. Ama o durmadı. Vücudum sarsılana kadar beni yalamaya devam etti ve ben yüzümde mutluluk dolu bir gülümsemeyle öylece yatak kaldım.

"Hoşuna gitti mi?" diyor, yüzümün yanını ve sonra dudaklarımı öperek.

Yavaşça başımı sallıyorum. Utanmam gerekirdi, ama utanmıyorum. Bu çok doğru geliyor. Ona bakıyorum ve elimi gömleğinin önünden aşağıya uzatıyorum. Kaslı göğsünün dokunuşunu seviyorum. Sonra dönüp külotunu aşağıya çekiyorum. Penisi dışarı çıkıyor ve sertleşmiş. Çok sert.

"Yapmak zorunda değilsin," diyor. "Eğer sen..."

Parmağımı dudaklarına bastırıp yavaşça penisini emmeye başlıyorum.

"Her zaman kendi hokey oyuncusu lolipopum olsun istemişimdir," diyorum ve onu boğazımın derinliklerine alıyorum.

Yüksek bir iniltiyle ödüllendiriliyorum. Ve işe koyulurken, hayatımda hiç bu kadar günahkâr olmadığımı biliyorum, ama bundan kesinlikle nefret etmiyorum.

Chapter Fourteen

T yler "Ne şut ama Tyler! Vay canına, harikası!" Johnson bana sesleniyor. bana sesleniyor.

"Başardık."

"Biliyorum. Sadece konsantre ol," diyorum. İkimiz de nefes nefeseyiz. Sadece iki dakikamız kaldı, ama oyunu kazandığımıza eminim. Diğer takım geri gelemmez.

Tribüne bakıyorum ve Erica'yı Sabrina, Miles ve Wes ile birlikte dururken görüyorum. Hepsi gelmiş olmalarına seviniyorum, ama şu anda Erica'ya yapmak istediğim şeyler var ve kardeşleri varken kesinlikle yapamam.

"Hazır mısın?" diyor Johnson.

Başımı sallıyorum. *Kendine gel*, diyorum kendi kendime. Erica'yı ve tadının ne kadar güzel olduğunu düşünmemeliyim, hem de bir maçın ortasındayken... Birkaç ay sonra 25 milyon dolarlık ikramiye alıp almayacağımı belirleyecek bir maçın ortasındayken.

Erica'nın tarafına bakmamaya karar veriyorum.

"Beş, dört, üç, iki, bir," diye mırıldanıyorum. "Tek bir hedefin var, Tyler. Tek bir hedefin var."

Buzun üzerine geri dönüp konsantre oluyorum. Beni durdurabilecek kimse yok. Puck benim ve kontrolü kaybetmeyeceğim. Gol atacağım. MVP olacağım.

Yaklaşık otuz dakika sonra, koçla yaptığımız moral konuşmasının ardından orada duruyorum ve kazanmış olsak da, her şeyin benim sayemde olduğunu bilmenin verdiği olağan coşkuyu hissetmiyorum.

"Üzgünüm, arkadaşlarımla konuşmam lazım," diyorum ve koçun başka bir şey söyleyeceği umurumda bile olmadan soyunma odasından çıkıyorum.

Miles ve Wes bir şey hakkında konuşup gülüyorlar, Sabrina ve Erica ise podcast'leri hakkında konuşuyorlar sanırım, çünkü Sabrina yeni istatistikler geldi mi diye soruyor ve Erica pek mutlu görünmüyor.

"Selam millet, geldiğiniz için teşekkürler."

"Tebrikler, Tyler. Bu muhteşemdi!" Miles yanıma gelir ve kolunu omzuma atar. "Muhteşem derken, sen bir adamsın demek istiyorum."

"Eh, deniyorum." Gülümsüyorum.

"Eğlendin mi Wes?"

"Tabii ki. Sabrina'ya her baktığımda çok eğlendim.

Harika koltuklar için çok teşekkürler. Gerçekten çok güzel bir maçtı."

Erica'ya bakıyorum.

"Bana bu soruyu sorma," diyor başını sallayarak. "Sıkıcıydı. Hem de çok sıkıcı."

"Nefret etme, Erica," diyorum, sırtarak.

Bana küçük bir gülümseme atıyor. Onun nefret dolu olmasına aldırmiyorum çünkü bu kadar kısa sürede sıfırdan 100'e çıktığımızda herkes şüphelenir. Ve ona, önceki gece - ya da belki de iki gece önce - hayatının en iyi orgazmını yaşattığımı kardeşine söylemek istemiyorum. Artık sayısını bile takip edemiyorum. Onunla birlikte olmadığım gecelerde onu düşünerek geçirdim.

"Kaymayı bilmediğin için kıskanıyorsun," diyor Miles ona.

"Sen kaymayı bilmiyor musun?" diye soruyorum ona.

"Ne? Hayır, tabii ki bilirim. Sanırım hiç denemedim. Küçükken parmaklarımın kesileceğinden korkuyordum, şimdi büyüdüm ama fırsat olmadı."

"O zaman sana kayma dersi vermeliyim."

"Tabii. Bir gün," diyor omuz silkerek.

"Hayır, bir gün değil. Hemen şimdi yapalım."

"Ne? Hayır. Az önce kaç saat kaymıştın? Yorgun olmalısın."

"Buzda kaymak için asla yorgun değilim. Ve sen şu anda buradasın. Seni bir daha ne zaman buz pistine çıkaracağım?" Diğerlerine bakıyorum. "Paten dersi isteyen başka kimse var mı?"

"Ben istemiyorum," diyor Miles. "Şu anda tek istediğim bir bira."
Wes, Sabrina'ya bakar. "Pizza almaya gideceğimizi söylemiştik. Ama teşekkürler."

"O zaman sadece ikimiz kalıyoruz,
Erica." "Yani, gerçekten istiyorsan."

"Yani, mecbur değilim," diyorum, "ama sen hoşuna
gidebilir." "Hoşuma gider mi bilmiyorum."

"Yani, zevk almayacağını düşündüğün ama zevk aldığın pek çok şey var,
belki de son zamanlarda. Değil mi?" Ona gülümsüyorum.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım, Tyler."

"Evet, sanırım sadece hayat hakkında genel olarak düşünüyordum. Ve
depo odaları. Ve havada sallanan bacaklar."

"Aman Tanrım, sen neden bahsediyorsun?" Bana ölümcül bir bakış atıyor
ve ben gülmeye başlıyorum.

Wes bana tuhaf bir bakış attı ve Sabrina o kadar yüksek sesle gülmeye
başladı ki, ne dediğimi çok iyi anladığını anladım.

"Hey, millet, hazır mısınız?" Miles diyor. "Kız kardeşimin
arkadaşlarımdan birini aşağılamasını duymayı çok sevmeme rağmen, buradan
çıkmağa hazırım."

"Evet, iyi fikir. Hey, Erica, neden benimle gelmiyorsun? Sana bir çift
paten bulurum, sonra da hızlı bir paten dersi veririm. Wes, Sabrina, görüşmek
güzeldi. Umarım yakında tekrar takılırız."

"Evet, hoşça kalın."

Hepsinin gitmesini izledikten sonra Erica'ya dönüp
gülümsedim. "Bu kadar düşmanca davranman gerekirdi mi?"

"Bacaklarımdan havada olduğunu söylemek zorunda mıydın?" Bana ters
ters bakar, sonra omzuma vurur. "Dostum, bu sanki senin boxer şortunun
aşağıda olduğunu söylemek kadar kötüydü."

"O kadar da değil," diyorum. "Sen 'Ooh, 21 santimlik aletini ağzımda
hissetmeyi özledim' gibi bir şey desene, o kadar kötü olurdu."

"Aman Tanrım, Tyler! Asla..."

Cümlesini tamamlayamadan onu kendime çekip sertçe öptüm. Bana karşı
mırıldandı ama öpücüğü karşıladı. Onu duvara itip parmaklarımı vücudunun
yanlarından aşağıya doğru gezdirdim.

"Burada olmaz," diyor. "Ya geri gelip bizi görürlerse?"

"O zaman beklemedikleri bir şov izlerler," diyorum. "Ama burada
değiller."

"Evet, ama öpüşemeyiz."

"Seni dudaklarından öperken görmelerini mi istersin, yoksa seni *dudaklarından* öperken görmelerini mi?" diye soruyorum ve aşağı bakıyorum. Kızarıyor.

"Gerçekten mi?"

"Ne? Sadece söylüyorum. İkisini de yapabileceğimiz birçok yer biliyorum."

"Şu anda buradayım çünkü bana paten dersi vereceğini söyledin. Başka bir şey için değil. Eğer benim sadece senin küçük seks kölen olacağımı düşünüyorsan, o zaman tamamen yanılıyorsun."

"Erica, burada aynı fikirde olmadığımızı biliyorum. Erkekler Mars'tan, kadınlar Venüs'ten gelir derler, biliyorum. Ama benim seks kölem olabilmen için, önce seks yapmamız gerekirdi. Bana oral seks yapman ve ben de sana oral seks yapmamdan çok zevk aldım, ama henüz o kadar ileri gitmedik."

"Biliyorum, yapmadık," diyor.

"Ama acelem yok," diyorum. "Sadece, benim seks kölem olabilmen için önce bunun olması gerektiğini söylemek istiyorum. Kesin konuşmayı severim."

"Biliyorum. Biraz pislik olmayı seviyorsun," diyor, gözlerini devirerek. "Peki, bu pislik sana kaymayı öğretmeye hazır mısın?"

"Sanırım. Yani, gerçekten, gerçekten yapmak istiyorsan."

"Öyle," diyorum. "Bence hayatta bilmen gereken tek şey kaymak."

"Öyle mi? Kıyamet koparsa ve uzaylılar beni kaçırırsa, kaymak beni oradan kurtaracak ve güvende tutacak mı sence?"

"Aynen," dedim. "Göründüğünden daha akıllısın."

"Aman Tanrım," diyor ve bana tekrar vurmak için elini kaldırıyor. Bileğini tutup kendime doğru çekiyorum. "Maçlarıma gelip beni desteklemene bayılıyorum."

"Senin için tezahürat yapmıyordum. Elliott için tezahürat yapıyordum," diyor.

Gözlerimi devirip kahkahayı patlatıyorum. "İstersen gidip onu çağırabilirim. Hâlâ soyunma odasında ve eminim ki..."

"Hayır, hayır, hayır. Tamam. Sözümü geri alıyorum. İstemiyorum. Gerçekten, gerçekten istemiyorum. Onu çağırma."

Kahkahayı

patlatıyorum.

"O

kadar da

kötü

değildi."

"Daha da kötüydü," diyor. "Hadi, bana paten kaymayı öğret de bakalım nasıl olacak."

Üç saat sonra, pistten ayrılıyor. Erica'nın yanakları kızarmış ve yüzü gülüyor.

"Oldukça iyiyim, sence de öyle değil mi?"

"Harikasın. Doğal yeteneğin var. Belki daha genç olsaydın, artistik patenci olabilirdin."

"Ne demek, daha genç olsaydım? Benden daha yaşlı artistik patenciler var."

"Evet, ama onlar uzun süredir yapıyorlar."

"Sanırım. Ama eğlenceliydi."

Duraksıyor ve bana anlamlı bir bakış atıyor.

"Teşekkürler. Aslında bu çok romantik ve tatlıydı. Sakın aklına bir şey gelmesin."

"Erica, ben romantik biri değilim. Ve bildiğin gibi çok tatlı da değilim. Ancak, sana kaymayı öğretmek için en uygun kişinin ben olduğumu düşündüm." "Teşekkür ederim. Nereye gidiyorsun?"

Saatime baktım. "O kadar geç değil."

"Evet, ama eve gidip dinlenmek istersin diye düşündüm."

"Belki dondurma yiyebiliriz diye düşünmüştüm."

"Dondurma mı?" Kaşlarını kaldırır. "Gerçekten mi? Dondurma mı, yoksa birbirimizin dondurmasını yiyerek mi?"

"Yani, sen benden dondurma yememi teklif ediyorsan, hayır demeyeceğim. Sen benden dondurma yemek istersen, o zaman hayır. Dondurma yiyecekseniz, gerçek dondurma istiyorum. Waffle külahında. Üç top. Ve ben öderim," diyorum, ona sırtarak. "Erkeklerin ödeme yapmasını sevdiğini biliyorum."

"Sadece randevuda ödediririm. Randevu değilse, kendim öderim."

"Belki de randevu olsun istiyorum," diyorum ve hemen içimde bir şeyin gerildiğini hissediyorum. Neden böyle dedim ki? Yanlış anlamasını istemiyorum.

"Hayır, istemezsin," diyor gülerek ve başını sallayarak. "Ama yine de sana ödetirim."

Sokakta yürüyoruz ve elini tutuyorum. Böyle onunla birlikte olmak güzel — masum ve eğlenceli. Eğer dünyaca ünlü bir hokey oyuncusu olmasaydım, hayatım böyle mi olurdu acaba? Eğer başka nedenlerle kadınlar peşimde olmasaydı?

"Bu hoş bir his," diyorum.

"Fena değil." Elimi bırakıyor. "Ellerim terledi, iğrenç." Elini kot pantolonuna siliyor. "Peki, dondurma yemeye gidiyoruz, sonra ne yapacağız?"

"Sonra eve gidip uyuyacak ve beni rüyanda görecekisin."

"Ne?" Burnunu kırıştırıyor. "Eve gitmemi mi istiyorsun? Ne, seninle mi?"

"Hayır. Bu gece sana saygılı olacağım."

"Saygılı davranacağım da ne demek?"

"Sen öyle bir kız değilsin, Erica. Ve senin öyle bir kız olmanı ne kadar istesem de, sen değilsin."

"Ne demek o tür bir kız değilim? Birkaç gün önce sakin tam anlamıyla ağzımdaydı ve çok hoşuma gitmişti."

"Ama bu, seni her gördüğümde ağzımda olması gerektiği anlamına gelmez." "Yani, eğer beni iyi bulmadıysan..." der, dudaklarını bükerek.

"Harika olduğunu düşündüm," diyorum, onu kendime çekip tekrar öpüyorum. "Ama unutma, bu geçici bir şey ve ben bundan yararlanmak istemiyorum. Sen ruh ikizini arıyorsun. Ve her gece bana oral seks yaparsan, onu bulman çok zor olacak."

"Evet, haklısın. Ayrıca, 19 cm o kadar da büyük değil.

Ben 23 cm'lik bir erkek arıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse."

Onun sözlerine sinirlenmemeye çalışıyorum, penisimin küçük olduğunu düşündüğümünden değil, başka bir erkeğin penisinin onun ellerinde, ağzında veya başka bir yerde olduğunu düşünmek istemediğimden.

"Hadi, gidip dondurma alalım, sen de bana mükemmel erkeğinle geçireceğin mükemmel randevuda yapacağın şeyleri anlat."

"Neden bunu dinlemek isteyesin ki?"

"Bilmiyorum. Belki de hayatı masallarda yaşayan birinin yanında olmak eğlenceli olduğu içindir. Disney filmi izlemekten daha iyi."

"İsteseydim Disney prensesi olabilirdim." Diye gülümsedi.

"Öyle mi? Eğer sen prenses olsaydın, kesinlikle Disney World'e giderdim." "Neden?"

"ünkü kaç erkek bir prensesle yattığını söyleyebilir ki?" "Bu neredeyse küfürdür," diyor ve parmağını ağzıma koyarak

"Öyle söyleyemezsin."

"Ne, sapık erkekler Disney'e gitmez mi?"

Bana bir bakış attı. "Gerçekten mi, Tyler? Tüm çocukluk anılarımı mahvetmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Ama belki de seni mahvetmeye çalışıyorum." Sözlerime şaşkınlıkla nefesini tuttu.

"Belki de o amcığı o kadar çok sikmek istiyorum ki, gece gündüz tek düşünebildiğın ben ve sikim olsun istiyorum."

Çenesi düşer. "Ne dedin?"

Kıkırdamak. "Gördün mü, kirli Tyler'a hazır değilsin." Dudaklarını yalar. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Ve bu yüzden devam etmeyeceğim, Erica. Çünkü sana bu sözleri söylerken ve içtenlikle söylerken, sen ne yapman gerektiğini çok iyi bileceksin."

Chapter Fifteen

E rica

"Suki. Sence ben..."

Suki elini kaldırıp bana anlamlı bir bakış attı. "Ne?" dedim. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Devam etmeden önce bir şey söylemek istiyorum," diyor Suki. "Gerçek bir cevap istiyorsan bana bir soru sor."

"Ne demek bu? Tabii ki gerçek cevabı istiyorum."

"Evet, şimdi öyle diyorsun, ama çoğu zaman insanlar kararları veya hayatları hakkında kendilerini daha iyi hissetmek için soru sorarlar. Aslında gerçeği öğrenmek istemezler. Ben senin gerçekten gerçeği öğrenmek istediğini bilmek istiyorum."

"Ama sen benim sorumu bile bilmiyorsun, Suki. Neden..."

"Sana karşı yüzde 100 dürüst olacağımı çok net bir şekilde belirtmek istiyorum. Bu yüzden, cevabını gerçekten duymak istemediğin bir şey soracaksan, sorma. Çünkü geçmişte çok dürüst olduğum için arkadaşlarımı kaybettim."

"Dürüst olmanı istiyorum," diyorum. "Gerçekten istiyorum."

Derin bir nefes alıp saçlarımı parmaklarımla taradım.

"Yani, tabii ki, her şeyin benim kafamda olduğunu, benim harika bir insan olduğumu ve düşündüğüm hiçbir şeyin delice olmadığını söylemeni çok isterim. Ama şu anda hayatın genelinden o kadar kafam karışık ki, bana doğrudan söyleyecek birine ihtiyacım var. Tabii ki Sabrina da öyle, onu seviyorum, ama ben..."

bazen, kalbimi korumak için gereğinden fazla nazik davrandığını hissediyorum."

"Ben senin kalbini korumaya çalışmayacağım," diyor Suki alaycı bir gülümsemeyle. "Ben kötü biri değilim. Sadece... Keşke ben de tatlı ve nazik olmayı bilen insanlardan biri olsaydım. Tamam, neden bana tam olarak neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Podcast'ime ve 'hayatımın aşkını' bulmaya o kadar takıntılıyım ki, gerçek hayatım yanımda akıp gidiyor gibi hissediyorum."

"Evet. Kesinlikle katılıyorum." "Suki!"

"Hayır. Kesinlikle yüzde 100. Hayatının aşkını bulmaya o kadar takıntılısın ki, seksi erkeklerle seks yapmayı bile bıraktın."

"Kimseyle seks yapmayı bırakmadım," diyorum.

"Kızım, sen tek kişiyi beklediğin için rastgele erkeklerle şehvetli, tutkulu, dizginlenemeyen seksten vazgeçtin. Bunu takdire şayan buluyorum ama bu seni nereye götürecek? Ayrıca, herkes için 'tek kişi' diye bir şeyin olduğunu da sanmıyorum. Keşke olsaydı ama yaşadığım onca şeyden sonra..."

"O kadar da çok şey yaşamadın, Suki."

"Çok şey yaşadım," diyor. "İnan bana."

"Yani, istediğin gibi gitmeyen bazı ilişkiler yaşadığını biliyorum, ama..."

"Her şey korkunç bir şekilde gitti. Bu yüzden sana daha önce hiçbir şey söylemedim. Çünkü biliyor musun? Gevşek seks eğlencelidir ve şu anda sadece düşünmek bile vücudumu titretmeye yetecek orgazmlar yaşadım. Ama ağladığım birçok gece oldu. Neden yeterli ya da yeterince iyi olmadığımı sorguladığım birçok gece oldu."

"Ah, Suki. Sen her zaman yeterince iyisin."

"Biliyorum. Ama birine aşık olduğunda, ya da daha doğrusu aşık olduğunu sandığında ve onun seni seçmesini istediğinde, seni seçmemesi gerçekten çok kötü oluyor."

"Ama o kişi doğru kişi olmadığı içindir."

"Öyle biri yok, Erica. O sadece senin hayalinde var. Ve senin böyle bir hayalin olmasına bayılıyorum. Ama henüz bulamadın diye gerçek hayattan vazgeçme. Hayatın tadını çıkar. Odaklanacak çok şeyin var. Podcast'in var. Bu arada, podcast'in nasıl gidiyor?"

Dudaklarım titriyor.

"Oh, hayır. Ne oldu?"

"İyi gitmiyor. Arkadaşlarım ve ailemden başka kimse dinlemedi sanırım. Bu da bana kaç kişinin umursadığını gösteriyor: hiç kimse."

"Kızım, daha yeni başladın. İnsanların onu bulması için zaman ver."

"Kimse umursamıyor," diyorum. "Belki ben eski kafalı olduğumdandır, belki de insanların düşünce gözlerini devirdiği şeyleri savunuyorumdur. Belki kimse mükemmel bir beyefendi aramıyordur. Belki kimse kur yapılmak istemiyordur. Belki kimse kurgusal karakterleri umursamıyordur."

"Birçok insan kitap okumayı sever," diyor.

Yatağıma çöküp iç çekiyorum.

"Kendimi bir ezik gibi hissediyorum. Anlamıyorum. Kafam karışık ve nereye gittiğimi bilmiyorum. Ve bu saçmalığı anlayabildiğim için çok şanslı olduğumu biliyorum, ama bu beni daha da suçlu hissettiriyor. Dışarıda acı çeken, benim sahip olduğum lükslere sahip olmayan gerçek insanlar var ve ben burada, başarılı olamayan aptal podcast'im ve hayatımın aşkını bulamamam için endişeleniyorum."

"Bunlar şu anda gerçek sorunlar."

"Öyle. Ama bu benim sorunlarımın onlardan daha önemli olduğu anlamına gelmez... Suki, savaşa giden çocuklar ve ölen insanlar benim ruh ikizimi bulmamdan daha önemli."

"Yani, öyle söyleyince..." Bana alaycı bir gülümseme attı. "Ama yine de. Kendine biraz müsamaha göster, Erica. Her şey ya da hiç değil. Endişelendiğin şeyleri endişeleneceksin, ama yine de geri verebileceğin başka şeyler bulabilirsin."

"Evet, şanslıyız. Temelde istediğimiz hayatı yaşamamıza izin veren ailelerde büyüdük. Bunu hafife almıyorum ve ailem de hafife almama izin vermiyor. Babam sıfırdan başladı. Küçük bir çiftlikte on iki kardeşle büyüdü. Ve inan bana, bunu bana her gün hatırlatıyor."

"Şanslı olduğumu biliyorum. Bu yüzden, senin gibi aşka inanmak istesem de, düşünmem gereken gerçek sorunlar var: JP Morgan veya Goldman Sachs'ta bir iş bulmak ve babama ona ihtiyacım olmadığını, kendi başıma başarabileceğimi göstermek."

"Bunu yapmak istediğini bilmiyordum. Babanla yaşayıp onun parasını alırken mutlu olduğumu sanıyordum." Onu incelerken alnımı ovuşturuyorum. "Ona bir şey kanıtlamak istediğini bilmiyordum."

"Evet, çünkü bu eğlenceli değil, değil mi? Bu masalın bir parçası değil, benim bu ayrıcalıklı, güzel hayatımı yaşamam. Her gün suçluluk duyuyorum, ve bunu başkaları yüzünden değil, kendi ailem yüzünden. Bana, onlar olmasaydı hiçbir şeyim olmayacağını hatırlatıyorlar."

Derin bir nefes aldı. "Ama neyse, bunu kendime çekmek istemiyorum. Bu seninle ilgili."

"Hayır, Suki. Sorun da bu. Hayatımdaki her şey hep benimle ilgili."

"Bence Sabrina farklı düşünürdü," diye sözümü kesiyor. "Sabrina'nın uzun zamandır en iyi arkadaşısın ve ona birçok farklı şekilde destek oldun. Kendini küçümseme, Erica. Sen şımarık, zengin bir kız değilsin. Elbette, başkalarının sahip olmadığı bazı ayrıcalıkların var, ama bunları suistimal etmiyorsun. Sen cadaloz değilsin. Korkunç biri değilsin. Jemima gibi Cartier, Hermès, Balenciaga ve Chanel alışverişi yapıp Christian Siriano elbiseleriyle kampüste dolaşmıyorsun."

"Aman Tanrım, bana Jemima'yı hatırlatma," diyorum gülerek. "Peki, ne yapıyorsun? Ne yapmak istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Sanırım hayatımı yaşadığımı hissetmek istiyorum. Hissetmek istiyorum..."

"Orgazm olmak istiyorsun, istediğin bu." Kız kıkırdamaya başlar.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, cinsel olarak tatmin olamadığımı hissediyorum. Bunun hokey oyuncusuyla bir ilgisi var mı?"

"Neden bahsediyorsun?" diye çok yüksek sesle soruyorum.

Gözlerini devirir. "Ben buyum, Erica. Suki. Bir kadının bir erkekle olan ilişkisinde ne kadar kör olduğunu anlarım, çünkü ben de birçok ilişkide çok kör oldum ve sende her zaman bende olan şeyi görüyorum."

"Yani, o sevimli, ama önemsiz biri. Wes'in arkadaşı ve çok popüler bir hokey oyuncusu. Yakışıklı ve istediği kadını elde edebilir. Açıkçası, o bir şey aramıyor. O sadece bir seks manyağı."

Bunu söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum, çünkü onun seks manyağı olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Uzun süredir ciddi bir ilişkisi olmadığını biliyorum ve eminim ki cinsel perhiz yapmıyor. Ama bunu seks manyağıyla eşdeğer tutmak haksızlık gibi gelmiyor.

"Yani, sözümü geri alayım. Tam olarak bilmiyorum."

Kız gülmeye başlar. "Aman Tanrım, sen onu yatmak istiyorsun."

"Onunla yatmak istemiyorum." Onun penisini hissettiğimi düşünerek kızarıyorum. Bunu Suki'ye söylememe gerek yok.

"Neden yüzün itfaiye arabası gibi kızardı?" diye soruyor, yaklaşarak. "Bana söylemediğin bir şey mi var, Erica?"

"Sana söylemediğim bir şey yok. Bilmen gereken her şeyi biliyorsun."

"Bilmek gereken her şeyi bilmek, bilmek gereken her şeyi bilmek değildir, anlarsın ya," diyor gülerek. "Ve ben bilmek gereken her şeyi bildiğimi hiç sanmıyorum."

"Suki."

"Arka sokaklarda ona oral seks yapman sorun değil. Belki de hala bakireymiş gibi davranabilmek için onu kıcımdan alıyorsundur."

"Neden bahsediyorsun? Hayır, kıcımdan almıyorum."

"Kızım, ben lisede Katolik okuluna gittim. Anal bakireliğini kaybeden kaç kız tanıdım biliyor musun?" O başını sallar. "Sınıfın dörtte üçü kadar. Kendilerini evlilik için saklıyorlardı."

Gözlerini devirir. "Sanki kıcını vermek kendini saklamakmış gibi."

"Ben kıcımı kimseye vermiyorum," derim.

"Denemelisin. Bazen o kadar da kötü değil." Gülüyor. "Yani, erkekler kadınlardan çok daha fazla seviyor gibi geliyor bana, ama gerçekten istiyorsa hayır demiyorum."

"Gerçekten mi, Suki?"

"Benim olumsuz özelliğimin ne olduğunu bilmek ister misin?" "Ne?" diye soruyorum.

"Benim olumsuz özelliğim, erkeklerin cinsel olarak istediği her şeyi yapmak, çünkü bunun onun benimle kalacağı anlamına geleceğini umuyorum." Yüzünü buruşturur. "Ve evet, bunu kendimde fark ediyorum, ama yine de olmasına izin veriyorum."

"Neden?"

"Çünkü terapistim özgüvenimin düşük olduğunu söylüyor, ki bu muhtemelen doğru."

"Peki neden?"

"Çünkü hiçbir erkek beni gerçekten seçmedi ve bu kendimi berbat hissetmeme neden oluyor."

Derin bir nefes alır. "Demek ki kafası karışık, üzgün ve neler olup bittiğini tam olarak bilmeyen tek kişi sen değilsin."

"Bence bu, büyümenin ve seni seven biriyle birlikte olmak istemenin bir parçası, ama aynı zamanda insanların karmaşık olduğunu bilmenin de bir parçası."

"Yani bana hayatın karmaşık olduğunu, her şeyi fazla düşündüğümü ve akışına bırakmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bu adamla ya da başka biriyle yatmak istiyorsan, git yat diyorum. O doğru kişi olup olmadığı ne önemi var? Bir erkeğin gözlerine bakıp onu istiyorsan ve o da seni istiyorsa, o zevki yaşa. Siktir et, yaşayabileceğin tüm zevkleri yaşa, çünkü hayatta her zaman acı vardır. Her zaman. O yüzden ne yapmalısın biliyor musun? Acı zaten gelecek, o yüzden acıdan önce zevki yaşa."

Ona birkaç saniye baktım. "Bu neden bana verdiğin en kötü ama en anlamlı tavsiye gibi geliyor?"

"Bilmiyorum. Neden öyle geliyor?"

Ellerimi tutar ve gözlerime bakar. "Erica, sen güzelsin, komiksin, harikasin. Evet, hayatında nereye gittiğini tam olarak bilmiyorsun ve erkekler hakkında gerçekçi olmayan beklentilerin var ve belki biraz namuslusun..."

"Hey," dedim.

O gülüyor. "Ama yine de, sen harika birisin. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Başarılı olacaksın. Podcast'in şu anda popüler olmaması, popüler olmayacağı anlamına gelmez. Hatta hayatının amacı bu değil bile olabilir. Gençiz. Hatalar yapma, onlardan ders alma ve büyüme fırsatımız var. Ve dürüst olmak gerekirse, Tyler yakışıklı."

"Biraz yakışıklı," diyorum, burnumu kırıstırarak.

"Kızım. O çok yakışıklı. Ve sen onu istemeseydin, ben isterdim."

"Hey, ellerini çek," diyorum çabucak ve o kahkahalara boğuluyor. "Gördün mü, ondan hoşlanıyorsun."

"Yani, ona aşık değilim, ama ondan hoşlanmıyorum da *değilim*." Diye inlerim. "Tamam. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece onunla aynı frekansta olmadığımızı biliyorum, o yüzden kardeşimin arkadaşıyla işleri karmaşıktırmak ister miyim, ve sadece..."

Beni kesiyor. "Yine fazla düşünüyorsun, Erica. Dur. Hayatını fazla düşünerek geçiremezsin. Bir şeyi al ve

aşırı düşün, sonra diğer her şeyi siktir et ve akışına bırak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu, eskiden terapistimden duyduğum bir söz." Gülmeye başlıyor. "Meğer terapistim alkolikmiş ve sonunda rehabilitasyona girmiş, ama o olaydan önce bana çok güzel şeyler söylemişti."

"Evet, sanırım. Tavsiyen için teşekkürler."

"Bak, Tyler'ı seviyorsan ve onunla yatmak istiyorsan, yat. Tyler'ı seviyorsan ve sana oral seks yapmasını istiyorsan, yapmasına izin ver."

Hafifçe kızardım.

"Bana ne olduğunu ya da ne olmadığını anlatmak zorunda değilsin, ama sadece hayatını yaşa ve mutlu ol diyorum. Çünkü bir gün yaşlanıp saçlarımız ağaracak ve geriye bakıp şöyle diyeceğiz: *Neden o seksi yabancıyla yatmadım? Neden arka sokakta oral seks yapmadım? Ya da neden beş yıldızlı Michelin restoranında masanın altında yalatmadım?*"

"Gerçekten mi?"

"Üzgünüm. Belki yaşlandığımda ve saçlarım ağardığında ben de böyle düşüneceğim." Gülmeye başlar. "Ama sen şimdi iyisin."

"Ben iyiyim," diyorum, başımı sallayarak. "Beni dinlediğin için teşekkür ederim."

"Seni seviyorum, kaltak," diyor. "Seni, Sabrina'yı ve Helen'i tanımıyorsam, hayatımda nerede olurum bilmiyorum. Muhtemelen şu anda arka sokakta, beni gerçekten istemeyen bir adam tarafından sikilen sefil bir fahişe olurum. Ama bunun yerine, burada seninle birlikteyim ve biraz da olsa iyi tavsiyeler veriyorum."

"Oldukça iyi," diyorum

gülümseyerek. "Elma şarabı falan ister misin?"

"Evet, bu güzel olur. Belki bir film izleyip rahatlayabiliriz." "Ben de isterim. Bazen hiçbir şey yapmadan, erkekleri düşünmeden erkekleri düşünmeden kız arkadaşlarla takılmak

güzel oluyor." "Aynen," diyor.

"Çünkü ikimiz de yarın sabah erkeklerin aklımızda olacağını biliyoruz," dedim ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Chapter Sixteen

T yler

Bazı günler sanki dünyanın tüm yükü omuzlarımda gibi hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Sanki Ailem yok. Teknik olarak bu doğru değil. Evli ve çocuklu değilim, ama kesinlikle bir erkeğin sorumluluğunu taşıyorum.

"Her şey yoluna girecek, sana söz veriyorum," diyorum küçük kız kardeşim Muriel'e.

"O Paris'e gitmeyi çok istiyordu ve Jojo... Tahiti'de sörf yapmak istediğini söylemişti. Babam düğün masraflarına yardım etmeyecek ve..."

"Ah, Tyler, sana gelmek istemedim ama..."

"Tamam, Muriel. Düğünün masraflarını ben ödeyeceğim. Balayı masraflarını da ben ödeyeceğim."

"Biliyorum, ama..." Durur.

"Ne var?" İç çekmemeye çalışıyorum. Kız kardeşimi seviyorum. Annemi seviyorum. Tüm ailemi seviyorum. Ama bazen kendimi bitmeyen bir ATM gibi hissediyorum. Bazen param olmasa da beni arar ve bu kadar çok severler mi diye merak ediyorum.

"Zaten çok şey yaptığını biliyorum ve bundan yararlanmak istemiyorum..."

"Ne var? Söyle bana."

"Peki, hala..." Durur. "Sormak istemiyorum." "Söyle hadi," diğer kız kardeşim Leah arka plandan bağırır.

Hafifçe gülerim. Leah'ın sizi işin içine çekmesi gibisi yoktur.

"Peki, Des Moines'da almak istediğimiz evin peşinatını ödeyecek misin?"
Dudaklarımı yalayıp alnımı ovuşturuyorum.

İşte bu yüzden. Bu yüzden kız kardeşim son üç saattir beni durmadan arıyor—benim nasıl olduğumu sormak için değil. Bana, hayatlarının geri kalanında onu ve o ezik herifi maddi olarak desteklemem gerektiğini söylemek için...

"Seni üzdüm mü?" Muriel iç çekerek sorar. "Bak, sorun değil. Çok şey istediğimi biliyorum."

"Öyle mi?" diye soruyorum.

Şok oldu. Ona hiç böyle konuşmam. Bana bu kadar bağımlı olması onun suçu değil. Aileye bakmak için öne çıkan benim. Ve bunu sorun etmiyorum ama bazen o kadar çok kızıyorum ki kendimi dünyanın en berbat insanı gibi hissediyorum.

"Boş ver. Düğün masraflarını ben ödeyeceğim ve ev işlerinde de yardım edeceğim." O benim kardeşim ve onu seviyorum. Onu her zaman şımartacağım.

"Aman Tanrım, seni çok seviyorum. Teşekkür ederim! Düğün için eve dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Beni damada teslim edeceksin, değil mi? Tanrım, babamın bunu yapmasını istemiyorum. Sen benim abimsin. Ayrıca herkes seni görmek için çok heyecanlı... Tyler'ı görmek için. Akrabalarının yarısı senin benim abim olduğunu söylediğimde bana inanmadı. Aslında, onun da bana inandığını sanmıyorum. Şaka yaptığımı sandı."

"Şaka mı?"

"Zengin ve ünlü olduğunu duyunca. İlk başta sadece paran olduğunu söyledim, o da nasıl kazandığını merak etti."

"Umarım paraya o kadar düşkün değildir." Onun altın avcısı olduğunu ve dikkatli olması gerektiğini söylememem gerektiğini biliyorum.

"Ne demek istediğimi anladın. Nasıl kazandığını sordu. Şaka olarak parayı benimle paylaştığını söyledim."

"Belki de paylaşmalıyım," diyorum.

"Belki de yapıyorsun. Ailendeki herkes için her şeyi yapıyorsun."

"Paran için peşinde olmadığını nereden biliyoruz? Güven fonu var."

"Bu bir şey ifade etmez," diyorum, Erica'yı ve onun bir güven fonu bebeği olduğunu düşünerek. Onu, kesinlikle doğru nedenlerle bu ilişkiye girmediğini düşündüğüm kız kardeşimin nişanlısından kadar nefret etmediğimi fark ediyorum.

Ama tüm akıllı erkekler ve kadınlar gibi ben de şunu biliyorum: Birine birinin ona kötü olduğunu ne kadar çok söylersen, o kişi sana o kadar az inanır. "Sen sadece benim ağabeyim olduğun için aşırı koruyucusun ve benim evleneceğim için üzgünsün. Beni çok genç buluyorsun."

"Üzülmemin sebebi o değil. Ama sorun değil Muriel. Gerçekten, bu bizi batırmaz. Düğün ve balayı için para istiyorsan gönderirim. Evin peşinatını da ben öderim. Kahretsin. Ev ne kadar?"

"450.000 dolar."

"Düğün hediyesi olarak sana evi alacağım."

"Ne? Aman Tanrım. Çok teşekkür ederim!"

"Sadece annemin adına yazacağım."

"Neden?"

"Çünkü bu adamın senden ne isteyeceğini bilmiyorum ve iki yıl sonra boşanıp evin yarısını almasını istemiyorum."

"Ama az önce onun da parası olduğunu düşündüğünü

söyledin." "Doğru, ama bana paramı istemediğini

biliyorsun." "Tamam, neyse. Bu arada, sen nasılsın?"

Telefonumdaki zamanlayıcıya bakıyorum. "37 dakika 42 saniye konuşuyoruz ve ilk kez nasıl olduğumu soruyorsun."

"Oh, pardon. Fark etmedim."

"Biliyor musun? Önemli değil. Yarın bankaya gidip parayı havale etmek için ne yapabileceğime bakacağım."

"Tamam. Banka bilgilerini annemle konuşurum. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum. Herkese selam söyle."

Telefonu kapatıp öylece duruyorum. Kız kardeşime sert davrandığımı biliyorum. Onu incittiğimi biliyorum. Ona yapmamam gereken şeyleri yaptım. Ama bazen hayatımın büyük bir kısmını feda ettiğim ve bunun takdir edilmediği için çok öfkeleniyorum. Bazen ailemin daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istediğini ve bunun bana neye mal olacağının umurunda olmadığını hissediyorum.

Dairemin köşesindeki yeni gelen kutuya bakıyorum. Yanına gidip açıyorum. Yağlı boyalar, akrilik boyalar, fırçalar, keten tohumu yağı ve bir palet çıkarıyorum. İçindekilere bakıyorum. Resim malzemeleri. Kalbim, unuttuğumu sandığım bir şarkı söylüyor.

Yavaşça gülümserim, yatak odama girerim, dolabı açar, orada sakladığım çizim defterini ve küçük tuvallerimi çıkarırım. Onları yemek masasına götürüp resim yapmaya başlamak üzereyim ki telefonum çalar.

Ekрана bakmak bile istemiyorum, Muriel'e nasıl konuştuğum için annem azarlayacak diye endişeleniyorum. Erica olduğunu görünce hoş bir sürpriz yaşıyorum.

"Selam, nasılsın?" diye soruyor.

Sesini duyunca gülümsüyorum. "İyiym. Sen nasılsın?"

"Aslında bugün iyiym," diyor, sesi kendinde değil gibi. "Hey, ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece..." diyor. "Sanırım kafamda bir şeyler var. Şu anda ne yapıyorsun diye merak ettim."

"Ben sadece..." Boyalara bakıyorum, sonra başımı çeviriyorum. Belki bu bir işarettir. O resim geçmişime ait bir şeydi ve onu unutmam gerekir.

"Aslında, ben bir şey yapmıyorum. Sen yapmak istediğin bir şey var mı?"

"Hmm?"

"Buraya gelmek ister misin?"

"Ne için?"

"Yalamak ister misin?" Heyecanla dudaklarımı yalarım.

"Gerçekten mi?" der, hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Üzgünüm. Bunu sekse çekmek istemedim."

"Sorun değil. Yani, bu senin için sadece seksse, o zaman sadece sekstir. Belki takılmak istersin diye düşündüm."

"Erica, bu seksle alakalı bir şey değil. Brooklyn Köprüsü'ne gitmek ister misin?" "Evet. Geceleri çok güzel fotoğraflar çekilebilir."

"Evet, çok güzel olur," diyorum. "Orada buluşalım mı?"

"Hayır. Senin evinde buluşup birlikte gidelim mi?" "Oh, hayır, gerek yok..."

"İstiyorum. Centilmenlik yapıp seni almak istiyorum."

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" O gülüyor. "Bunu yapmana gerek yok."

"Gerek olmadığını biliyorum, ama belki yapmak istiyorum."

"Harika," diyor. "Oh, bir de ne var biliyor musun?" "Ne?"

"Biraz sulu boya aldım." "Ne aldın?"

"Evet, seyahat için sulu boya seti, bir blok ve birkaç tahta. Onları da getireyim dedim, belki Brooklyn Köprüsü'nü çizebiliriz... Eğlenceli olur diye düşündüm."

Kalbim birkaç saniye boyunca hızla atıyor.

"Dur. Resim yapmayı seviyorsun, değil mi? Ve bırakmıştın. Düşündüm de, madem güzel bir yere gidiyoruz, belki resim yapabiliriz. Bana bir iki şey öğretirsin. Eğlenceli olur."

"Çok düşünceli bir davranış."

"Çabalıyorum," diyor gülererek. "Hemen duş alayım, birazdan gelirim."

"Evet. Evet, tabii."

Telefonu kapatıp aynaya doğru yürürüm. Yansımanı izlerim. "Kimsin sen?" derim, kendime bakarak. "Kim olmak istiyorsun?"

Hiçbir fikrim olmadığı için başımı sallıyorum. Nereye gittiğimi veya ne yapmak istediğimi bilmiyorum. Ama depresif hissetmiyorum. Aslında, son birkaç saat içinde hiç bu kadar hafif hissetmemiştim.

Telefonuma bakıp ekrana parmağımla dokunuyorum. *Kimsin sen, Erica? Ve neden beni anlıyorsun?*

Resim yapma fikrini çok çabuk vazgeçmişim. Ve şimdi o, bunu içimden çıkarmaya çalışıyor. Çok düşünceli. Dokunaklı. Ve fark ediyorum ki, bu belki de birinin benim için yaptığı en güzel, en düşünceli şeylerden biri.

Benden hiçbir şey istemiyor. Benden hiçbir şeye ihtiyacı yok. Tek istediği takılmak ve belki birkaç ipucu almak. Bu gerçekten çok anlamlı.

Tanrım, ona aşık oluyorum.

Derin bir nefes alıp saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Çünkü hayatımda en son ihtiyacım olan şey, Erica Carrington gibi birine aşık olmak; parlak gözlü, enerjik, dünyayı isteyen birine. Çünkü ona dünyayı verecek durumda değilim. Ona bir şehir bile veremem. Ona bir daire bile veremem.

Çok çelişkili ve kafam karışık hissediyorum. Ama yine de sorun değil, çünkü zor bir karar vermek zorunda değilim. Kendim olmayan biri olmak zorunda değilim; o benden hiçbir şey istemiyor. Belki de akışına bırakmayarak kendime haksızlık ediyorum, çünkü hayatım boyunca hep böyle yaşadım.

Ama belki de o bundan daha iyisini hak ediyor. Belki Erica, kendisi kadar kendini tamamen adayacak birini hak ediyor. Çünkü eğer ben öyle değilim... ona gerçekten

ona yardım ediyor muyum? Yoksa ona zarar mı veriyorum?

Bu düşünceleri hemen kafamdan atıyorum. O noktaya gelmek istemiyorum. Onu henüz bırakmak istemiyorum. Bencil davrandığımı biliyorum, ama bir türlü uzaklaşamıyorum.

Chapter Seventeen

E rica

"Burası gerçekten çok güzel," diyorum, köprüdeki fiyat tabelalarına ve sayılara bakarak . Brooklyn Köprüsü'nde yürümek popüler bir aktivite olduğunu bilmeme rağmen, bu kadar çok insan olmasını beklemiyordum. Tyler ellerini ceplerinde, yanımda yürüyor. Koyu kahverengi gözlerinde bir ışıltı var ve bu beni canlı hissettiriyor. Beni gerçekten gördüğünü hissettiriyor, ama fazla anlam yüklemek istemiyorum. Sadece burada olmanın tadını çıkarıyorum.

Suki ile konuşmamdan sonra, yaşlanıp saçlarım ağarana kadar pişmanlıklarla dolu bir hayat sürmek istemediğimi fark ettim. Anı yaşayan biri olmak istiyorum.

"Su boyası seti aldığınıza inanamıyorum," diyor Tyler, durduğumuzda başını sallayarak. "Çok düşüncelisiniz."

"Önemli değil. Sadece yirmi dolar falan," diyorum. "Bir sanat mağazasına girmiştin ve eğlenceli olur diye düşündüm. Bana köpek ya da kedi falan çizmeyi öğretirsin."

"Sana pek çok şeyin nasıl çizileceğini gösterebilirim. Ama çok düşüncelisin. Gerçekten. Bugün biraz garip bir gün geçiriyordum ve bu beni neşelendirdi."

"Olamaz. Tyler Kane bana aşık mı oluyor?"

"Hayır, duygusal davranıyorum diyemem. Beni gördüğün için minnettarım."

"Seni görüyorum ve sen de beni görüyorsun," diyorum, neden şaka yaptığımı tam olarak bilmeden ama biraz rahatsız hissederek.

"Günün nasıl geçti, anlatmak ister misin?" diye soruyorum, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Çok derin ve karanlık konulara girmek istemiyorum, ama ihtiyacı olursa onun için burada olduğumu bilmesini istiyorum.

"Sadece tuhaftı. Kız kardeşim, Iowa'da çok zengin bir adamın zengin oğluyla evleniyor, ama ailesi düğüne, balayına veya yaşayacakları eve hiçbir katkıda bulunmak istemiyor. Kız kardeşim beni arayıp her şeyi halletmem için yalvardı. Tabii ki onu seviyorum ve onun için en iyisini istiyorum, bu yüzden kabul ettim. Ama bazen kendimi biraz kullanılmış hissediyorum. Buna sahip olduğum için şanslıyım, dürüst olmak gerekirse, sahip olduğum paranın yanında bu bir damla bile değil. Ama bazen mesele para değil, birinin sana nasıl hissettirdiği."

"Biliyorum," diyorum, başımı sallayarak. "İnsanların, ne yaparsan yap, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, bunun bir anlamı olduğunu anlaması çok önemli."

Ona birkaç saniye baktım. "Kız kardeşin seni kullanıyor gibi hissediyor musun?"

Yavaşça başımı sallar. "Bu çok saçma, çünkü o benim kız kardeşim ve onu seviyorum. Yaptığım her şey ailem için, ama bazen sanki hiç umursamıyorlarmış gibi hissediyorum. Yoksa bu sadece beklenen bir şey mi?"

"Evet," diyorum, derin bir nefes vererek. "Umarım ailem ve kardeşlerim böyle hissetmiyordur. Ama şimdi merak ediyorum, acaba hissediyorlar mı? Acaba ben de senin kız kardeşin gibi, sadece isteyen, isteyen, isteyen biri miyim?"

"Hey, istemek yanlış bir şey değil. Ve sen bana sadece kendini düşünen ve kötü kararlar veren biri gibi gelmiyorsun."

"Ben çok kötü kararlar veriyorum," diyorum gülümseyerek. "Yani, şu anda seninle buradayım. Değil mi?"

"Bunun nesi yanlış?" diyor ve bana bir adım yaklaşıyor.

Yutkunuyorum. Burada olmamalıyım. Burada olmamam gerektiğini biliyorum çünkü bu, köprüden geçmek gibi sıradan bir randevudan çok, bizim ve bu ilişkinin nereye varabileceğiyle ilgili.

"Sadece belki ben..."

"Ne?" diyor, bir adım daha yaklaşıyor.

Elimi tutar ve gözlerimin içine bakar. "Çok güzelsin." "Bunun için teşekkür etmek istiyorum," derim. *Öp beni*, diye düşünürüm.

Elini kolumun yanından aşağı kaydırıyor, beni titretiriyor.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben öyle bir şey yapar mıyım?" diyor, dudakları benimkilere biraz daha yaklaşıyor.

"Aman Tanrım, öp beni," diyorum dudaklarımı büzerek.

O kahkahayı patlatıyor. Sonunda dudakları dudaklarıma değiyor ve sıkıca bastırıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve ipeksi saçlarının yakasıyla birleştiği ensesini okşuyorum. Beni kendine yakın tutuyor, vücudumu kendine bastırıyor, böylece sert, kaslı vücudunu hissedebiliyorum. Saatler sürmüş gibi öpüşüyoruz, ama öyle olmadığını biliyorum. Tadı patlamış mısır gibi ve patlamış mısırı bu kadar sevdiğimi hiç bilmiyordum, o tereyağlı lezzeti. Sıcak, tatlı ve tuzlu ve gecenin bitmesini istemiyorum.

"Bir yere gitmek ister misin?" diye soruyor. "Ama resim yapmadık ki."

"Bence sorun yok," diyor küçük bir gülümsemeyle, elimi tutarak. "Hadi gidelim, ama nereye? Benim evime gidemem ve... şey, senin evine gidebileceğimi sanmıyorum.

senin evine gitmeye hazır mıyım bilmiyorum."

Neden bilmiyorum, ama belki de onun evinde olmak çok samimi olur —çok fazla, sanki gerçek bir ilişkiymiş gibi. Ve onu o şekilde düşünmeye başlamak istemiyorum. Onu potansiyel bir şey olarak düşünmeye başlamak istemiyorum. Bu sadece şu an için. Bu sadece tutku için. Bu sadece kanımın hızla ve öfkeyle akması için.

"Birkaç blok ötede bir otel var," diyor. "Oda mı alalım, yoksa bütün süiti mi?" diye alay ediyorum.

Koşmaya başlıyoruz ve bu çok heyecan verici. Rüzgarı saçlarımda hissedebiliyorum. Olimpiyatlarda koşuyormuşum ve çoktan kazanmışım gibi hissediyorum. Otele vardığımızda duruyor. İkimiz de nefes nefeseyiz, beni duvara itip öpüyor. Parmaklarını vücudumun yanından aşağıya doğru gezdirip çekiliyor.

"Burada, şu anda durabiliriz," diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Resim yapabiliriz. Donut alabiliriz. Hatta Coney Island'a bile gidebiliriz. Ne istersen yapabiliriz. İstemiyorsan içeri girmek zorunda değiliz."

"İstiyorum," diyorum yavaşça, burada olduğumuzu ve içeri girmek istediğimi çok açık bir şekilde belli etmeme rağmen, o hala bana bir çıkış yolu sunuyor.

"Fikrini değiştirirsen, istediğin zaman..."

"Tyler," diyorum, parmağımı dudaklarına bastırarak. "Az konuş."

Bana gülümsüyor, yüzünde gördüğüm en çocuksu gülümsemeyle, ve birkaç saniye boyunca daha genç, daha kaygısız, daha sevimli, daha sevimli görünüyor. Ve kalbim hızla atıyor - sadece onunla olmak istediğim için değil, onunla olduğum için. Çünkü bu an özel ve çok anlamlı, ve kendimi çok özgür ve mutlu hissediyorum.

İçeri giriyoruz ve birkaç dakika içinde odanın anahtarlarını alıyoruz. "Penthouse'u ayarladım," diyor asansörü beklerken.

"Bu kadar para harcamamalıydın." Başımı sallıyorum. "Önemli değil," diyor. "Bunu hak ediyoruz."

Asansör kapıları açılır ve yan yana gireriz, sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi suçlulukla birbirimize gülümseriz, ama yapmıyoruz. İkimiz de masumuz. Özgürüz. Bağırınız yok. Ve ikimiz de bunu istiyoruz. Ben gerçekten istiyorum.

Penthouse'a çıktık ve ağzım açık kaldı. Manzara muhteşemdi. Dışarıdaki ışıklar parıldıyordu ve odanın bir köşesinde rüyalarındaki gibi devasa bir kral yatak vardı. Buradaydım. Bu gerçektir.

Ona dönüyorum, kalbim deli gibi atıyor. "Bunu yapmak zorunda değiliz," diyorum. "Bunu yapmak istemiyor musun?" diye soruyor.

"İstiyorum," diye fısıldadım. "Ama neden..."

"Siktir, Erica. Ne aptalca bir soru," diye mırıldanıyor. "Sence neden?" Gömleğini çıkarıp yere atmasını, ardından ayakkabılarını çıkarmasını, kemerini çözüp kot pantolonunu aşağı indirmesini izliyorum. Şimdi siyah bir külotla orada duruyor. Şişkinliği bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Dudaklarım hafifçe aralanıyor. Ona dokunmam lazım. Tenini tenimde hissetmem lazım.

"Giysilerini çıkar." Sesi alçak ve kaba.

Dediğini yapıyorum, emredildiği için değil, çünkü şu anda onu memnun etmek istiyorum. Onu istiyorum. Elbiseyi yavaşça çıkarıyorum, sonunda sütyen ve külotla kalıyorum. Gözleri karanlık ve yoğun bir şekilde beni izliyor.

Kendimi güçlü hissediyorum. O duygusal. Bana bakarak tahrik oluyor. Bu adam üzerinde gücüm var, ligin en başarılı hokey oyuncusu. Beni istiyor.

Bir adım öne çıkıyor ve ben sütyenimin kopçasını açmaya çalışıyorum. Başını sallıyor.

"Gerisini ben yapmak istiyorum."

Sesi derin ve tüm vücudumu titretir. Beni kaldırır ve sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yatağa taşır. Beni yavaşça yatırır ve

sonra yanıma uzanıyor. Arkamdan uzanıp sütyenimi açıyor ve bir kenara atıyor.

Sadece külotumla yatıyorum. O da sadece iç çamaşırıyla. Bana bakıyor — çıplak göğüslerime, karnıma — ve başparmağının cildimde, göğüslerimin arasında, göbek deliğime kadar ve sonra daha aşağıya doğru izlediğini hissediyorum. Bana dokunacak sanıyorum, ama duruyor ve elini geri çekip dudaklarıma dokunuyor. Eğiliyor ve kulağıma hafifçe üflüyor.

"Emin misin?" diye fısıldıyor.

Bir an, duracağını merak ediyorum. Bunun bir hata olduğunu söyleyeceğini. Kardeşimin arkadaşı olduğunu. Benim masum olduğumu ve onun bana uygun olmadığını. Ama söylemiyor.

Gözleri kararmış. Beni öpüyor. Elleri her yerimde. Dudakları her yerimde. Sonra külotum bacaklarımdan kayıyor. Dilini uyluklarımin arasında hissediyorum, yalıyor, alay ediyor. Nefesim kesiliyor. Ellerim onun külotunu aşağı çekiyor. Yine üstüme çıkıyor, beni derinlemesine öpüyor.

"Hazır mısın?" diye

soruyor. Tek yapabildiğim

başımı sallamak.

Bana sert ve hızlı bir şekilde giriyor ve acıdan çığlık atıyorum.

Donup kalıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış. "Erica..."

Sinirli bir şekilde dudağımı ısıyorum. İçimde zonklamasını

hissediyorum. "Erica..." diye tekrar soruyor endişeli bir şekilde.

"Sen... bakire misin?"

Hafifçe gülüyorum. "Eskiden. Yani... Şu anda içimde bir şey hissediyorum, yani... artık değilim."

"Kahretsin." Çekilmeye başlar. "Bilseydim..."

Elini tutuyorum. "Hayır. Sen içimdesin. Bunu

istiyorum." "Sadece seni incitmek istemiyorum."

"O zaman öp beni," diye fısıldıyorum. Yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Bunu istiyorum."

İnler ve içimde yavaşça hareket etmeye başlar. Hala biraz acıyor, ama zevk de var. Büyüyen bir sıcaklık. Daha önce hiç yaşamadığım bir his— patlamak üzereymişim gibi, vücudumun hiçbir bölümünü kontrol edemiyormuşum gibi, ama en iyi şekilde.

Onun durmasını hiç istemiyorum. Biraz daha hızlı hareket etmeye başladığında, bunun hayatım boyunca beklediğim an olduğunu biliyorum.

"Beni daha sert sikmeni istiyorum," diyorum.

Kafasını sallar. "Bu senin ilk seferin. Yarın her yerin ağrıyacak. Yürüyebilmeni istiyorum."

"Belki de beni mahvetmeni istiyorum."

O homurdanır ve beni yan çevirir, hala içimde. Bacaklarımı ona doluyorum ve o beni tekrar öper.

O kadar iyi hissettiriyor ki. Bu çok kötü, ama duramıyorum. İçimde olması, bana dokunuşu, öpüşmesi... Her şey.

Ona her şeyi yapmasına izin veriyorum. Her şeyi. Çünkü şu anda cennetteyim.

Ve fark ediyorum ki, belki de şimdiye kadar aradığım şey gerçek bile değildi. Belki de beklediğim şey buydu. Belki de gerçek olan budur.

Ya da belki... belki kalbim çoktan ona bağlanmış. Ve bu beni daha da korkutuyor.

Çünkü bu hayatımın en güzel gecesi olsa da, seksin aşk olmadığını biliyorum. Ve aşk bir gecede doğamaz.

Ve ondan, bundan ne kadar zevk alsam da, onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum.

Onun için sadece seks miyim,
bilmiyorum. Ve kalbim sıkışıyor.

Çünkü sanırım ona aşık oluyorum.

Ve şimdi, sonunda aşkın gerçek anlamını anladım.

Ve fark ettim ki, onu sevmem... onun da beni sevdiği anlamına gelmiyor.

Chapter Eighteen

T yler

Kendimi berbat hissediyorum.

Erica ile yatalı bir hafta oldu ve seviştikten sonraki sabah uyandığımdan beri onu görmedim. Orada değildi ve telefonlarıma da cevap vermedi. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Ne yapacağımı da. Onun bakire olduğunu öğrendiğimde çok şok olmuştum. Neden şaşırdım bilmiyorum. Aslında mantıklıydı. O ana kadar anlamalıydım. O kadar masum, o kadar tatlı, o kadar çaresizce gerçek aşkı arıyordu ki, daha önce kimseyle yatmamış olması mantıklıydı. Ama kendini bana verdi, isteyerek ve sevgiyle. Siktir. Sadece düşünmek bile beni sertleştiriyor.

Onun ne yaptığını ya da ne düşündüğünü düşünmek bile istemiyorum.

Onu tekrar aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor. Onu yirmi iki kez aradım. On bir tane mesaj attım. Psikopat gibi görünmek istemiyorum ve bu bunalımdan çıkmam gerektiğini fark ediyorum.

Belki de iyi davranmadım. Belki de benden hoşlanmıyordu. Belki, sadece belki, benim gibi biriyle birlikte olmak istemediğini fark etti. Bu yüzden beni aramadı.

Tanrım, keşke bana bunu söyleme fırsatı verse. Ona ne kadar iyi olabileceğimi gösterebilseydim.

Telefonum çalıyor ve heyecanla onun olduğunu umarak canlanıyorum. Ama o değil.

Eski bir arkadaşım, eskiden birkaç kez çıktığım biri.

"Selam, ne yapıyorsun Jennifer?" diye cevap veriyorum. Onunla konuşmak istemiyorum ama Erica'yı düşünmekten kendimi uzaklaştırmam lazım.

"Selam Tyler. Naber?"

"Fena değil. Yaklaşan büyük maç için hazırlanıyorum." "Tamam. İyi şanslar. Sana bir sorum var." "Öyle mi? Neymiş?"

"Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Şu anda bir şey aramıyorum." derim hemen. "Tyler, senin harika bir adam olduğunu biliyorsun, ama..."

"Seni kırmak istemedim. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar eğlenceliydi." "Hayır, sorun bende değil dostum. Artık kızlardan hoşlanıyorum."

"Oh. Öyle mi?" Hiç beklemiyordum. Hem de hiç.

"Evet, var. Son altı aydır bir kadınla çıkıyorum." "Oh, benim hatam." Gülerek. "Bunu tahmin edemedim."

"Evet. Neyse, bir arkadaşım var ve seninle tanışmak istiyor. Ben de onunla tanışmak istiyorum çünkü... çünkü çok tatlı, ciddi bir ilişki aramıyor ve... belki sen de güzel bir akşam geçirmek istersin diye düşündüm."

"Bilmiyorum. Ben sadece..."

"Hadi ama. Kaybedecek neyin var ki?"

"Yani, sanırım bir şey yok. Adı ne?" "Adı Melanie."

"Tamam, Melanie ile tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

"Yani, Melanie ile ne yapacağın sana kalmış. Ama eminim onu becersen çok mutlu olur."

"Gerçekten mi?"

"Seksi spor yıldızlarıyla sevişmeyi seviyor. Ve sen seksi bir spor yıldızısın. Yani, şu anda eşcinsel olabilirim, ama bu seksi bir vücut gördüğümde onu tanıyamayacağım anlamına gelmez."

"Yani şimdi beni arkadaşlarına pezevenklik mi yapıyorsun?"

"Hayır, ama onunla takılmak hoşuna gidebilir diye düşündüm. Bir akşam, olur mu? Bir içki?"

"Evet, sanırım. Ona West Village'daki Old Seagrade Bar'da saat yedi civarında buluşalım de."

"İyi olur. İyi geceler." "Sana da."

Telefonu kapatıp az önce ne yaptığımı düşünürken, bunun en iyisi olduğunu fark ederim. Evde oturup Erica'yı düşünerek, ne yaptığını merak etmektense bu daha iyidir. Kendimi toparlamam lazım.

Saatime bakıyorum ve Melanie ile buluşmama birkaç saat kaldığını fark ediyorum. Sonra onun neye benzediğini bile bilmediğimi fark ediyorum. Sebepsiz yere bir bara gidiyor olabilirim. Ama sonra Jennifer'ın ona muhtemelen benim fotoğrafımı göstereceğini ve isterse bana gelebileceğini düşünüyorum.

Yedek yatak odama girip şövale üzerindeki tuvali izliyorum. Fırçamı alıp telefonumda müziği açıyorum. Kendime sadece resim yapmaya izin veriyorum. Aklımı meşgul eden her şeyi düşünmeye izin veriyorum. Kendime sadece var olmaya izin veriyorum.

Birkaç saniye pencereden dışarı bakıp şehri düşünürüm. Böyle bir şehirde, dünyada yaşamak nedir diye düşünürüm. Parası olan biri olmak. Sorumlulukları olan biri olmak. Her şeye sahip gibi görünen ama mutlu olmayan biri olmak.

Bunu kendime itiraf etmekten nefret ediyorum. Her şeye sahip olması gereken biri olduğumu ve hayatımın beni götürdüğü yerden memnun olmadığımı itiraf etmekten nefret ediyorum. Erica ile birlikte olduğum anları düşündüğümde, onunla geçirdiğim anların mutluluk dolu anlar olduğunu fark ediyorum.

Onu tekrar aramak istiyorum. Özür dilemek istiyorum. Onu durmadan düşünüyorum. Ama ona saygı duymak da istiyorum.

Özgür hissetmek için geri dönüyorum.

Küçük bir çocukken tarlalarda yürürken, gökyüzüne bakarken, inekleri dinlerken, cildimde taze havayı hissederken, koşarken ve koşarken ve koşarken ve arkadaşlarımla takılırken, hiçbir şey için endişelenmeden hissettiğim gibi hissediyorum — yeni bir çift ayakkabıya ihtiyacım olduğunda veya ağladığımda hariç.

Mümkün olduğunda o anları unutmaya çalışıyorum. Korkmuş bir çocuk olmanın ne demek olduğunu unutmaya çalışıyorum.

Sonunda, suçluluk duyduğum için telefonumu alıp kız kardeşimi aramaya karar veriyorum. Onu beni kullandığını hissettirdiğim için suçluyum. Ona bir şey aldığını hissettirdiğim için, beni umursamadığını düşündüğüm için suçluyum.

Her gün yaptığı küçük şeyler beni sevildiğimi hissettiriyordu ve onun bunu takdir etmediğimi düşünmesini istemiyorum.

Üçüncü çalışmada cevap verdi.

"Alo?"

"Merhaba Muriel. Benim."

Kızgın olduğunu biliyorum ve nedenini anlıyorum. "Bana kızgınsın."

"Neden kardeşim bana değer vermediğini ve onu sadece düğün masraflarını ödemesi için kullandığını düşünürken ona kızayım ki? Düğün masraflarını ödemeyi teklif eden oydu ve o..."

"Muriel, seni seviyorum. Düğününü ve balayını ödemekten çok mutluyum. Sana bu evi almaktan çok mutluyum. Sadece senin istismar edilmediğinden emin olmak istiyorum."

"Sanırım," dedi acı bir sesle. "Ne?"

"Düğün iptal oldu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni aldatıyordu. O..." Sesi kesildi. "Üzgünüm. Şu anda bunu konuşamam."

"Neler oluyor? Seni aldatıyordu da ne demek? Anlamıyorum..."

"Şu anda bunu konuşamam. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Bekle Muriel... Evet, seni seviyorum. Eve gelmemi ister misin?"

"Önemli değil," diyor. "Sen haklıydın, ben haksızdım. O bir pislikti." Burnunu çekiyor. "Her zaman benim için en iyisini istediğini biliyorum. Son zamanlarda çok kendime kapandım, özür dilerim. Şu anda çok acı çekiyorum ve bunu sindirmeye çalışıyorum. Ama üzgünüm, çünkü seni seviyorum ve bizim için çok şey yaptığını biliyorum. Bizim için her şeyi yapıyorsun. Ve senin tek başına olduğunu biliyorum, üzgünüm. Babamızın berbat biri olduğu ve senin onun yerini doldurmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın. Annem de üzgün. Bunu bilmen gerekiyor."

"Onun Papaz David ile konuştuğunu duyuyorum ve bunu söylediğini duyuyorum." "Neden bahsediyorsun?"

"Kendini suçlu hissediyor. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Neden suçlu hissetsin ki?"

"Çünkü o bizim annemiz. Bize bakması gerekiyordu, ama sen onun yerini aldın. Tabii ki seni bunun için seviyoruz ve minnettarız. Ama biliyoruz ki, seni hafife almıyoruz. Yani, bazen seni hafife alıyor gibi görünebiliriz çünkü her zaman

bir şey istediğimiz için öyle görünüyor, ama bu senin çok cömert ve sevgi dolu olduğun için. Ve... sadece senin bizim para kaynağımız ya da başka bir şey olduğunu düşünmediğimizi bilmeni istiyorum. Seni öyle düşünmeye sokmak istemedim."

"Tamam. Sorun değil." "Ama Tyler?" "Evet?"

"Hayal kırıklığına uğrama. Dışarıdaki tüm kadınlar senin paran için ya da hokey oyuncusu olduğun için peşinde değil. Bunu sevmeyecek kadınlar da var."

Gülüyorum. "İnan bana, biliyorum." "Bu ne anlama geliyor?"

"Demek istediğim, belki de hayatımda bulmayı hiç beklemediğim biriyle tanıştım. Ve belki de bu yüzden, cevaplarını bilmediğim türlü türlü sorular soruyorum."

"İyi misin, ağabey?"

"İyiyim. Sen iyi misin, Muriel?"

"İyi olacağım. Yani, düğünden önce öğrendiğim için mutluyum."

"Gördün mü, akıllıca davranıyorsun. Aslında, bence..."

"Şu anda başka bir şey duymak istemiyorum. Kalbim hala kırık." O, burnunu çekerek ağlar. "Ama anlatmak istediğinde kızın hakkında daha fazla şey duymak istiyorum, tamam mı?"

"O benim kız arkadaşım değil. İnan bana. O sadece..." "Sadece ne?"

"O sadece *bir* kız. Şimdilik."

"Tabii, tabii. Ne dersen sen, Bay Kararsız."

Derin bir nefes alıyorum. "Hey, gitmem gerek. Randevum var, hazırlanmam lazım."

"Bu kızla mı, yoksa başka biriyle mi?" "Ne fark eder?"

"Ne? Tyler, ne yapıyorsun?"

"Güven bana, abla. Bir gün anlayacaksın."

"Bir gün mü? Tyler, nişanlım beni aldattığı için nişanım iptal oldu. O 'bir gün' geldi," der ve alaycı bir şekilde güler. "Ama umarım ne yaptığının farkındasıdır."

"Ben de öyle umuyorum, abla," diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Old Sea Brigade'e girer, etrafa bakınır ve bana yaklaşacak bir kadın var mı diye beklerim. Ama kimse gelmez.

Bara doğru yürürken, bir içki sipariş etmek üzereyim ki, sevimli, kısa boylu bir kızıl saçlı kız yanımda durur.

"Merhaba. Tyler, değil mi?" "Merhaba,"

diyorum, ona bakarak.

"Ben Melanie. Jennifer az önce seni aradı sanırım?"

"Oh, evet. Memnun oldum. Bir şey içmek ister misin?" "Evet, bana bir IPA falan getir."

"Tabii," diyorum.

Alt dudağını ısıtıyor ve göğsünü öne doğru ittiğini izliyorum. Açıkça güzel bir kız. Güzel, ama çarpıcı değil. Çok fazla makyaj yapmış, o kadar kalın ki makyajın akmaya başladığını görebiliyorum.

Normalde bu tarzı sevmem ama buraya sadece akşamın tadını çıkarmaya geldim. Birayı alıp boş bir masaya oturduk.

"Peki, benimle tam olarak neden buluşmak istedin?" diye soruyorum.

"Bunu komik bulacaksın, ama daha önce hiç hokey yıldızı ile birlikte olmadım."

"Pardon, ne dedin?" Doğru mu duydum?

Birasını bir dikişte içip geriye yaslandı, sonra saçlarını geriye attı ve tekrar öne eğildi.

"Sana dürüst olacağım. Bir basketbolcu ile birlikte oldum. Birkaç futbolcu. Beyzbolcu. Aslında o kadar da iyi değiller. Real Madrid'de oynayan bir futbolcu vardı, ve inan bana, çok iyiydiler. Ama hiç buz hokeyi oyuncusu ile birlikte olmadım. Ve şey... Kendime dedim ki, *nasıl bir liste yaparım da buz hokeyi oyuncusu olmaz? Buz hokeyi oyuncusu istiyorum.* Ve sen... sen buz hokeyi oyuncususun."

"Çok romantik," dedim alaycı bir şekilde.

O sırtarak gülümser. "Romantizm canı cehenneme, değil mi? Senin sikini içimde istiyorum. Ve duyduğuma göre onu paylaşmayı seviyormuşsun, o yüzden ne beklediğini gerçekten anlamıyorum. Kondomun var, değil mi? Banyoya girebiliriz ve bana hayatımın en güzel beş dakikasını yaşatabilirsin." Başını geriye atar ve güler. "Ya da dur, belki sen on dakikalık bir adamsındır?"

Geriye yaslanıp başımı sallıyorum ve birkaç yudum bira içiyorum.

Söyledikleri beni şok etmiyor bile. Daha önce hiç rastgele seks yapmadım değil. Aynı şeyi isteyen bir kadınla hiç tanışmadım değil. Ama bu kadar bıkkın bir kadınla hiç tanışmadım. Bu kadar kaba. Ve birden fark ediyorum ki, o Erica'nın tam tersi.

Derin bir nefes alıyorum.

"Hey, sen güzel bir kadınsın, ama..." "Ama ne? Kızıkları sevmez misin?" "Kişisel algılama..." "Perdelere uyuyor mu?" diye sözümü kesiyor.

Kıkırdamak zorunda kaldım. "Öyle demek istemedim..."

"Şaka yapmıyorum. Bunun ne olduğunu bilmek ister misin? Sana daha önce hiç yapılmamış şeyler yapabilirim. Hemen şimdi kalkıp seni barın arkasına sürükleyebilirim ve sikini o kadar sertleştirebilirim ki bir daha yumuşayabilir mi diye merak edersin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ha?"

Bana baktı.

"Birbirimizi tanımıyoruz bile. Daha yeni tanıştık ve sen bana oral seks yapmaktan bahsediyorsun. Benden seni becermemi istiyorsun. Benim neyden hoşlandığımı bile bilmiyorsun. Sen beni..."

"Umurumda değil," diyor. "Buraya randevuya gelmedim. Seninle evlenmeye çalışmıyorum. Seni çocuklarımin babası yapmaya çalışmıyorum. Eminim sen de benden bunu istemiyorsundur. Öyleyse neden istediğimi açıkça söyleyemem?"

Ona bakıyorum. "Sanırım... senin için iyi. Ama... cevap hayır. Senin için doğru erkek olmadığımı düşünüyorum."

"Ne yani, hokey dünyasının çapkını olarak bilinen ünün yanlış mı?"

"Evet. Aslında öyle."

Biranın geri kalanını içip ayağa kalkıyorum. Gitmek istediğim bir yer var. Aslında, birçok yer var. Ama en çok Erica'nın yanında olmak istiyorum.

Ama lanet olsun, ona hislerimi ve durumumu açıklamamı zorlaştırıyor. Onu neyin mutlu edeceğini bile bilmiyorum. Sadece onunla olmak istediğimi biliyorum. Ona dokunmak istiyorum. Elini tutmak istiyorum.

Bana daha önce hiç hissetmediğim duygular uyandıran kahverengi gözlerine bakmak istiyorum. Birlikteyken içimde bir huzur hissediyorum. Sanki kaderimizde varmış gibi. Sanki birbirine mükemmel şekilde uyan iki yapboz parçası gibi.

Ona tüm bunları söylemek

istiyorum. Ama

yapamıyorum.

Telefonlarıma cevap vermiyor. Bu beni deli ediyor. Beni gerçekten çıldırtıyor ve dürüst olmak gerekirse, bir kadının davranışlarından bu kadar endişeli ve sinirli hissettiğimi en son ne zaman hatırlamıyorum. Daha önce hiç bu kadar umursadığımı hatırlamıyorum.

Kızıl saçlı Melanie ayağa kalkar ve birlikte kapıya doğru yürürüz.

"Hey, ne hissettiğini biliyorum," der dışarı çıkarken.

Bir de bakıyorum, beni binanın yan tarafına itiyor ve vücudunu bana bastırıyor. Elinin, hiç sertleşmemiş pantolonumun önünden aşağı kayıp sıkıştığını hissediyorum.

"Aynen öyle," diyor, dudaklarını boynuma bastırıp ısırıyor.

Düşünüyorum: Aman Tanrım.

Yüksek sesle duyuyorum ve gözlerimi kırpiyorum.

Melanie'nin arkasından bakıyorum ve

kalbim duruyor. Orada Erica duruyor.

"Tyler!"

"Aman Tanrım. Erica, bu..."

"Siktir git!" diyor ve kısa siyah saçlı arkadaşı peşinden koşarken onu izliyorum.

Düşük, derin bir inilti çıkarır ve Melanie'yi iterek

geçerim. "Bu olamaz. Git başkaini bul."

Durup ona gülümserim.

"Aslında, takımında Elliott adında bir çocuk var. Muhtemelen sana ihtiyacın olanı vermekten mutluluk duyar."

"Tamam," diyor. "Şey... teşekkürler."

Durur. "O senin kız arkadaşın falan değildi, değil mi?" "Pardon, ne?"

"Az önce psikopat gibi davranıp caddeden koşarak giden kız."

"Hayır," dedim. "O benim kız arkadaşım değil."

"Tamam, iyi. Çünkü bir an için, şansımı denediğim için kendimi kötü hissedecektim. Ama dürüst olmak gerekirse, yalan söylemiş olurdum çünkü kendimi asla kötü hissetmem."

Bana bir kart uzattı ve göz kırptı.

"Fikrini değiştirirsen beni ara. Tyler'ın yatakta nasıl olduğunu merak ediyorum." Dönüyor ve beni tahrik ettiğini düşündüğünü biliyorum, ama umurumda bile değil. "Ne kadar sürerse sürsün umurumda değil." Elini üst pazıma bastırıyor ve yüksek sesle inliyor. "Sadece seni hissetmek istiyorum. Bana karşı."

Hayatımda hiç bu kadar az azgın hissetmemiştim.

Erica ile konuşmam lazım. Şu anda hissetmek istediğim tek kişi o.

Chapter Nineteen

Erica

Buna inanamıyorum. Şu anda şok içindeyim. Şok ve derin bir acı. en son ne zaman kalbimin bu kadar acıdığını hatırlayamıyorum. Kusmak istiyorum.

"O sandığımdan daha büyük bir pislik," diyorum Sabrina'ya, o da orada oturmuş, gözleri fal taşı gibi bana bakıyor. Sesim yüksek ve tonum çökmek üzereymiş gibi geliyor. Tyler'a olan hislerimin bu kadar içime işlemiş olmasından nefret ediyorum.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye soruyorum ona.

"Çünkü adil davranmadığını düşünüyorum, Erica." Sesi, ona sertçe cevap vereceğimden endişeleniyormuş gibi yumuşak.

"Adil davranmıyorum da ne demek? Çok adil davranıyorum. O kadınla resmen randevuydaydı." Tanımadığım bir kadına fahişe dediğim için biraz kötü hissediyorum ama umurumda da değil.

"İki hafta boyunca seni aramaya çalıştı, değil mi? Ve sana mesaj attı. Sen ona cevap vermedin. Onu geri aramadın. Mesajlarına cevap vermedin. Yani... ne yapması gerekiyordu?"

"Bir bara gidip bir fahişeye öpüşmeye başlaması gerekmezdi..."

"Senin orada olacağını bile bilmiyordu! Bilerek yapmadı ki."

"Evet, ama... beni düşünmüyordu."

"Son iki haftadır sana mesaj atıp aramıyor muydu?"

"Ne demezsin, Sabrina?" Sinirleniyorum. "Az önce sen söyledin."

"Demek istediğim, belki onunla konuşmalısın. Belki, sadece belki, bu durumda kendini daha iyi hissedersin."

"Bu durumda nasıl daha iyi hissedebilirim?" Sesim yine yükseliyor. Tyler'ın kaslı göğsüne yumruk atmak istiyorum. Onu da benim kadar incitmek istiyorum. Kendimi bu kadar umutsuz ve çaresiz hissetmek çok kötü. "Evde yalnız olmalıydı. Beni sevseydi, bir sürtükle randevuya çıkmazdı."

"Gerçekçi ve adil davranmıyorsun. Bence olanlar yüzünden her şeyi fazla abartıyorsun."

Sesini alçaltıyor. Odamda oturuyoruz, ama kardeşlerim oturma odasında ve Tyler ile aramda geçenleri kesinlikle duymalarını istemiyorum.

"Bak, sorun yoktu. Onunla o çatı katına giderken neye bulaştığımı biliyordum ve çok eğlendim."

"Erica, sen şu anda tamamen aklını kaçırmışsın. O uyanmadan önce gittin ve bir daha onunla hiç konuşmadın. Zavallı adam muhtemelen neden onunla konuşmayı kestiğini bilmiyordur."

"Belki de sadece bir gecelik bir ilişki istedim."

"Ama o senin öyle biri olmadığını biliyor, Erica. Senin bakire olduğunu biliyor. Senin gerçek aşkı aradığını biliyor. Onunla yattın ve sonra birdenbire onunla konuşmayı kestin. Muhtemelen yanlış bir şey yaptığını düşünmüştür."

"O yanlış bir şey yapmadı. Ben aptalım. Ona aşık oldum ve onunla yattım. Onun, seksin aşk demek olduğunu düşünen tipik bir aptal olduğumu düşünmesini istemiyorum, çünkü açıkçası öyle değil."

"Ama onunla konuş. Ne düşündüğünü öğren."

"Onun ne düşündüğü oldukça açık bence. Yani, o..."

"Aman Tanrım, Erica. Seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum. Sen benim kardeşim gibisin ve kardeşinle evlendiğimde gerçekten kardeşim olacaksın, ama hadi ama. Tyler'a bundan daha fazlasını borçlusun. Onu ilk gördüğün andan itibaren ona karşı bir şeylerin olduğunu hissediyorum. Belki de duygularınla hareket etmeyi bırakıp aklınla hareket etmeye başlamalısın. Sağduyuyla hareket etmeye başla."

"Bana olgunlaşmamış mı diyorsun? Bana..."

O hafifçe gülümserken dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Bu komik değil."

"Komik olmadığını biliyorum. Ama onu seviyorsun."

"Onun beni sevdiğini söylersen, bir bıçak alıp seni bıçaklarım. Bu adam beni sevmiyor. Beni zar zor tanıyor. Ben de onu zar zor tanıyorum. Ona aşık olduğum için aptalım. Onun işini bile anlamıyorum."

"İşini anlamadın da ne demek? O bir hokey oyuncusu."

"Hokeyi bile anlamıyorum. Evet, maça gittim ve evet, bana kaymayı öğretti, ama hala oyunun ne hakkında olduğunu veya nasıl oynandığını bile bilmiyorum."

"Önemli değil," diyor Sabrina.

Ona bakıp gözlerimi kırpiyorum. "Yani... sence onu aramalı mıyım?"

"Onunla konuşman en iyisi olur bence."

"Yani ona onu sevdiğimi söylemeliyim?"

"Hayır! Öyle demiyorum," diyor gülerken. "Ona, hislerinin beklediğinden çok daha büyük olduğunu ve her şeyi anlamak için zamana ihtiyacın olduğunu açıklayabilirsin. Onu görmezden gelmek istemedin, ama hayatın çok çılgın geçti."

"Yani, podcast üzerinde çalışıyoruz ve sen de başka sorunları çözmeye çalışıyorsun. O da bunu anlamalı. Yani, o da boş durmuyor. Bir sürü maç var. Şampiyonluk maçı yaklaşıyor."

"Evet, öyle. En azından Wes öyle diyor."

"Aynen öyle. Bunu anlaması lazım."

"Ama onu sokakta gördüğümde ve seslendiğimde..."

"Önemli değil, kızım. Önemli değil. Cidden, onunla konuş."

Arayın. Hemen."

"İstemiyorum..."

"Arayın. Onu."

"Tamam," dedim ve telefonumu aldım.

Telefonun çalmasını bekliyorum ve ikinci çalınıştta cevap verdiğinde o kadar da şaşırmıyorum.

"Erica? Sen misin?"

"Evet, benim. Nasıl gidiyor?"

"Nasıl gidiyor da ne demek? Seni aramaya çalışıyorum..."

"Biliyorum, biliyorum. Hayat çok yoğun."

"Hayatın çok yoğun ne demek? Beni aramak için çok mu yorgunsun? Ya da mesaj atmak için? Ya da..."

"Üzgünüm. Bu işleri bilirsin. Seni arayan her kadını geri aramıyorsun, değil mi? Geçen gün birlikte gördüğüm kıvıllı saçlı kadınla görüştün mü?"

Derin bir nefes aldı. "Devam etmeden önce, düşündüğün gibi değil. O benimle yatmaya çalışıyordu ama ben ilgilenmedim. Benim için çok yorgun ve bitkindi."

"Kişisel hayatın umurumda değil, Tyler." "Konuşmamız lazım."

"Şu anda konuşuyoruz."

"Seni görmek istiyorum. Yüz yüze konuşmak istiyorum." "Neden?"

"Çünkü seviştik. Bekaretini aldım. Ortadan kayboldun. Bir daha seni görmedim. Bunu bir şekilde... çözmek istiyorum."

"Ya ben konuşmak istemiyorsam?"

"Neden?"

"Belki konuşmak istemiyorum, Tyler. Belki de her zaman duygularını konuşmak istemen çok kadınsı bir davranış, ama ben bunu yapmak istemiyorum."

"Erica, sus."

"Anlamadım?"

"Bunu sevgiyle söylüyorum, ama konuşacağız. Ve yüz yüze konuşacağız. Hazır değilsen bu gece olmak zorunda değil, ama bu olacak. Çünkü bazı cevaplara ihtiyacım var."

"Aman Tanrım, çok otoriterisin." "Bu akşam buluşalım."

"Bilmiyorum."

"Bu akşam buluşalım. O konu hakkında konuşmamıza bile gerek yok. İlk kez tanışıyormuş gibi davranabiliriz. Yabancılar gibi."

"Ne? Anlamıyorum."

"Bahse girdiğimizde, bahsin iki tarafı vardı, değil mi?"

"Evet."

"Birinci taraf, senin tarafın, sana kur yapılacağı, kur yapacağın, hayatının aşkını bulacağın ve her şeyin masal gibi olacaktı."

"Tamam. Evet, doğru."

"Diğer taraf, yani benim tarafım, ise kendinizi şehvet ve eğlence dolu bir yolculuğa çıkarmaya izin verecektin. Ve sadece şansını deneyecektin."

"Tam olarak öyle dediğimizi hatırlamıyorum..."

"Ama bu gece sana benim bakış açımı göstereyim."

"Brooklyn Köprüsü'ne gidip o çatı katına çıktığımızda bana senin tarafını göstermedin mi?" diyorum, hafifçe gülerek.

"Hayır. Sana sevişmeyi gösterdim, ama bu hayatımda, kur yaparken, flört ederken benim tarafım değil." Duraksıyor. "Lütfen, bu gece benimle buluş."

"Tamam. Eğer bu seni rahatlatacaksa, bu gece buluşalım."

"Olur," diyor mutlu bir sesle. Ve nedense kalbim çarpıyor. "Yer ve saati mesaj atarım. Orada ol. Barda otur. Beni bekle."

"Barda oturup seni beklemem ne demek?" "Dediğimi yap Erica."

"Tamam. Neyse." "Güzel.

Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, Tyler." Telefonu kapatıp Sabrina'ya bakıyorum.

O da bana bakarken gözlerinde bir ışıltı var. "Neden kremayı yemiş kedi gibi bakıyorsun?" "Çünkü senden çok hoşlanıyor."

"Ne demek o sana çok ilgi duyuyor?" "Sana ilgi duyuyor, Erica."

"O beni sevmiyor."

"Seni sevdi demedim. Onu o kadar iyi tanımıyorum. Ve genellikle erkeklerin aşık olması için bir gecelik bir ilişki yetmez. Ama aranızda ne varsa, o senden etkilenmiş. Seni seviyor. Belki de sana sahip olamadığı içindir. Erkekler kovalamayı sever. Bilmiyorum. Ama bu gece git. Eğlen. Bak bakalım ne olacak."

"Son birkaç haftadır WhatsApp'ta söylediklerini hatırlıyor musun? Farklı olmak istediğini söylüyordun. Hayatını değiştirmek istiyorsun. Eğlenmek istiyorsun. Kafanın içinde yaşamaktan vazgeçmek istiyorsun ve bunu yapıyorsun, değil mi? Gönüllü çalışabileceğin yerler aramaya başladın. Kadın sığınma evinin yönetim kuruluna katıldın. Kar amacı gütmeyen kuruluşlara katılıyorsun. Hayatını iyi şeyler için kullanıyorsun. Belki de kişisel hayatında da değişiklikler yapmanın zamanı gelmiştir."

Bana gülümsüyor. "Belki de tam da ihtiyacın olan şey budur." Ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"
"Onun ne planladığını bilmiyorum. Onu tanımıyorum. Git ve eğlen."
Ben de, "Ama delilikse, suçlu sen olursun" diyorum. "Delilikse, çekin."
"Peki, ne giyeyim?"
"Bilmem... Onu durduracak bir şey giy." "Yine mi? Ciddi misin, Sabrina?"
"Ne, sadece bir kez birlikte olmak istediğini mi söylüyorsun?"
Ona bakıyorum.
"Yani, tekrar olursa, hayır demem. Ama haftalardır onunla konuşmadım bile. "Tekrar yapalım mı, Erica?" diye sorması çok olası değil."
"Kızım... erkekleri tanıyor musun? Güven bana, sen açıksan o da açıktır." Kahkahayı patlattım. "Yani, ben biraz açığım."
"Neye bağlı olarak?"
"Bu gece aptal gibi davranırsa."
"Oh, içimden bir his, onun çok centilmen bir adam olacağını söylüyor." "Öyle mi düşünüyorsun?"
"Asla bilemezsin," diyor. "Telefonda sesini duydum, ikinci bir şans elde ettiği için çok mutlu bir adamdı. Ve inan bana, bu şansı kaçırmayacak."

* * *

Barda oturuyorum, biraz rahatsız hissediyorum. Neden bilmiyorum ama buzlu viski içiyorum, oysa viski hiç sevmem. Ama kendimi daha yaşlı ve havalı hissettiriyor.

Barın kapısının açıldığını duyuyorum ve tekrar öne bakıyorum. Bu sefer o. Orada duruyor, etrafına bakıyor, bir saniye sessiz kalıyor, sonra bakmaya devam ediyor. Utançtan birkaç saniye gözlerimi kırpıyorum.

Neden el sallamadı? Beni tanımadı mı? Neden gelip konuşmadı? Ama düşünmeye vaktim yok çünkü onun bara doğru geldiğini görüyorum. "Bu yere oturabilir miyim?" diye soruyor.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Özür dilerim. Birini mi bekliyordunuz?" "Sayılır. Seni."

"Ben... ne?"

Beyaz gömleği, koyu renk gözleri, ipeksi kahverengi saçları, kaslı kolları, kalın bacaklarıyla bana bakıyor ve ben yavaşça başımı sallıyorum, çünkü şu anda o kadar tahrik olmuşum ki, her şeyi yapabilirim.

"New York'a hoş geldiniz. Umarım burada keyifli vakit geçirirsiniz."

Hafifçe başımı salladım. "Ben de küçük bir kasabadan geliyorum. Broadway gösterisi için geldim."

"Broadway gösterisi mi? O kuyruklarda çılgın insanlar olabilir." "Evet, öyle de denebilir." Gülerek cevap veriyorum. "Gerçekten çılgın insanlar."

"Demek Broadway'e gidiyorsun? En sevdiğin oyun hangisi?"

"Şey..." Birkaç saniye ona baktım. "*Wicked*." "Güzel seçim," dedi.

"Gerçekten güzel. Peki ya *Phantom of Opera*'daki *Hayalet*?"

Gülümsüyorum. Bu rol yapma oyununu oynadığımıza seviniyorum, birbirimizi tanımadığımız için, çünkü en son istediğim şey, o sabah neden gittiğim hakkında konuşmak. Neden aramadığım hakkında. Neden biz...

Hazır değilim. Ben de sadece onun yanında olmak istiyorum. Sadece gecenin ve içkimin tadını çıkarmak istiyorum.

Bardağıma bakıyor. "Ne içiyorsun?" "Buzlu viski."

"Buzlu viski mi?" Şaşırmış gibi geliyor ve ben gülüyorum.

"Yeni bir şey denemek istedim."

"Beğendin mi?"

"Fena değil," diyorum. "Kulağa daha iyi geliyor."

"Evet, anlıyorum. Bir tane daha ister misin?"

"Tabii. Ya da... neden beni şaşırtmıyorsun?" diyorum, bacaklarımı çaprazlayarak.

O benim uyluğuma bakarken, nefesinin derinleştğini fark ettim. Hâlâ onu etkileyebiliyordum. Bu iyi bir şeydi.

"Bar," diyor, parmaklarını tezgaha vurarak. "Bana bir viski buzlu ve bir Long Island buzlu çay alabilir misin?"

Bana sırtarak bakıyor. "Bence o sana daha çok yakışır."

"Sen öyle diyorsan." Saçlarımla oynayarak ona doğru eğildim. "Ee, şehirde ne yapıyorsun?"

"Biraz şundan, biraz bundan."

"Güzel," dedim. "Çok becerikli birine benziyorsun."

"Deniyorum." Bana doğru eğildi. "Peki siz ne iş yapıyorsunuz, hanımefendi?" Gülererek, "Ciddi misiniz?" dedim.

"Gerçekten."

"Sanırım ben sadece Orta Batı'dan gelen, ara vermiş bir ev hanımıyım." Hızlıca düşünüyorum, çünkü bu küçük fantezi oyununun kocama sadakatsizlik olmasını istemiyorum.

"Kocam birkaç yıl önce öldü."

"Oh, çok üzıldüm hanımefendi. Sizinle birlikte gelen çocuklarınız var mı?"

"Çocuğum yok," diyorum. "Ve bekâрім." Gözlerimi deviriyorum.

"Kansashyım." O gülüyor. "Adın Dorothy değil, değil mi?"

"Hayır," diye kıkırdarım. "Samantha."

Sonra gülmeye başlar, çünkü Samantha'nın Elliott'a verdiğim sahte isim olduğunu hatırlamıştır.

"Daha rahat bir koltuk ister misiniz, hanımefendi?" diyor. "Yoksa size Samantha mı diyeyim?"

"Bana istediğın gibi hitap edebilirsin," diyorum, gerçekten havaya girerek.

"Belki sana Erica derim. Güzel bir isim... güzel bir kadın için."

Onun bu sözleri... gerçek gibi geliyor. Bir an donup kalıyorum ve ona bakıyorum — yüzüne bakıyorum, bana bu kadar zevk veren bu adama bakıyorum. Beni yakından, derinlemesine tanıyan adama.

Ve ben de onu tanıyordum.

Bu adamı düşünürken, beni heyecanlandıran şeyleri düşünüyorum. Yaptığı tüm şeyleri düşünürken, elimi tutuyor ve tabureden iniyorum. Köşedeki bir masaya yürüyoruz, önce o oturuyor, sonra beni yanına çekiyor.

"İstersen kucağıma otur."

"Kucağıma mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

Gülümser. "Evet. Böyle birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz."

Bunu yapmaya beni neyin ittiğini bilmiyorum, ama onun üzerine oturmaya karar veriyorum. Ve altımda sert ve sıkı olan kasıklarını hissettiğimde hoş bir sürpriz yaşıyorum.

Biraz geri çekildim ve o kulağıma üfledi. "Böyle devam edersen ne yaparım bilmiyorum."

"Ne yapmanı isteyeceğimi bilmiyorum, nazik beyefendi," derim, Kansas'tan gelmiş masum bir kadın gibi ona bakarak.

Ellerini bacaklarımın etrafına doladı. Gergin bir şekilde dudağımı ısırdım. Sağ elini yukarı doğru hareket ettirdi ve göğsümü avuçlayacak sandım ama yapmadı.

"Senin gibi bir kadının beni memnun etmek için yapabileceği çok şey var. Ve bunu tamamen kendime odaklamak istemiyorum." "Öyle mi?" diyorum yumuşak bir sesle.

"Göründüğün kadar masum olmayabilirsin. Ama devam etmeden önce söylenmesi gereken şeyler olabilir."

"Ne gibi şeyler?"

"Ben... Ne demek istediğimi anlamadın mı?"

"Belli bir olaydan dolayı üzülmedin mi? Yani, birkaç hafta önce bir barda, tanımadığım ve istemediğim kızıl saçlı biriyle birlikte beni görmedin mi?"

"Tyler," diyorum, ona sert bir bakış atarak. "Seni hayatımda bir gün bile görmedim."

"Hatırlamak ister misin?" diyor, kulak mememi çekip boynuma öpücük kondurarak. "O benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu öpmedim, dokunmadım. Onu istemedim. Aslında, onunla buluşmaya gittim çünkü..." Kafamı sallayınca kaşlarını çatıyor.

"Bilmek istemiyorum." Ona kızmak ve gördüklerimi tam olarak anlatmak üzereyim. Ama gördüklerimi düşündüğümde, duvara yaslanmış, pek de tahrik olmuş gibi görünmeyen o ve onun üstüne çıkmış kız vardı. Belki de gerçekten bir şey görmemişimdir.

Ama yine de...

"Bana kızgınsın," diyor.

"Belki. Belki de değil. Ama eğer başka iki kişi gibi davranıyorsak, bunun nedeni gerçek dünyanın sana gerçekten kızgın olmasıdır."

"Gerçek dünya," diyor.

Beni hafifçe döndürdü, böylece hala kucağındaydım ama ona bakıyordum.

"Seni özledim, Erica." Sonra nasıl devam edeceğini bilemezmiş gibi duraksıyor.

"Ve?"

"O sabah neden gittin?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sevişmiştik ve sen gittin, sonra da telefonuma cevap vermedin. O kadar mı kötüydüm?"

Kötüydüymüş gibi davranmayı düşünüyorum. Onun şimdiye kadar yaşadığım en kötüsü olduğunu söylemeyi düşünüyorum. Ama o benim bakire olduğumu zaten biliyordu, bu yüzden bu mantıklı olmazdı

mantıklı olmazdı. Ve böyle bir anda bununla dalga geçmek çocukça olurdu.

"Çok etkilendim" diyorum dürüstçe, çünkü bu doğrudu.

Onu sevdiğim için bunalmışım, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Çünkü o benim ilk erkeğimdi. Bekaretimi almıştı ve onu düşünmeden edemiyordum.

"Benden nefret ediyorsun."

"Neden senden nefret edeyim ki? Harikaydı."

"O kadar harikaydı ki, bir daha benimle konuşmadın. O kadar harikaydı ki, neredeyse aklımı kaçıırıyordum ve ne yapacağımı bilmiyordum, çünkü sen sensin, ben benim. Ve biz çok farklı iki insanız."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, senin ünlü bir hokey oyuncusu olduğun anlamına gelir, ben ise sadece kendimim —hayatını anlamaya çalışan, bu kadar ayrıcalıklı ve tamamen cahil olmayan bir üniversite mezunuyum."

"Ama sen öyle biri değilsin. Kendini sürekli küçümsüyorsun, Erica. Ama sen gerçekten çok iyisin. Ve çok tatlısın. Ve çok güzelsin. Ve ben sadece bir hokey oyuncusu değilim."

"Biliyorum..."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Senin gibi benim de hayallerim, umutlarım ve arzularım olduğunu biliyor musun? Ama ben onları dışa vurmam."

"Onları dışa vurmamak senin suçun değil. Ama sanat sevdiğini biliyorum. Sanatçı olmak istiyordun. Bu yüzden resim yapıyordun," dedim.

"Ve çok seviyorum. Ve bu senin sayende. Sen bana bunu hatırlattın. Ve çok mutluyum. Yarın benimle galeriye gelmeni istiyorum. Eğer istersen."

Sözleri ağzından çıkmıyor. "Yani, gelmek zorunda değilsin. Ama gelmeni isterim."

"Bakarım," diyorum, çünkü gerçekten gelmemi istediği için mi soruyor, yoksa sadece sohbet etmek için mi soruyor, bilmiyorum.

"İster misin..."

Ellerini omuzlarımda hissediyorum, nefesini üzerimde hissediyorum ve onun sıcak, sert ve gerçek hissettirmesini seviyorum.

"Bana sorduğunu düşündüğüm şeyi mi soruyorsun?"

Gözleri benimkilere bakıyor ve yüzü yumuşuyor. İkimiz de ne sorduğunu biliyoruz.

"Ama bir şartım var." Gülümsüyor. "Eğer evet dersen ve bunu yaparsak..."
..." Ellerini oynarken onu izliyorum. "Sabah gidemezsin. En azından veda etmeden gidemezsin." Dudaklarını kaldırıyor ve elimi sıkıyor. Suçluluktan çekiliyorum ama o benim ifademi yanlış anlıyor.

"Canımı yaktın. Seni incitmek istemedim," diyor.

"Acıtmadı." Hızla başımı sallıyorum. "Ve o sabah, seni inciteceğini düşünmemiştim. Gittiğim ve senden bir tanım istemedim, bir etiket koymadım, bana bunun ne anlama geldiğini söylemedim için mutlu olacağını düşünmüştüm."

"Seviştik. Ama birbirimize söz vermedik." "Aynen öyle.

Mesele bu mu?"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum.

"Bu konuyu tekrar konuşmak istemiyorum. Şu anda değil. Geceyi seninle geçirmek istiyorum," diyorum, çünkü gerçekten öyle istiyorum.

Yüzünü tutup onu öpüyorum, sertçe, tutkuyla, ve ağzımı onun ağzına açıyorum. Kendimi evimde hissediyorum. Olmam gereken yerdeymiş gibi hissediyorum. Evet, onu seviyorum. Belki hayal görüyorum, ama her şeyi göze almaya hazırım. Onu sert, hızlı ve tutkuyla öpüyorum ve vücudunun hareket ettiğini hissediyorum. Parmağının üstümden kayıp karnıma dokunduğunu hissediyorum ve heyecan ve tutkuyla titriyorum.

"Gidelim," diyorum ve elini tutuyorum. Gözlerini bana dikip bakıyor.

"Nereye? Ne oluyor?" diyor.

Sola dönüp koridora giriyorum. "Görürsün," diyorum.

İlk kapıya gidiyoruz. Kapıyı açıyorum, onu içeri çekiyorum ve arkamızdan kapatıyorum.

"Erica..."

"Bir keresinde bana, bazen sadece hissettiklerine göre hareket etmen gerektiğini söylemiştin.

. Ben de öyle yapıyorum."

Bulunduğumuz küçük depo odasına bakınıyorum ve bir masa görünce gülümsüyorum. Masaya doğru gidiyorum, ona bakıyorum, eğiliyorum, kışımı havaya kaldırıyorum ve eteğimi yukarı çekiyorum. O sadece bana bakıyor.

"Buradayım. İstersen beni alabilirsin."

"Erica," diyor, gözlerinde şehvetle bana doğru yaklaşırken. "Ne yapıyorsun..."

"Ne yaptığımı biliyor muyum diye sormak istiyorsun. Bana bunu mu soracaksın? Biliyorum."

"Ama ben böyle istemiyorum."

"Umurumda değil. Beni istiyorsun, değil mi?" derim, külotumu aşağı indirerek.

Yavaşça, neredeyse saygıyla başını salladı.

Pantolonunun fermuarını açmasını izliyorum ve penisi serbest kalıyor. Bana doğru bir adım daha atarken sırtıyıyorum. Parmakları bacaklarımın arasına uzanıyor ve klitorisimi nazıkçe, yumuşakça okşuyor. Öne doğru eğilip gözlerimi kapatırken inliyorum.

Parmağını içime sokarken homurdanıyor, beni ıslatıyor. Ben çoktan ıslanmış durumdayım.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldadı. "Bunu istiyorum," dedim. "Al beni."

Ve o da alıyor.

İçimde kaymasını hissediyorum, önce yavaşça, sonra nefesini vererek daha sert, daha hızlı, ta ki ikimiz de çığlık atıp bağırmaya başlayana kadar. Ve bu sefer acımıyor. Hiç acımıyor. Aksine, bu şimdiye kadar başıma gelen en güzel şey gibi geliyor. Kendimi istenen ve seksi hissediyorum ve bunun hiç bitmemesini istiyorum.

Sonra hareketsiz kalır ve titrer. İçimden çıkar ve masanın kenarından bir havlu alır. Elinde hızlıca boşalır.

Ona bakıp hafifçe gülümsüyorum, çünkü ben boşalmadım.

Ama sonra beni kaldırıyor, bacaklarımı açıyor ve dilini içimde hissediyorum - yalıyor, emiyor, ta ki yüzüne sert ve hızlı bir şekilde boşalana kadar. Ve durmuyor. Ben tekrar boşalana kadar durmuyor.

Bu sefer çığlık atıyorum, kıvraniyorum ve bardaki herkesin beni duyduğundan eminim, ama umurumda değil.

Sonunda beni kaldırıyor ve sanki ağızımda kendi tadını alıyormuş gibi öpüyor. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor ve sadece bana bakıyor.

"Bu... iyiydi, değil mi?"

Küçük bir kahkaha atıp başımı sallıyorum.

"Hâlâ bana kızgın mısın?"

"Sana hiç kızmadım. Sanırım sana bu kadar aşık olduğumu kabullenmeye çalışıyorum."

Onu tekrar yakalayıp sertçe öpüyorum ve elimi göğsüne koyuyorum çünkü kalbinin attığını hissetmek istiyorum, benim için olmasa bile. Kalbinin attığını hissetmek istiyorum çünkü bu anın özel olduğunu, onun için de özel olduğunu hayal etmek istiyorum.

Kalbinin attığını hissetmek istiyorum çünkü benim kalbim çok hızlı atıyor ve ona ne kadar çok sevdiğimi söylemek istiyorum. Onunla ne kadar birlikte olmak istediğimi söylemek istiyorum. Ona dünyanın en yakışıklı erkeği olduğunu ve hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğimi söylemek istiyorum.

Ama yapamıyorum. Çünkü bu bir masal. Ve masalların çok nadiren gerçek olduğunu biliyorum.

Ama aynı zamanda şu anda... umursamadığımı da fark ediyorum.

Soğuk ve zorluklar umurumda değil çünkü bunlar gerçek. Ve bana rüyalarımnda hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor.

Hayal kurmak hayatın belirli bir döneminde harikaydı. Ama gerçek hayatta yaşamak?

Yaşamak çok daha güzel.

Ve bu andan sonra ne olacağı umurumda değil.

Sadece onun, kendimi mahvedecek olsa bile, birlikte olmak istediğim adam olduğunu biliyorum.

Her şey patlasa bile.

Çünkü bir gün öyle olacağına eminim.

Chapter Twenty

T yler Galeride kalabalık var ve içeri girerken insanların bana dönüp işaret etmemelerine sevindim. Normalde nereye gidersem gitsem, "O hokey oyuncusu Tyler Kane" veya "O milyoner Tyler Kane" diye fısıldaşmalar duyarım. Ama kimse umursamıyor.

Çünkü New York'ta, sanat dünyasında ben hiç kimseyim. Ve bunu seviyorum.

İçeri girer girmez, elinde birkaç kadeh şampanya olan genç bir bayan bize doğru geliyor.

"Bir içki ister misiniz?" diye sordu.

İki tane alıyorum. "Teşekkürler," diyorum, birini gülümseyen Erica'ya uzatıp diğerini kendime alıyorum.

"Rica ederiz. Aperatiflerimiz de var. İsterseniz yemek isterseniz, diğer görevliler size servis edecek. Sanat sergisinin keyfini çıkarın."

"Tabii," diyorum.

Erica'nın bir yudum almasını izledim. "Bu çok güzel. Normalde şampanya içmem ama bu, arkadaşlarımla içtiğimiz şampanyalardan daha kaliteli olmalı. Hepiniz her zaman Dom Pérignon falan içmiyorsunuz, değil mi?"

"Arkadaşlarımla ve benim o kadar zengin olduğumuzu düşünüyorsan yanıyorsun."

"O zaman yanılmışım." Gülümser. "Bu akşam bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim."

Aramızda garip bir hava olacağını düşünmüştüm, özellikle de ilk buluşmamızdan sonra. Birlikte uyuduğumuz gece boyunca gergin ve tedirgin olmuşum

birlikte uyuduğumuz gece boyunca gergin ve tedirgindim. Gitmesinden korkuyordum. Benimle konuşmayacağından korkuyordum. Ama son yirmi dört saat her şey harikaydı. Sanki sihir gibiydi ve ben sihre inanmam, bu yüzden biraz korkuyorum.

"Bu eserler harika," dedi. "En sevdiğin var mı?" "Hayır, sanmıyorum. Sergide kimlerin eserleri var, onu bile bilmiyorum."

Ona eserlerimden birinin sergileneceğini söylemedim. Neden bilmiyorum. Belki de böbürlendiğimi düşünmesini istemedim. Belki de kendini tanıyacak mı diye görmek istedim.

Ama sonra Pierre Mangione'nin bize doğru yürüdüğünü görüyorum ve kalbim çarpıyor. "Ah, işte buradasın Tyler. Seni görmek ne güzel, seni de," diyor.

"Senin yazını yayınlamak üzereyiz, ama iki tane var. Hangisini istersin?"

"Brooklyn Köprüsü," diyorum hemen.

"Ah, köprü." Hafifçe kaşlarını çatıp Erica'ya bakar. Gözleri büyür ve gülümser. Bana geri döner ve ben ne diyeceğini merakla beklerim.

"Kalp parçası değil mi?"

"Hayır, kalp parçası değil." Ona bir bakış attım ve o da başını salladı.

"*Très bien*," diyor. "Onlara köprü parçasını koyacağımızı söyleyeyim.

Tabii ki muhteşem."

"Teşekkürler."

Erica'ya bakıyorum, sanki bir bulmaca çözmeye çalışıyor gibi görünüyor. "Sergide bir parçan olduğunu söylememiştin."

"Şu ana kadar eserlerimden birinin sergileneceğini bilmiyordum," diyorum.

"Harika. Çok güzel. Görmek için sabırsızlanıyorum. Brooklyn Köprüsü'ne gittiğimizde başladığın eseri bitirdin mi?"

"Evet. Hatırlayacağın gibi, o eseri aslında ben başlatmamıştım."

"Ah, evet," diyor gülerek. "O kısmı unutmuşum. Peki diğeri neydi? Kalp eseri neydi?"

"Ah, anatomik bir kalp çizimiydi. Belki pek beğenilmez diye düşündüm."

"Vay canına. Anatomik çizimler yaptığını bilmiyordum. O kadar hassas olduğunu bilmiyordum. Nedense, senin sadece... aslında, ne düşündüğümü bilmiyorum, ama çok güzel. Kalp resmini de görebilir miyim?"

"Belki başka bir zaman," diyorum çabucak. "Diğerlerine de bakmalıyız. Bu gece burada benden çok daha iyi sanatçılar olmalı."

Elini tutuyorum ve o bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ne?

Elini tutamaz mıyım?"

"Tutabilirsin tabii. Ama tutmak istemezsin diye düşündüm." "Neden tutmayayım ki?"

"Çünkü o zaman bunun bir randevu olduğunu düşünebilirim." "Değil mi?" diye soruyorum ona yumuşak bir sesle.

"Öyle mi?" diye sorar ve gözleri bir an için titrer. "Öyle değilse söylemek zorunda değilsin."

"Yani, biz zaten yaptık. Eğer sen de istersen, bu bir randevu," diyorum. "Ve bunu yaptık diye, tekrar yapmak istemediğim anlamına gelmez. Seni her yönünle tanıdığın halde, seni daha iyi tanımak istemediğim anlamına da gelmez."

"Seni her yönünle tanımıyorum. Yani, bazı yönlerini tanıyorum." Ona göz kırpıyorum. "Ve o yönlerini seviyorum. Ama seni her yönünle tanımıyorum, önemli olan yönlerini de."

"Oh, Bay Kane, sanırım kalbimi kazanmaya çalışıyorsunuz," der, kirpiklerini kırıştırıp başını ileri geri hareket ettirir. "Eğer beni böyle büyülemeye devam ederseniz, size aşık olabileceğimi itiraf ediyorum."

Ona bakıp şaka yapıp yapmadığını merak ediyorum. Birden kahkahayı patlatıyor. "Aman Tanrım, yüzün! Şu anda yüzünü görebilseydin." "Yüzüm ne olmuş?"

"Çok gergin görünüyorsun."

"Gergin değilim."

"Emin misin?" diye sordu, kıkırdayarak. "Birlikte yattık diye bunun bir anlamı olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Şey, hiçbir şey ifade etmiyor," dedim. "O zaman ne ifade ediyor?"

"İkimiz de bunun ne anlama geldiğini bilmediğimizi biliyoruz," dedim, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onunla birlikte olmayı seviyorum. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Güzel ve eğlenceli bir kız ve beni hafif ve mutlu hissettiriyor. Ama kim olduğumu ve nereye gittiğimi tam olarak anlamadan başka bir şeye kendimi bağlamak istemiyorum.

Hayatımda bir kez bunu yaptım ve kız kardeşime ve anneme kin besledim ve bunu dışa vurdum. Onların duygularını incittiğimi biliyorum. Muriel'in son telefon görüşmemizin ne kadar gergin geçtiğini anneme ve diğer kız kardeşime anlattığımı biliyorum.

son telefon görüşmemizin ne kadar gergin geçtiğini anlattığını biliyorum. Hayatımdaki hiç kimsenin, onları sevmeme rağmen onlara kin beslediğimi veya kendimi kullanılmış hissettiğimi düşünmesini istemiyorum.

Onları seviyordum. Ama uzun zamandır kendimi öncelikli görmediğim için, farkında bile olmadığım bir şeyi içimde saklıyordum.

"Aman Tanrım. Şu parçaya bak," diyor Erica, beni hayallerimden uyandırarak.

Bir tabloyu işaret ediyor. "Bu bir deniz kabuğu ve çok gerçekçi görünüyor. Dokunabilirmişim gibi hissediyorum," diyor. "Onu alıp kulağıma dayayabilir ve okyanusun sesini duyabilirmişim gibi hissediyorum." Gülümsüyor. "Keşke resim yapabilseydim, böyle bir şey çizebilmeyi çok isterdim."

"Sen resim yapabilirsin."

"Gerçekçi resimler yapamıyorum. Çok zor."

"Evet, doğru. O zaman denize gitmeyi seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum, o resme bakmaya devam ederken.

"Her bir kum tanesine dokunabilir ve okyanusa girebilirim gibi hissediyorum." Gözleri mutlulukla parlıyor.

"Soruna cevap vermek gerekirse, eskiden okyanusu çok severdim. Gerçekten çok severdim. Yüzebileceğim kadar uzağa yüzüp sırt üstü yatarak dalgaların beni taşımasına izin verirdim. Gözlerimi kapatır, sonra açar ve gökyüzüne bakardım. Kendimi Tanrı ile bağlantılı hissederdim. Küçükken bazen O'nunla konuşurdum. O'na tüm hayallerimi ve umutlarımı anlatırdım." Gülümsüyor. "Deli olduğumu düşünüyorsunuzdur."

"Hiç de değil," diyorum. "Artık öyle hissetmiyor musun?"

"Hâlâ gökyüzüne bakıyorum," diyor, "ve hâlâ O'nunla konuşuyorum—dolunay olduğunda ya da belirli bir galaksi ya da takımyıldızları gördüğümde. Dünyanın ne kadar muhteşem olduğunu düşünüyorum. Ne kadar harika. Ama... Dürüst olmak gerekirse, artık okyanustan korkuyorum."

"Öyle mi?"

Yavaşça başını salladı. "Yani, korkmamam gerekir. Şahsen hiç kötü bir durum yaşamadım. Ama bir arkadaşımın arkadaşı... öldü."

Gözleri birkaç saniye bulutlanır ve bana acı bir gülümseme atar. "Akıntı. O da iyi bir yüzücüydü. Onu düşündüğümde doğaya ne kadar acımasız bir canavar olduğunu düşünüyorum. Ve ben, onun ortasında kalırsam nasıl hayatta kalacağımı nereden bileceğim? Sanırım doğuştan korkak biriyim. Kendimi olumsuz sonuçlara yol açabilecek durumlara sokmamaya çalışıyorum. Ve... şu anda okyanus hakkında da böyle hissediyorum. Hala seviyorum. Hala

kumda yürümeye ve belki ayaklarımla suya girmeye devam edeceğim. Ama artık uzaklara yüzmeye gitmiyorum."

"Çok mantıklı," diyorum, Erica Carrington bulmacasının bir parçasını daha bulmuş gibi hissederek.

"Öyle mi? Neden öyle diyorsun? Beni tamamen anladığını mı düşünüyorsun?"

"O sabah neden gittiğini anladım." Yavaşça başımı sallıyorum. "Çünkü bunalmıştın. Ve bir parçan incinmek istemediği için geri çekiliyordu."

Gözleri fal taşı gibi açılır, bir şeylerle parıldar ve bana geniş bir gülümseme sunar. "Göründüğünden çok daha zekisin."

"Bunun bir iltifat mı değil mi bilmiyorum, ama iltifat olarak kabul edeceğim. Bu sözler benim yanımda çok sık söylendiğini hissediyorum."

"Ben insanlara öyle hissettiren biri miyim?" diye sorar. Bir an duraksar. "Aman Tanrım."

"Ne?" diye soruyorum.

Kolumu tutar ve fısıldar, "O... şimdi bakma... Michael B. Jordan mı?"

Tabii ki sağa bakıyorum. Orada duran, sırttan uzun boylu siyahi bir adam görüyorum. Yakışıklı, büyük gamzeleri ve pahalı görünümlü bir saati var.

"Bilmiyorum," diyorum. "Biraz uzakta. Ama oysa, onun için beni terk edecek misin?" diye soruyorum, gülerек ve hiç kıskanmadığımı göstermeye çalışarak.

"Senin için onu terk etmem, ama kesinlikle onun imzasını alırdım. İmzasını çok isterim. Ve eğer bana barda bir içki içmeye davet ederse, hayır diyemezdim. Ama tabii ki senin için ona saygımdan onunla eve gitmezdim."

"Oh, peki. Çok nazıksın. Kendimi özel hissediyorum."

"Öyle hissetmelisin. Michael B. Jordan'ı kimse için reddetmem." Adam bize biraz yaklaşır ve kız kıkırdar.

"Oh. O kesinlikle Michael B. Jordan değil."

"Hayır, değil. O yüzden bu gece şanslı olan benim galiba." "Sanırım öyle."

Telefonu çalıyor ve onu çıkarıyor. "Üzgünüm, kim mesaj attı bilmiyorum."

Mesajı açar ve ağzı açık kalır.

"Aman Tanrım."

"Ne oldu?" diyorum.

"Hiçbir şey." Parmaklarını telaşla telefona bastırır. "Her şey yolunda mı?"

"Ben sadece... Aman Tanrım. Şu anda çok iğreniyorum." "Ne oldu?"

Bana bakar. "Gülmeyeceksin, değil mi?" "Tabii ki hayır. Ne oldu?"

"Gel," der ve beni odanın kenarına çeker. "Her şey yolunda mı?" diye sorarım.

Telefonu kaldırdı ve bu sefer benim ağzım açık kaldı. Çünkü ekranda çok büyük, iri bir penis vardı.

"Vay canına. Neler oluyor?"

"Sanırım çıktığım erkeklerden biri göndermiş." Utanarak başını eğiyor.

"Aman Tanrım. Mesaj da var."

"Mesajda ne yazıyor?" diye soruyorum.

"Sığar mı?" Burnunu kırııştırıyor. "Erkekler neden bu kadar iğrenç?"

"Keşke bilseydim," diyorum, başımı sallayarak. "Eğer onunla senin için ilgilenmemi istersen, yapabilirim."

senin için halletmemi istersen, halledebilirim."

"Gerçekten mi? Ne yaparsın?"

"Bu gece onunla buluşmak istediğini söyleyebiliriz. Sonra ben oraya gidip iki ön dişini kırarım."

"Aman Tanrım. Her şey şiddetle ilgili değil, Tyler."

"Duymadın mı? Ben hokey oyuncusuyum. Biraz öyle sayılır."

Hafifçe kıkırdar ve başını sallar. "Onu silip engelleyeceğim."

"Bunu yaşadığın için üzgünüm. Kulağa biraz travmatik geliyor."

"Alıştım artık," diyor ve gözlerini deviriyor. "Erkekler neden kadınların penis fotoğraflarını görmek istediğini düşünüyorlar bilmiyorum. Çünkü bunu görmek isteyen tek bir kadın bile tanımıyorum. Hiçbir arkadaşım bana gelip 'Aman Tanrım, az önce muhteşem bir fotoğraf gördüm' demedi. Anlatabildim mi?"

Gülümsüyorum. "Belki erkekler kadınların bundan erkeklerden daha çok hoşlandığını düşünüyorlardır."

"Evet, sanırım öyle." O da başını sallar. "Yani, akıllıca bir fikir aklına gelirse, sakın yapma."

"Ne demek istiyorsun?" diyorum.

"Yani, bana penis fotoğrafı göndermek istersen, bir daha düşün. İstemiyorum."

"Çünkü zaten zihninde bir resim var, değil mi?" diyorum, onu takılmak için.

"Biliyorsun," diyor gülümseyerek. "Çok güzel bir zihinsel resmim var." Dudaklarını yalıyor. "Aslında, şu anda başka bir zihinsel resim görmek de fena olmaz."

"Ne diyorsun?" diye soruyorum, kalbim hızla atarken.

"Şu anda bu odadaki sanat eserlerinden başka bir şeyin görsel olarak dikkatimi çekmesini istiyorum."

Elini tutup kendime doğru çekerim. "İki kez söylemene gerek yok." Odaya bakınırım ve bir kapı görürüm. "Gel. Gidelim."

"Hayır, sadece şaka yapıyordum."

"Hayır, Erica. Kesinlikle şaka yapmıyordun."

"Peki ya senin eserin? Brooklyn Köprüsü ne olacak?"

"Ne? Onu sonra bakabiliriz," diyorum. "Şu anda kendimi daha çok başka şeylere kaptırmak istiyorum."

"Öyle mi? Ne gibi?"

Düşük, nefes nefese bir iç çekişle yüzü pembeye döner. "Bu kesinlikle delilik. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Hayır. Deli olan şey, birkaç hafta önce birbirimizi hiç sevmiyorduk ve..."

"Hayır, bu tam olarak doğru değil. Ben senden hoşlanıyordum. Beni tahammül edemeyen sendin." "Şey, seni tahammül edemediğim bir gerçek, ve şimdi burada, bir birlikte, bir 'randevuda' müzede olmamız."

"Neden tırnak işareti yapıyorsun? Bu bir randevu."

"Peki, tamam. Burada randevudayız, sen benim bekaretimi aldın ve şimdi kim bilir ne yapacağız, hem de halka açık bir yerde."

"Yakalanacağımızdan mı korkuyorsun?" Kıkırdayarak bana bakar. "Hayır. Aslında bu beni tahrik ediyor."

Hırıldıyorum ve onu kendime çekiyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Kim görürse görsün umurumda değil. Kim bilir, umurumda değil.

Bu kadını istiyorum. Çok istiyorum. "Şu anda çok sertleşmiş

durumdayım." "Evet," diyor, başını eğerek. "Biraz hissetmiştim."

"Peki bir oda bulduğumuzda ne yapacağız?" diye soruyorum. "Ne yapmak istersin?"

"Sen benim sikimi görmek istediğini söyledin."

"Tadına bakmak istiyorum," diyor.

"Tadabilirsin. Ben de seni tadabildiğim sürece."

"Oh, tatlım, iki kez söylemene gerek yok," diyor. "Tadılmayı seviyorum."

"Güzel. Çünkü seni tattıktan sonra, seni o kadar sert ve hızlı becereceğim ki, bu müzedeki herkes yaptığımız şeye imrenerek bakacak."

"Söz mü?" diyor yumuşak bir sesle.

"Oh evet. Söz veriyorum. Hadi gel. Çünkü böyle konuşmaya devam edersek, odaya bile varamadan boşalacağım."

Omzuma vurup kahkahayı patlatıyor. "Sen çok fazlasın." "Hey, seni güldürebiliyorsam, başka hiçbir şey umurumda değil."

Chapter Twenty-One

Erica Kendimi aşk şarkıları söylerken buluyorum. Özgürlük şarkıları. Kuş gibi uçmakla ilgili şarkılar.

Kalbimde daha önce hiç hissetmediğim bir hafiflik var ve Sabrina'nın bana bakışlarından bunu hissettiğini anlayabiliyorum.

"İyi akşamlar," diyor, sandviçini çiğneyerek.

Birkaç patates cipsi alırken başımı sallıyorum. Her şeyi onunla paylaşmak istiyorum, ama yine de... Eskisi gibi değil. Tyler ile aramızda saklamak istediğim, kutsal saydığım bazı şeyler var. Utandığım ya da mahcup olduğum için değil, özel oldukları için. Samimi hissettiriyorlar. Onlar sayesinde ona daha yakın hissediyorum. Kimsenin görmediği bir yanımı bildiğini hissediyorum ve onun ilk kız arkadaşı olmasam da, diğer kadınların görmediği bir yanını bildiğimi hissediyorum.

"Hala cevap vermedin, Erica."

"Üzgünüm. Kendimi çok canlı hissediyorum."

"Canlı hissediyorsun?" diye tekrarlıyor ve sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Canlı hissediyorsun çünkü hayattasın. Ve bunun için çok mutluyum."

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Kabine yaslanıp quesadillamı alıp peynirli, kremalı bir ısırik daha alıyorum. Yemek çok lezzetli. Guacamole birinci sınıf. Ama yine de tek düşünebildiğim Tyler.

"Bana her şeyi sorabilirsin, biliyorsun."

"Kardeşime aşık olduğunu nasıl anladın? Gerçekten nasıl anladın?"

"Bilmiyorum," diyor. "Sanırım kalbimde hissettim. Bana gülümsediğinde hissettiklerimden anladım. O yokken onu düşündüğümde hissettiklerimden anladım. Onu ne kadar nefret etsem, yanında olmak istemesem de, kalbimde hala onun için bir yer olduğunu hissettim. Neden soruyorsun?"

"Öyle."

"Tyler'a karşı böyle hissettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Ben senin en iyi arkadaşınım Erica, seni yargılamayacağım."

"Yani, beni yargılamayacağını biliyorum. Ama bunu yüksek sesle söylersem, gerçek olur gibi hissediyorum. Ve gerçek olursa, evrende yerini alır. Ve evrende böyle bir şeyi yerleştirirsen, genellikle kalp kırıklığına yol açar. Ve ben kalp kırıklığına hazır değilim. Sadece tadını çıkarmak istiyorum."

"Çünkü onun da aynı şekilde hissetmediğinden mi endişeleniyorsun?"

"Kesinlikle aynı şekilde hissetmiyor. O benden farklı ve bu sorun değil. Sanırım bu benim ilk gerçek aşk hikayem. O benim ilk sevgilim, benim her şeyim. Ve sanırım eskisi kadar naif değilim. Bunun onun son aşkım olacağı anlamına geldiğini düşünmüyorum. Artık bunun sadece... bir şey olduğu anlamına geldiğini anlıyorum. Ve bazen bazı şeyler sona erer."

"Ne kadar şiirsel."

"Ne? Brontë kardeşler gibi olmaya çalışmıyorum."

"Biliyorum. Podcast hakkında ne düşünüyorsun? Kardeşimin çok para yatırdığı, bizi zengin ve ünlü yapacağını düşündüğüm bir şeyi şimdi otuz beş kişi dinlemiş olması hakkında ne düşünüyorsun?"

Sabrina başını sallar. "İlk bölümde başarılı olamadık diye, sonraki bölümler de başarılı olmayacak değil ya."

"Biliyorum. Aslında sorun değil. Yani, sorun var tabii ki, gururum hala incindi ve hayal kırıklığına uğradım. Ama daha önce hiç fark etmediğim bir şeyin farkına vardım: Başarısız olmak sorun değil. Yeniden başlamak sorun değil. İyi olmamak sorun değil. Sanırım kendi hayatım oldukça iyi olduğu için şanslıyım."

Sabrina başını sallar. "Evet, haklısın." Bardağını alır ve biraz su içer, sonra bir dilim daha quesadilla alır ve çiğner. "Erica, çok uzun zamandır en iyi arkadaşız ve sen her zaman

ama sana şunu söylemek istiyorum, bir kez bile hayatını hafife aldığını hissetmedim. Bana farklı baktığını hiç hissetmedim. Kendini benden üstün gördüğünü hiç hissetmedim. Eğer böyle görüldüğünden endişeleniyorsan, söylemek istedim."

"Teşekkürler. Bu benim için çok önemli." Diye iç çekiyorum. "İnsanların benim kendimi daha iyi gördüğümü düşünmesinden endişelenmiyorum, çünkü öyle düşünmüyorum. Daha çok endişeleniyorum, ya da endişelenmekten ziyade... daha çok,

—gerçekten karşılığını vermek için ne yaptım ki? Yani, evet, sana biraz yardım etmeye çalıştım, ama bunu arkadaşlığımıza ve sana değer verdiğim için yaptım. Daha büyük resimde ne yaptım?"

"Hepsini bir günde çözmen gerekmez."

"Biliyorum." Konuyu değiştiriyorum. "Tyler'ın çok yetenekli olduğunu söylemiş miydin?"

"Söyledin. Belki beş kez."

"Brooklyn Köprüsü'nün bir resmini yaptı. Büyüledim. Hatta satıldı. On bin dolara. Yani, paraya ihtiyacı yok ama ne kadar havalı bir şey?"

"Bu gerçekten harika. Keşke şahsen görebilseydim." Sabrina başını sallar.

"Müze küratörü Pierre, ona bir sonraki sergide diğer resmini de sergilemek isteyip istemediğini sordu. Ama o düşünmek istediğini söyledi. Kalbin anatomik bir resmi olduğu için satılacağını düşünmüyor. Ama daha tuhaf şeyler de satıldı, değil mi?"

"Evet." Sabrina yüzümü inceler ve sonra gülümser. "Sanırım sen onu tanıyorsun, Erica."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bence bu adam senin ruh ikizin olabilir."

"O benim ruh ikizim değil. Sadece tanıştığım, beni tahrik eden, eğlendiğim ve birlikte vakit geçirmekten hoşlandığım bir adam."

"Ama kalbini küt küt attırıyor, değil mi?"

"Evet. Kalbimi çarpıtıyor. Şu anda içimde hissettiğim şey..." Duruyorum. "Sanki doğum günüm ve Noel bir arada gibi hissediyorum. O kadar mutluyum ki ağlamak istiyorum. Vücudum duygularla dolup taşıyor. Vücudum daha önce hiç böyle hissetmemişti, sanki havada uçuyormuşum gibi." İç çekiyorum. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Nasıl böyle hissedebilirim? Bu gerçek bir ilişki bile değil."

"Siz randevuya çıktınız."

"Doğru. O da buna randevu dedi. Belki de gerçek bir randevuydu."

“Gerçek bir randevuydu.”

"Gerçek gibi gelmediğini biliyorum. Wes bilmiyor. Miles da bilmiyor." "Onlara söyleyecek misin?"

"Bilmiyorum. İkimiz de bu konuyu gerçekten konuşmadık. Yani, eğer o benim erkek arkadaşım olsaydı, elbette kardeşlerime söylemek zorunda kalırdım çünkü bu çok önemli bir şey olurdu. Ama bu konuyu açmak bile istemiyorum çünkü belki de sadece arkadaşız. Yani, teknik olarak hala bahsin ortasındayız."

“Kızım, sen hala o bahsin ortasında değilsin.”

"Öyleyiz. Ve ikimiz de kazanmadık. Ödülün ne olduğunu bile bilmiyorum."

“Kızım, onun ödülü senin onunla bir yerde sevişmen olacak.” Yüksek sesle güler.

"O zaman istediği zaman zaferini ilan edebilir çünkü ben hazırım." Burnumu kırıştırdım. "Aslında, böyle söyleyince kulağa biraz ucuz geliyor."

"Önemli değil. Ne demek istediğini anlıyorum." O gülüyor. "Yani yatakta iyi mi?"

Yavaşça başımı sallarım. "Yani, karşılaştıracak pek bir şeyim yok ama... fudge fudge fudge fudge fudge fudge."

Yüksek sesle güldü. "Fudge'ı gerçekten seviyorsun, ha?"

"Mason'ın fudge'ını seviyorum. Fudge'ı bu kadar sevmem yasadışı olmalı. Ve onun fudge'ı." Islık çaldım. "Çok güzel."

“Aman Tanrım, en iyi arkadaşım Erica'nın fudge vermeyi—yemeyi—ne kadar sevdiğini anlattığı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.”

"Fudge yemeyi diyorum. Oral seks yapmakla aynı şey."

Sabrina elini masaya vurur. "Üzgünüm, çok havasızım, değil mi?"

"Önemli değil. Ama haklısın. Oral seks yapmayı seviyorum. Ve fudge yemeyi de. Ve onun da aynı şekilde olduğunu söylemekten mutluluk duyuyorum."

"Aman Tanrım." Sabrina başını sallar. "Peki bu akşam planın ne? Sinemaya gitmek ister misin?"

"Tyler'ın iki gün sonra maçı var ve yarın da önemli bir antrenmanı var, ona telefon edeceğimi söyledim. Geç saatlere kadar dışarıda kalamayacağı için pek dışarı çıkmak istemiyor."

Bana birkaç saniye baktı. "Bir dakika, ne? Onu arayıp sonra... film mi izlemek istiyorsun?"

"Hayır, onu arayıp ikinci bölümü düzenlemeye çalışacağım. Ve gönüllü olarak çalıştığım kadın sığınma evinde nasıl yardımcı olabileceğimi düşüneceğim."

Oryantasyona gittiğimi söylemiştim, değil

mi?" "Evet, söylemiştin. Harika."

"Bu çok önemli. Ve gerçekten... zorlu bir iş."

"Bize güvenip güvenemeyeceklerine karar verene kadar, farklı sığınma evlerinin yerlerini bile bilmiyoruz."

"Vay canına," diyor. "Bu kadınların ve çocuklarının bazılarının gerçekten kötü aile içi şiddet gördükleri ve partnerlerinin nerede olduklarını öğrenmemeleri gereken çok ciddi durumlarda olduklarını hiç fark etmemiştim. Ve sanırım bu bilgiyi almak için kayıt olan insanlar da var."

"Bu korkunç."

"Evet. Aman Tanrım. Farkında bile değildim." Üzgün görünüyor. "Ama insanlara yardım etmek için bir şey yapıyorsun ve bu seni iyi hissettirmeli."

"Biliyor musun? Mesele kendimi iyi hissetmek değil. Mesele, kendimi toplumun sırtından geçinen biri gibi hissetmemek. Parazit olmak istemiyorum. Sadece iyilik alıp karşılığında hiçbir şey vermemek istemiyorum."

"Sen asla bir parazit olamazsın, Erica."

"Biliyorum. Ama podcast'inin izlenme sayısının düşmesi ve ruh ikizini bulmaktan başka derdi olmayan şımarık zengin kız? Hadi ama. Şimdiye kadar olmadığım için şaşıyorum..."

"Dur." Elini kaldırdı. "Kendin hakkında böyle konuşmayacaksın, tamam mı?"

"Tamam. Seni neden bu kadar çok seviyorum, Sabrina?"

"Çünkü ben senin en iyi arkadaşınım. Bu arada, Suki biriyle tanıştığını ve geçen gün yaptığınız konuşma için sana minnettar olduğunu söylemeni istedi, çünkü artık o da bırakmayı öğreniyor. Her ne anlama geliyorsa."

"Konuştuğumuz şeyi bile hatırlamıyorum, ne dediğimi de bilmiyorum."

"Bu, onun bırakmayı öğrendiği anlamına gelir, çünkü gerçekçi olalım, o zaten her zaman bırakıyordu."

Sabrina dudaklarını sıkıştırır. Gözlerinin parladığını ve gülmemeye çalıştığını görebiliyorum.

"Ben bir şey söylemeyeceğim," diyor. "Sadece mesajı iletiyorum."

"Peki, iyi," diyorum. "Helen ne durumda? Ondaki haber var mı?"

"MCAT sınavlarına çok çalışıyor. Babası onun en iyi beş tıp fakültesinden birine girmesini çok istiyor." Yüzünü buruşturuyor. "Bir süre ondan haber alamayabiliriz."

"Vay canına. Bayağı baskı var, ha?"

Sabrina başını sallar. "Bu arada, annem selam söyledi. Birkaç hafta sonra parkta piknik yapmayı planladığını ve senin de gelmeni istediğini söyledi."

"Ne zaman olacağını biliyor mu?"

"Hayır." Sabrina gözlerini devirdi. "Ah, evet, ablam aradı, söylemiş miydin?"

"Öyle mi? Nasıl gidiyor? Umarım bencil davranıp sadece kendimden bahsettiğimi düşünmemişsindir. Durum hakkında daha fazla konuşmak istemiyorsan, seni zorlamak istemedim."

"Hayır, sorun yok. Babamın tekrar rehabilitasyona gitmeyi kabul ettiğini, ama benimle bir ilişki kurmak istediğini ve onunla yakın bir ilişki kurmak istediğini söyledi. Yani... göreceğiz."

"Sence bu sefer sözünü tutacak mı?"

"Bilmiyorum." Mırıldanarak omuz silkiyor. "Önemli değilmiş gibi davranmak istiyorum. Umursamıyormuş gibi davranmak istiyorum. Onun yaptıklarının onu ilgilendirdiğini umursamıyormuş gibi davranmak istiyorum. Onu yıllarca öldü sandım... ama canım acıyor. Beni gerçekten sevseydi, onu gerçekten sevseydi, hayatımızda olmak için her şeyi yapardı diye düşünüyorum. Ama... bilmiyorum." Dudaklarını yalar. "Belki de bizi söylediği kadar sevmiyor gibi hissediyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Birinin seni sevdiğini söylemesi, bunun doğru olduğu anlamına gelmez."

"Sana seni sevdiğini söyleyen ve yalan söyleyen biri oldu mu?" diye sorar yumuşak bir sesle. "Hayır," derim, neredeyse acı bir şekilde. "Hayatımda hiç kimse bana beni sevdiğini söylemedi. Yani, kardeşlerim, babam ve dedem dışında. Erkek arkadaşım olmadı, kimse bana ilgi göstermedi, kimse beni yeterince önemsemedi."

Kimse benim potansiyelimi görmedi.

Kimse... "Hey, Erica. Sorun yok."

"Sanki hayal kırıklığına uğradığım ve reddedildiğimi hissettiğim kısmı kendimden ayırdım ve belki de bu yüzden gerçek aşkı bulmak için bu kadar çok uğraşıyorum. Çünkü rastgele erkekler bana aşık olmazsa ne önemi var ki? Benim tek ihtiyacım olan tek bir kişi."

"Ben bir ezik miyim?" Kendimi üzgün hissediyorum, üzgün olduğum için değil, toplumun ve ilişkilerin bana hissettirdiği için. Böyle hissetmek istemiyorum. Yeterince iyi değilmişim gibi. Tyler şu anda bana öyle hissettirmiyor ama o yoluna devam etmeye hazır olduğunda nasıl hissedeceğim? Geçen gece gördüğüm kıızıl saçlı gibi başka bir aptal kızla çıkmaya başladığında nasıl hissedeceğim?

Ama onunla çıkmıyordu, değil mi?

Tabii, o bir randevu değildi. Ama gerçek bir randevu olduğunda ne olacak? Başka birini becermek ve bütün gece sevişmek istediğinde ne olacak?

Yani, gerçekçi olalım. Kulağıma tatlı sözler fısıldayıp beni ne kadar sevdiğini söylemiyor. Benim ruh ikizim olduğunu ve bahsi kazandığımı söylemiyor. Sadece bana güzel olduğumu ve benimle birlikte olmaktan hoşlandığını söylüyor, ve bu yeterli. Gerçekten öyle. Çünkü ben de onunla birlikte olmaktan hoşlanıyorum ve hiçbir beklentim yok.

Ama içimde bir parça, kırılacağımdan çok korkuyor. Sanırım bunu onunla ilk kez yattıktan sonra anladım ve bu yüzden ondan uzak durdum. Ama ondan vazgeçemedim. Çok ısrarcıydı. Çok büyüleyiciydi. Çok yakışıklıydı. Ve bana dokunduğunda...

"Oh, Sabrina. Bana dokunduğunda, sanki yanıyormuşum gibi hissediyorum. AIDS'i, kanseri ve dünyadaki tüm hastalıkları iyileştirebilecekmişim gibi hissediyorum. Kendimi çok güçlü hissediyorum. Ve bu beni korkutuyor, çünkü nasıl oluyor da bana tüm bu olumlu duyguları hissettirebiliyor?"

"Çünkü onu seviyorsun," dedi basitçe. "Ve birini sevdiğinde, o kişi içindeki tüm olumlu özellikleri ortaya çıkarır ve tüm sevgini ortaya çıkarır. Ve hey, onu sevmen normal."

"Onu sevmenin normal olduğunu biliyorum," diye itiraf ediyorum sonunda. "Ama korkuyorum. Onun beni sevmediğini kabul ettiğimde ne olacağından korkuyorum."

Sabrina gözlerini kırıpıştırıp yavaşça başını sallar. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," der. "Tek söyleyebileceğim, o an geldiğinde yanında olacağım ve seni onun sevebileceğinden iki kat daha fazla seveceğim, tamam mı?"

Elini tutup sıkıca sıkıyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum basitçe.

* * *

"Maça hazır mısın?" diye soruyorum Tyler'a yatakta uzanırken.

"Pek değil," diyor. "Ama koçuma bunu söylemeyeceğim." Kıkırdıyor. "Yarın sabah erken antrenmanımız var, sonra da maçımız. Her şey yolunda giderse şampiyon olacağız. Her şey yolunda gitmezse kaybedenler olacağız."

"Ama yine de ikinci olursunuz."

"Önemli değil." Diye gülerek cevap verdi. "İkinci olmak sonuncu olmakla aynı şey. Hatta sonuncudan daha kötü, çünkü neredeyse başaracaktın, ama son anda başarısız oldun."

"Umarım sen başarısız olmazsın," diyorum. "Maça gelmemi ister misin?"

"İstersen gel," diyor. "Son maçta benim uğurum oldun."

"Onu bilemem ama senin buzda kaymanı izlemek çok eğlenceliydi. Artık neredeyse bir artistik patenci oldum..."

"Ne diyorsun sen? Neredeyse mi? Olimpiyatlara katılabilirsin, Erica."

"Evet, tamam. Teşekkürler. Ama..."

"Ne? Johnny Weir dün gece beni aradı ve seni sordu."

"Çok komik." Kıkırdayarak gülüyorum. "Berbatım. Ama düşüncen için teşekkürler. İyi bir öğretmendir."

"Senin gibi bir öğrencim olduğunda... Evet, Erica. Erica."

"Evet? Tyler. Tyler. Tyler."

"Neredesin?"

"Odama."

"Sandalyenin
üzerinde misin?"

"Yatağımda."

"Ooh. Ne giyiyorsun?"

"Şu anda telefon seksi mi yapıyoruz, Tyler?"

"Şu anda sadece konuşuyoruz. Neden? Telefon seksi yapmak ister misin?"

"Hayır, sadece neden ne giydiğimi sorduğunu merak ettim."

"Çünkü şu anda çıplak yatıyorum ve senin de çıplak olup olmadığını merak ettim."

"Çıplak olmamı ister misin?" diyorum hafifçe, kapımın önünde kimse durup dinlemeye çalışmıyor umuduyla.

Ve kimse derken, kardeşim... ya da Sabrina'yı kastediyorum.

"Bir saniye bekle," derken yataktan atlayıp kapıya doğru yürürüm. "Ne yapıyorsun?"

"Birisi girerse diye kapımın kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum."

"Oh, yani çıplaksın?" Sesi boğuk çıkıyor.

"Hayır, ama çıkmak üzereyim," derim, gülerek kıyafetlerimi çıkarır ve yatağa atlarım.

"Oh, ne yapıyorsun? Söyle bana," diyor. "Detaylıca anlat."

Çıplak vücuduma bakıyorum, ama onun henüz bunu duymak istemediğini anlıyorum. Bu yüzden yatağa uzanıp gözlerimi kapatıyorum.

"Yavaşça üstümü çıkarıyorum," diyorum. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Şimdi ne giyiyorsun?"

"Siyah sütyenim ve mavi kot pantolonum

var." "Kot pantolonun fermuarını aç,

bebeğim." "Tamam. Kot pantolonun

fermuarını açıyorum."

"Çıkar şunu. Lanet olsun," diyor. "Orada olsaydım, onları senden yırtıp çıkarırdım."

"Ama sen burada değilsin, o yüzden pantolonumu çıkarıp yere atıyorum. Şimdi sadece sütyenim ve siyah tangam var."

"Ooh, tangayı seviyorum. Siktir. Parmaklarını bacaklarının arasına sok." "Söyle bana, ıslandın mı?"

"Evet," diyorum.

"Erica, parmaklarını bacaklarının arasına sok."

"Soktum."

"Hayır, yapmadın." Kıkırdar.

"Ne demek hayır, yapmadım? Sen burada değilsin. Göremiyorsun."

"Seni tanıyorum, Erica. Parmaklarını bacaklarının arasına sokmadın."

"Ne? Sen bilmezsin."

"Biliyorum."

"Nasıl biliyorsun?"

"Çünkü yapsaydın, nefesini kesildiğini duyardım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, o yere dokunduğumda, hafifçe nefes alıyorsun, inliyorsun ve gözlerin hafifçe geriye dönüyor. Gözümde canlanıyor. Yüzünün aldığı hal beni tahrik ediyor. Ve o ses... Beni sertleştiriyor. Ve sen o sesi henüz çıkarmadın. Bu yüzden biliyorum."

"Tamam," diyerek bacaklarımı hafifçe açtım.

"Kendine dokun," diyor.

Parmaklarım bacaklarımın arasına kayıyor ve ıslaklığımı dokunuyorum. Parmaklarım klitorisime nazikçe sürtünüyor ve ben nefesimi kesiyorum.

"İşte bu ses, bebeğim," diye homurdandı. "Siktir. Keşke şu anda yanında olsaydım."

"Benimle olsaydın ne yapardın?"

"Şu anda seninle olsaydım, bacaklarının arasından her bir damla nemi yalardım. Şu anda ıslak olduğunu biliyorum. Islak mısın?"

"Evet," diye fısıldıyorum. "Sert misin?"

"Beton kadar sert, bebeğim." "Oh, siktir.

Saat kaç?" diye soruyor.

"Neden?" diyorum.

"Çünkü şu anda oraya gelip seni deli gibi sikip, yarın sabah antrenmana yetişip hala zinde ve taze hissedebileceğimi merak ediyorum."

"Hayır, yapma. Wes burada, Miles da onunla birlikte, bira içiyorlar, senin onların dairesine girip küçük kız kardeşlerini sikmeni hoş karşılamazlar. Özellikle de bizim görüştüğümüzü bilmedikleri için."

"Bu gece onlara söyleyebiliriz."

"Sanmıyorum. Ayrıca yarın maçın var." "Benim maçım, tatlım. Futbol değil."

"Üzgünüm," diyorum gülerek. "Karıştırdım."

"Sorun değil. Şu anda umurumda bile değil. Tek umursadığım sensin. Göğüs uçlarını benim için okşa."

"Ne?"

"Nipellerini okşa benim için. Sevdiğini biliyorum."

"Aman Tanrım. Gerçekten mi?"

"Evet, bebeğim. Neyi sevdiğini biliyorum. Neden her seferinde, penetrasyon olmadan bile seni orgazm ettiğimi sanıyorsun?"

"Ooh, çünkü sen usta bir aşık mısın?"

"Hayır, usta bir sevgili olduğumu söyleyemem, ama seni orgazm etmede ustayım, bebeğim."

"Oh, kafan çok büyük. Değil mi, Tyler?" "Şu anda mı? Evet, öyle. Oldukça şişmiş." "Benim bahsettiğim kafa o değil."

"Şu anda düşündüğüm kafa o, bebeğim. Siktir. Şu anda o sıkı, ıslak amcığa girmek isterdim. Çok isterdim..." İnledi. "Kendine dokunuyor musun?"

"Evet," diyorum, hafifçe inleyerek.

"Onun benim parmaklarım olduğunu hayal et," dedi. "Seni dokunan, hisseden, seni doruğa çıkaran benim olduğumu hayal et. Siktir. Bana müstehcen şeyler söyle."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Her şey. Şu anda kendime dokunuyorum. Parmaklarının olduğunu hayal et." "Onları kalınlığının üzerinde yukarı aşağı kaydırırdım. Penisin sertleşiyor ve

ve beni çok tahrik ediyor. Ağzımı aşağı indirip ucunu yalayacağım ve o tuzlu tadı alacağım. Sonra ağzımı sana vereceğim. Boğazımı o kadar geniş açacağım ki, mümkün olduğunca derine girebileceksin, başımı sallayacağım ve göğüslerim ileri geri sallanacak, sen de kıcımlı tutacaksın ve..."

"Evet, sik beni," diyor ve homurdanmasını duyuyorum. "Oh, lanet olsun. Oh, sik beni, evet.

Ağzın çok pis, Erica." "Öyle mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Bu sezon bittiğinde seni Vermont ya da Maine'deki bir kulübeye götüreceğim ve kırk sekiz saat boyunca oradan çıkmayacağız. Seni her yüzeyde sikeceğim. İngilizce'de başka isim olmadığını sanacak kadar çok kez adımı haykıracaksın."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi. "Seni özledim."

"Ne?"

"Seni özledim. Keşke bu gece seninle olsaydım."

"Hayır, özlemedin. Öyle söylüyorsun."

"Ben asla öyle şeyler söylemem."

"Evet, şey... Ben de bahsi sen kazandın diye düşünüyorum," diyorum çabucak, neden böyle söylediğimi bilmiyorum. Belki rahatsız olduğum içindir. Belki de sandığım kadar kelimelerle aram iyi değildir.

O duraksıyor ve telefonda birkaç dakika sessizlik oluyor. "Bahsi kazandım da ne demek?"

"Bence sen kazandın. Artık ruh ikizleri diye bir şeyin var olduğunu sanmıyorum. Aşk, tutku ve heyecanın sadece tek ve eşsiz kişiyle birlikteyken ortaya çıktığını düşünmüyorum."

"Anlıyorum. Demek bu senin için böyle?" dedi. "Sadece eğlenceli bir an mı?"

"Anlıyorum. Yani bu senin için bu mu?" der. "Sadece eğlenceli bir an mı?" "Yani, senin için bu değil mi?"

O homurdanır. "Eğlenceli, tamam. İkimiz de eğlendiğimize sevindim." "Peki ödülün ne olacak?"

"Ödülüm mü?" Sesi garip geliyor. "Bilmiyorum. Bir şey düşünmem gerek."

"Bu kadar heyecanlı olma. Yani, ben kazansaydım, listemde birçok şey olurdu."

"Evet, sen kazanmış olsaydın, o zaman bir anlamı olurdu."

Sesi biraz moral bozuk geliyor, yorgun mu yoksa oyun için gergin mi diye merak ediyorum.

"Bu arada, iyi iş çıkaracaksın. Antrenmanlar harika geçecek ve eminim kazanacaksın, MVP olacaksın ve büyük bir ikramiye alacaksın."

"Evet, kulağa çok iyi geliyor." Yüksek sesle esniyor. "Ama gitmeliyim. Yarın geç kalmak istemiyorum ve... bu önemli bir maç."

"Öyle. İyi şanslar."

"Teşekkürler. Ödül olarak ne istediğimi sana söylerim."

"Yani, beni istediğini söyleyebilirsin." Gülerek.

"Herhangi bir şekilde mi?"

"Her şekilde mi?" Sesi biraz sert çıkıyor. "Ya seni bir seks kulübünde istiyorum desem?"

"Şey, başka erkekler olmadıkça, belki."

"Ya insanların izlemesini istersem? Nefes nefese kalırken izlemelerini..."

"Sen ve ben mi?"

"Evet. Buna razı olur muydun?"

"Hayır, olmaz. Delirdin mi?" Kahkahayı patlattı.

"Sadece deniyordum." "Ne demek sadece deniyordun?"

"Yani, masum, tatlı küçük Erica'dan seks delisi birine dönüştün. Bütün gece sevişmek, bana dokunmak ve kendine dokunmak istiyorsun. Ben sadece kafanı çok fazla karıştırmadığımdan emin olmak istedim."

"Neden başkalarının önünde seks yapasın ki?" "Belki çoktan yaptım," diyor.

"Seks kulübünde mi?"

Şok oldum ve o sadece güldü.

"Ben senden daha yaşlıyım ve kesinlikle dünyayı daha iyi tanıyorum, bunu burada bırakalım."

"Aman Tanrım. Böyle bırakamazsın. Bilmek istiyorum!" "Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü! Söyle bana, Tyler. Seks kulübünde seks yaptın mı?"

"Yani... belki."

"Tyler, söyle bana."

"Tamam, ama beni yargılamayacağına söz vermelisin." "Söz veriyorum."

"Ve bana kendi hikayeni anlatacağına söz vermelisin."

"Sen benim ilk sevgilimsin, o yüzden çılgın seks hikayelerim yok."

"Hayır. Başka bir hikaye. Kimsenin bilmediği bir şey."

"Yani, anlatabilirim, ama telefonu kapatmalısın."

"Şu anda olmaz," diyor. "Belki biraz sonra. Seninle konuşmak hoşuma gidiyor." "Öyle mi?"

Şu anda kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum çünkü ona hiç bu kadar yakın hissetmemiştim - bu çok çılgınca, çünkü adam içimdeydi. Ama daha önce hiç böyle konuşmamıştık. Çok hafif ve çok eğlenceli. Ve bunu seviyorum.

"Yatmam gerektiğinde söylerim," diyor. "Şu anda sadece konuşalım. Sesin çok güzel. Neredeyse senin kadar güzel. Harika. Ve bu çok eğlenceli. Sen eğleniyor musun?"

"Evet," diyorum dürüstçe. "Gerçekten eğleniyorum. Tyler Kane ile konuşmaktan bu kadar hoşlanacağımı kim düşünürdü?"

"Ben değil," diyor. "Hiç de değil."

"Erica Carrington ile konuşmaktan bu kadar hoşlanacağımı kim düşünürdü? O inleyen kız."

"Ben inleyen bir kız değilim."

"Yanlışlıkla içeceği döktüğüm için kaç kez bana sataştığını biliyor musun?"

"Belki gereğinden fazla," diyorum. "Ama artık o konuyu kapattık, değil mi?"

"Oh, çoktan unuttuk," diyor. "Peki... seks kulübündeki hikayemi dinlemek ister misin?"

"Evet."

"Sonra sen de bana bir şey anlatacaksın."

"Evet. Kimsenin bilmediği bir şey anlatacağım."

"Tamam, peki."

"Şey, bu yaklaşık beş yıl önceydi ve bir kadınla çıkıyordum, o beni Excess adında bir kulübe davet etti..."

Onun konuşmaya devam etmesini dinliyorum ve yüzümde bir gülümseme var. Başka bir kadın ve onunla yaşadığı çılgın şeyleri anlatırken kıskanmıyorum bile. Sadece rahatlamış hissediyorum. Onunla bağlantı kurmuş hissediyorum. Yatakta uzanmış, onun sesini dinliyorum, bana hikayeler anlatıyor, o gülüyor, ben gülüyorum ve bu çok güzel bir his.

Gerçekten çok, çok güzel bir his.

Ve birdenbire onun ruh ikizim olup olmadığının önemi olmadığını anlıyorum. Gerçekten aşık olup olmadığımızın önemi yok. Önemli olan tek şey, bu anı paylaşıyor olmamız.

Belki de hayatta öğrenmem gereken ders budur: olayları fazla düşünmemek. Her şeyi olduğu gibi kabul etmek.

Çünkü ne olacağını kim bilebilir ki?

Chapter Twenty-Two

T Tyler

"Bir saat geç kaldın, Tyler," koç soyunma odasından çıkarken bana bağılıyor ve buz pistine doğru ilerlerken koç bana bağılıyor. "Ne haltlar dönüyor? Yarın hayatının en önemli maçı olduğunu biliyorsun ve sen burada oyalanıyor musun?"

"Bak, özür dilerim," diyorum, esnememi zorla bastırarak.

Kendime kızmam gerekirdi. Üzülmem gerekirdi. Koç'un söylediklerini ciddiye almam gerekirdi. Ama umurumda değil. Sabah dörtlere kadar Erica ile telefonda sohbet ettim ve kendimi harika hissettim. Sesi çok tatlı ve onu hiç tahmin edemeyeceğim şekilde tanıyormuşum gibi hissediyorum. O da beni tanıyor.

En sevdiğimiz dizileri, filmleri, kitapları, seyahat etmek istediğimiz yerleri konuştuk. Korkularımızı konuştuk. Bizi korkutan filmleri, ağlatan filmleri konuştuk. Hangi hayvan olmak istediğimizi, en sevdiğimiz yemekleri, nefret ettiğimiz yemekleri, çocukluktaki en iyi arkadaşlarımızı konuştuk, bizi yetersiz hissettirenleri.

Her şey hakkında konuştuk ve hokeyi bir kez bile düşünmedim.

Tabii ki, telefonu kapatmam gerektiğini hatırlattı ama ben istemiyordum. Tek istediğim onu kollarımda tutmaktı. Ama telefonda onunla konuşmak da aynı derecede güzeldi, sesini kulağımda duymak. Şiir gibiydi. Tatlıydı. Melek gibi bir sesi vardı.

Ve yine de bunun bedelini ödeyeceğimi biliyordum. Bugün.

"Bu takımı umursamıyor musun, Tyler?" Koç bana diyor. "Hey, çocuklar, buraya gelin!"

Buz pistindeki herkesi çağırıyor ve hepsi bana doğru kayıyor. Bana bakıyor, sonra onlara bakıyor.

"Yarın maçı kazanmak için Tyler'ın burada olması gerektiğini düşünen var mı? Onu oyundan çıkarmalı mıyım?"

Bir şey kanıtlamaya çalıştığını biliyorum, benim vazgeçilebilir olduğumu söylemeye çalışıyor ve büyük olasılıkla öyleyim. Dünyadaki tek hokey oyuncusu ben değilim ve kesinlikle en iyisi de değilim. Yetenekliyim, hızlıyım ve hızlı düşünüyorum. Bu yeteneklerim bana yardımcı oldu. Ama benim yaptığımı yapabilen tek kişi ben değilim.

"Takım için en iyisi bu olduğunu düşünüyorsanız, Koç," diyorum. Bana sert bir bakış atıyor. Duymak istediği cevap bu değil.

Elliot bana bakıyor. Gözlerinde cinayet var ve acaba farkında mı diye merak ediyorum. Acaba ilk kez bizi birlikte gördüğünden beri aramızda bir şey olduğunu.

Tabii ki ona bunu sormam. Onu daha da kızdırmak istemem. Umurumda da değil. Her şeyi hak etti. O bir pislikti. Erica'yı ondan koruduğumda, onu istediğim için değildi. Onunla olduğu için saldırıya uğramasını veya kötü bir duruma düşmesini istemediğim içindi.

Elliot'a güvenmiyordum. Bir kadın hayır dediğinde durmayı bilmediğine inanmıyordum.

"Yani oynamak istemiyorsun, Tyler? Öyle mi anladım?" "Hayır, Koç," diyorum. "Geç kaldığım için özür dilerim. Geç saatlere kadar dışarıdaydım." "Yine başka bir aptal kızla mı?" diyor Elliot.

Sadece ona bakıyorum. "Ben sen değilim. Evdeydim. Yataktaydım." Koç'a bakıyorum.

"Koç, uzun zamandır bu takımdayım. Beni tanıyorsunuz. Özür dilerim. Geç kalmak istemedim. Hayat... şu anda hayat gibi."

Yüzü bir an için buruşuyor. "Her şey yolunda mı? Annen? Kız kardeşlerin?"

Başımı sallarım. "İyiler. Sadece... şu anda çok şey oluyor."

Bu doğru, ama muhtemelen onun düşündüğü şekilde değil. Muhtemelen yıkıcı bir şeylerin olduğunu düşünüyor. Ama aslında tam tersi. Oldukça güzel bir şey.

Tabii ona bunu söylemeyeceğim.

"Buzun üzerine çıkın. Çocuklar, Tyler." Bana bakıyor. "Yarınki maç önemli." Sanki bilmiyormuşum gibi.

"Biliyorum, Koç. Çok önemli. Biliyorum. Ve hokeyde canımı dişime takacağım."

Ona bakıyorum.

"Söz veriyorum."

"Tamam. Hadi gidelim."

Buzun üzerine çıkıyorum ve kendimi farklı bir adam gibi hissediyorum. Odaklanmam lazım. Puck'a odaklanmam lazım. Kaleye odaklanmam lazım. Yapmam lazım...

Erica'nın gülümsemesini gözümün önünde canlandırıyorum.

O çok güzel. Kahverengi gözleri ve uzun saçları ile. Onu sadece kucaklamak istiyorum.

Sadece dikkatimi vermek istiyorum...

"Kane!" Harrison bana çarpmak üzereyken koç bağırıyor. "Siktir," diye mırıldanıyorum ve uzaklaşıyorum.

"Yarın seni yakalayacaklar," diyor Harrison. Beni bu kadar çabuk yere düşürdüğü için mutlu değil. Normalde her seferinde ondan kaçırım. Ve eğer Harrison'dan kaçamazsam, ki o bizim en iyi defans oyuncumuz bile değil, o zaman başımız belada demektir.

"Ben hallederim." Elimi kaldırıyorum. "Ben hallederim, koç. Merak etme."

Antrenman otuz dakika daha devam ediyor ve dikkatim dağınık. Erica'nın kahkahalarını duymaya devam ediyorum. Beni mutlu eden şeyleri söylediğini duymaya devam ediyorum. Ruh eşlerinden bahsettiğini duymaya devam ediyorum.

Sonra onun bahsi kazandığını söylediğini düşünüyorum.

Ama ben bahsi kazanmak istememiştim.

Onun kazanmasını istiyordum. Onun zafer kazanmasını istiyordum — sadece onun kazanmasını istediğim için değil, çünkü o kazanırsa ben de kazanmış olacaktım.

"Biraz ara verelim," diyor koç. Bana bakmıyor.

Buzdan çıkıp su içmek için oturduğumda, onun kızgın olduğunu biliyorum. Endişelendiğini biliyorum. Ve kendimi toparlamazsam yarınki maçı kazanamayacağımızı biliyorum.

Gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturuyorum.

Maça konsantre olmalısın. Maça konsantre olmalısın.

Dikkatim dağıldığında her zaman kullandığım mantrayı tekrarlıyorum. "Bir koyun, iki koyun, üç koyun, dört..."

Gözlerim açılır. Tribünde Erica'nın yüzünü görebiliyorum. Kafamı sallıyorum.

Şu anda halüsinasyon görüyorum.

Deliriyorum. Sonra fark ediyorum ki, delirmedim.

Erica burada. Ve Sabrina da onunla birlikte. O burada ne arıyor?

Ayağa kalkıp yanlarına koşuyorum.

"Selam," diyor ve bana el sallıyor. "Umarım sakıncası yoktur. Antrenmanı izlemeye geldik. Wes ve Miles da burada ama bir şey almaya gittiler."

"Oh. Merhaba."

Ona gülümsüyorum ve Sabrina'ya bakıyorum. Yanağına hızlıca bir öpücük veriyorum ve o kıkırdıyor.

"Bana dudaklarından öpebilirsin. Sabrina benim yaptığım her şeyi bilir," diyor Sabrina, bana geniş bir gülümsemeyle bakarak. "Ve ben de her şeyi biliyorum. Her şeyi, her şeyi."

"Umarım hepsi iyidir."

"İyidir," diyor Sabrina. "Şimdi gidip erkek arkadaşımı bulacağım."

Ayağa kalkıp uzaklaşır. Erica'nın yanına otururum ve o kaşlarını çatır.

"İyi misin?" diye sorar, kolumu sıkarak.

"Evet. Neden soruyorsun?"

"Çünkü çok iyi oynamıyordun ve koçun sinirli görünüyordu. Sana bağırıyordu ve... bu benim hatam mı? Çok üzgünüm. Yapmamalıydım..."

"Kızım, senin suçun değil."

"Ama bütün gece benimle telefonda konuşmasaydın, belki bugün daha iyi oynardın. Senin dikkatini dağıttım. Ve senin dikkatini dağıtmak istemiyorum. Belki de bu yüzden kimseyle çıkmıyorsun ya da çıkmak istemiyorsun, çünkü dikkatinin dağılmasını istemiyorsun ve... Oh, özür dilerim. Gelmemeliydim. Evde kalmalıydım. Hadimi aştım. Kız arkadaşın gibi davranıyorum, ama ben senin kız arkadaşın değilim. Ben sadece akşam arkadaşın ya da her neysen..."

"Erica, dur."

"Hayır, kendimi çok kötü hissediyorum. Berbat oynuyorsun, koçun kızgın, kovulabilirsin, yarınki maçı kaybedebilirsin... Hepsi benim yüzümden."

Neden buradayım ki? Bilmiyorum. Evde kalmalıydım. Aptalım, aptalım, aptalım. Ben..."

"Erica," dedim, elini sıkarak. "Burada olduğun için mutluyum."

"Öyle mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Gerçekten mi?"

"Evet. Seni sevdiğim için bütün gece telefonda seninle konuştum."

"Öyle mi?"

"Yani, bütün gece seni becermedim ya," diyorum gülerek. "Konuştuk."

Birbirimizi tanımaya çalıştık."

"Belki suçluluk duyduğun içindir..."

"Erica, suçluluk duymuyorum."

"Öyle mi? Hayır."

Buzun üzerine bakıyorum ve koçun beni aradığını görüyorum.

"Sadece şunu bilmeni istiyorum ki bu" — onu, sonra kendimi işaret ediyorum — "gerçek bir şey. Bu özel bir şey. Burada olduğun için mutluyum. Antrenman bitene kadar kalmanı istiyorum. Sonra belki bir şeyler yeriz."

"Sadece laf olsun diye söylüyorsun."

"Aman Tanrım, Erica... Ben... Kendini bu kadar küçümseme. Seni gerçekten önemsiyorum. Bunu söylemek için doğru zaman ve yer değil, ama... Bahsi kazanmak istemiyorum."

"Ne?"

"Dediğim gibi, bahsi kazanmak istemiyorum."

"Çünkü kazanmak istediğin bir şey yok mu?"

"Bahsi kazanmak istemiyorum çünkü senin kazanmanı istiyorum. Ruh eşini bulmanı istiyorum. Ruh eşini bulmuş olmanı istiyorum."

"Sen benim ruh eşimi bulmamı istiyorsun... seninle yatarken mi?" Gözleri kısıldı. "Bu ne tür sapıkça bir yorum?"

"Aman Tanrım, Erica. Bu kadar akıllı ve güzel birine göre bazen çok aptal olabiliyorsun. Senin ruh ikizinin olmak istiyorum. Senin için doğru kişi olduğumu düşündüğün kişi olmak istiyorum, çünkü ben senin için doğru kişi olduğumu düşünüyorum."

"Sadece laf olsun diye söylüyorsun," dedi. "Bunu yapmana gerek yok. Senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. İyi biri olduğunu biliyorum. Belki de benim bekaretimi aldığın için suçluluk duyuyorsun, şimdi kardeşlerim burada ve en yakın arkadaşım bizi biliyor, belki de sen sadece..."

"Erica, telefonunu al."

"Tamam... neden?"

"Çünkü görmem lazım."

Telefonunu bana uzatıp kaşlarını çattı. "Eğer merak ediyorsan, içinde artık penis fotoğrafı yok."

"Hayır. E-postama girmem lazım."

"E-postana mı?" Burnunu kırıştırdı. "Neden?"

"Çünkü sana göstermem gereken bir şey var."

"Tamam."

"Hey Tyler, koç seni buz pistine çağırıyor!" Henderson seslenir.

"Geliyorum," derim ve hızlıca e-posta hesabımdan giriş yaparım.

"Hemen Kane!" Koç seslendi.

"Geliyorum Koç."

Erica'ya bakıyorum, gergin görünüyor.

"Gitmelisin. Ne olursa olsun..." "Hayır, sana bunu göstermeliyim."

Galeriye gelen e-postayı bulana kadar aşağı kaydırıyorum. E-postayı tıklayıp açıyorum ve telefonu ona uzatıyorum.

"Başlığı oku."

"Heart Painting" yazıyor.

"Tamam." Omuzlarını silkiyor.

"Sana göstermek istiyorum."

"Şu anda anatomik bir kalp görmek istemiyorum," diyor gülerek. "Eminim harikadır."

"Hayır, aptal."

Ekli dosyayı açıp ona gösterdim. Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı ve hızla gözlerini kırpı.

"Ama... bu benim."

"Aynen," dedim.

"Bu benim, ama kalp nerede?"

"Sen kalpsin. Sen benim kalbimsin."

Ona sabit ve ciddi bir şekilde bakıyorum.

"Seni seviyorum, Erica. Bana ilham verdin. Beni mutlu ediyorsun. Hayatın sadece siyah ya da beyaz olmadığını fark etmemi sağladın. Hayat sadece iyi ya da kötü, evlilik ya da seks, ya da tek gecelik ilişkilerden ibaret değil. Hayat büyük, güzel ve karmaşık bir karışıklık. Ve doğru kişiyle karşılaştığında, her şeye bir etiket koymana gerek yok. Haklı olmana gerek yok. Sadece onunla birlikte olman yeterli."

"Sen benim için özel biri olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, geniş bir gülümsemeyle.

"Sen benim için özelsin. Evet, öyle düşünüyorum."

"Yani, anatomik kalp resmi yok mu?"

"Hayır, aptal," derken başını tutup kalbine öpüyorum. "Resim sensin. Sen benim kalbimsin."

"Ben senin kalbin miyim?"

"Evet. Ve seni seviyorum."

"Beni seviyor musun?"

"Seni seviyorum."

"Seni kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, koç beni öldürecek, sen de yakında bunu söylemezsen çok kızacağım."

"Seni seviyorum, seni aptal," diyor ve parmaklarını yüzümün yanından geçiriyor. "Seni o günden beri seviyorum..."

"Tanıştığımız günden beri deme. Sana inanmam."

Kıkırdar. "Belki tanıştığımız günden beri değil... ama seni ilk gördüğümde, seni çekici bulmuştum. Yalan söylemeyeceğim."

"Bana karşı bir şeyin olduğunu

biliyordum." "Hayır,

bilmiyordun," diyor.

"Evet, biliyordun. Çünkü ben de senden hoşlanıyordum."

"O içkiyi bana bilerek döktüğünü söylersen, her şey biter."

"Sana asla böyle bir şey yapmam, sevgilim. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum ve şimdi buzun üzerine çıkmalıyım, yoksa sana verecek sevgim kalmayacak."

Ayağa kalkar ve parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirir.

"Elinden gelenin en iyisini yap. Yarın o maçı kazanacaksın."

Gülümser.

"Çünkü NHL'nin MVP'siyle evliyim demek istiyorum... yoksa NFL miydi?"

Burnunu kırıstırır. "Yoksa NBA mi?"

"Aman Tanrım, gerçekten mi, Erica?"

Kahkahayı patlatır.

"Anladım. NBA olmadığını biliyorum. Şimdi git. Çabuk. Beni gururlandır." "Her zaman," diyorum. "Seni seviyorum, Erica Carrington."

"Seni seviyorum, Tyler Kane. Şimdi git."

Merdivenlerden koşarak aşağı inip buz pistine geri döndüm. Koç bana bakıp başını salladı.

"Ciddi bir konuşma mı yapmamız gerekiyor? Seni yasaklamak zorunda kalacak mıyım?"

"Hayır, koç. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Öyle mi?" diyor, başını eğip bana bakarak. "Daha önce hiç bir kız senin oyununu izlemeye gelmemiştii."

"Hiç olmadı."

"Maçlarına hiç kız gelmedi, en azından çıktığın bir kız gelmedi."

"Yoktu."

"Onunla çıkıyor musun?"

"Umarım," diyorum geniş bir gülümsemeyle. "Umar mısın?"

"Evet. Onu seviyorum. Ve sanırım o da beni seviyor." Koç gözlerini devirdi ve başını salladı.

"Bütün mesele bu muydu? Aşk böceği mi ısırđı seni?" "Bununla bir sorunun mu var, Koç?"

"Hayır. Ama iyi hokey oynayacaksın, değil mi?"

"Harika oynayacağım," dedim. "Güven bana."

"Güzel," dedi. "Şimdi buzun üzerine çık ve sana neden bu kadar para ödediğimi göster."

"Evet, Koç."

Buzun üzerine çıkıp Elliot'a bakıyorum. Ağzı açık, sinirli görünüyor. Ona doğru kayıyorum. O takımda kalacaksa ve ben Erica ile birlikte olacaksam, konuşmamız lazım.

"Biliyordum lan," diyor. "Sen sadece..."

"Bunu bir kez daha söyleyeceğim, Elliot. Çünkü Erica benim kadınıım. Onunla randevuya çıktığında bunun olacağını bilmiyordum. Ancak yine de kadınlara iyi davranmadığını düşünüyorum ve seni izleyeceğim. Duydun mu?"

Gözlerini

kırpıştırır.

"Her neyse."

"Evet, neyse. Erica'ya bir daha bakma. Arkadaşlarına da bakma. Ona bir şey söylemeyi aklından bile geçirme. Çünkü eğer yaparsan, bu takımdan atılırsın ve bir daha hokey oynayamazsın."

"Her neyse," der.

"Beni denemek mi istiyorsun?" Yaklaşıp kulağına fısıldarım. "Tanıdıklarım var. Tanıdıklarım derken, senin işini bitirebilecek kişilerden bahsediyorum."

Çok abartıyorum ve *The Godfather*'daki bir karakteri taklit etmeye çalışıyorum, ama onun bunu bilmesine gerek yok.

O geri çekilir ve gözlerinde korku görürüm.

"Hey, benim için o kadar önemli değil. Neyse. Onunla olmak istiyorsan, al onu."

"Senin iznine ihtiyacım yok. Hadi hokey oynayalım. Yarın kazanmamız gereken bir maç var, çaylak."

"Evet, var," diyor başını sallayarak. "Ve Elliot," diye ekliyorum.

"Evet?" Sesinden sinirli olduğu belli.

"Unutma, bir kadına nasıl davranacağını, nasıl çıkacağını ya da başka bir şey hakkında tavsiyeye ihtiyacın olursa... bana gel. Seni azarlamam."

Kararsız görünüyor.

"Ne? Anlamadım..."

"Yani, ben de bir zamanlar senin gibiydim. Belki o kadar kendini beğenmiş ve kibirli değildim, belki kadınlara karşı o kadar pislik değildim, ama ben de senin gibiydim. Kendimi çok önemli sanıyordum. Ve benim gibi biri ile tanışmak isterdim; kafası çalışan, bana hayattan bazı şeyler öğretebilecek biri. Herhangi bir şey. Para yönetimi. Bir kadına nasıl davranılır. Topluma nasıl katkıda bulunulur. Yardıma ihtiyacın olursa bana gel."

Yüzü biraz yumuşadı.

"Ciddi misin?"

"Evet. Kin tutmam."

"Yani, yatırımlar ve benzeri konularda bazı sorularım olabilir. Konuşmak istersen."

"Her zaman," diyorum.

Hatta Erica'ya başımla işaret ettim.

"Kardeşleri çok iyi yatırımcılar. Eminim sana daha da fazla öğüt verebilirler."

"Ama benden nefret ediyorlar."

"Yok canım. Sen iyisin. Artık benim takım arkadaşısın. Hadi hokey oynayalım."

Diğer yöne doğru kayarken arkama bakıyorum. Yüzünde küçük bir gülümseme var. Rahatlamış hissediyorum. Kendimi gerçekten çok iyi hissediyorum.

Elliot'ı pek sevmiyorum, ama o benim takım arkadaşım. Ve ona, gençken benim de biraz aptalca davrandığımı söylediğimde dürüst davrandım. Biri bana elini uzatsaydı çok sevinirdim. Belki de o kötü biri değildir. Belki sadece biraz olgunlaşması gerekiyordur. Belki ona yardım edebilirim. Belki edemem. Ama en azından deniyorum.

Tribüne bakıyorum ve Erica'yı görüyorum. El sallıyor ve öpücükler gönderiyor. Wes ve Miles'ın gelip ona bakışlarını izliyorum. Biraz şaşkın görünüyorlar. Erica onlara bir şey söylüyor, Wes başını sallarken Miles kahkahalara boğuluyor. Sanırım artık her şeyi biliyorlar. Maçtan sonra mutfakta kavgayla uğraşmam gerekecek.

Ama şimdi konsantre olmalıyım.

Çünkü takıma bir söz verdim. Kendime bir söz verdim.

Bunu başaracağım. Ve kazanacağız.

Ve sonra... O kızı alacağım.

Çünkü hayatta bazen işler istediğiniz gibi gider.

Chapter Twenty-Three

Erica

Takımlar buz pistine girerken gerginlik yüksek. Zamboni kapıları kapanıyor ve ısınma müziği başlıyor. Sabrina, Wes ve Miles dahil etrafımdaki herkes tezahürat yapıyor ve bağırıyor. Oda gerilimle dolu.

Gerginim. Tyler'ın kazanmasını çok istiyorum. Her şeyin olması gerektiği gibi gitmesini çok istiyorum. Onun MVP olmasını istiyorum. Tüm övgüyü ve şöhreti onun almasını istiyorum.

Skor tahtasında üç dakikalık ısınma geri sayımı başlıyor. Sabrina'ya bakıyorum. Bayılacak gibi görünüyor.

"İyi misin?" diye soruyorum.

"Sadece çok gerginim," diyor. "Neden bilmiyorum, çünkü hokey umurumda bile değil." Gülüyor. "Yani, Tyler hariç, çünkü onu seviyorsun ve o senin erkek arkadaşın ve..."

"Kız kardeşim ve Tyler'ı yine dinlemek zorunda mıyım?" Wes bana bakarak diyor.

"Bunu saklıyordun, Erica." "Ne? Sakladığım bir şey yok ki."

"Sadece, birlikte olmanızın harika olduğunu düşünüyorum, ama umarım ne yaptığınızın farkındasınızdır. Ve ayrıca umarım..."

"Hey, sessiz olabilir misiniz?" Arkamızdaki sinir bozucu bir adam araya girer. Başımı sallarım. "Üzgünüm."

"Spikeri dinleyin," diyor Sabrina.

"Herkes iyi akşamlar ve şampiyonluk maçına hoş geldiniz. Umarım herkes bu akşam iyi bir maç izleyecektir. Ve şimdi, New York Lightning'in başlangıç kadrosu..."

"Merkezde, bir numara, Tyler Kane!"

"Yaşasın!" diye bağıyorum ve herkes de benimle birlikte bağıyor. Heyecandan kendimi alamıyorum. Bu gerçekten oluyor.

Sabrina'ya bakıyorum. "Gerçekten bir hokey oyuncusuyla mı çıkıyorum?"

"Öyle misin?" diyor. "Bu biraz çılgınca. Yani, onu seviyorum, ama senin bir sporcuyla birlikte olacağını hiç düşünmemiştim."

Arkamızdaki adam, Lightning takımının sağ kanat, sol kanat, savunma ve kalecileri açıklanırken bize dönüyor.

"Belki sen..."

"Üzgünüm," diyorum, "ama eğer hayranıysan, o oyuncuların kim olduğunu zaten biliyorsundur."

O sadece gözlerini devirir.

Sabrina'ya bakıyorum, o da kıkırdıyor.

"Hokey oynayalım!" diyor spiker.

Sabrina'ya bakıyorum ve el ele

tutuşuyoruz. "Umarım her şey yolunda gider," diyor Wes.

"Eminim iyi gider," diyor Miles, telefonuna bakarak. "Erken çıkmam gerekebilir."

"Neden erken çıkmam gerekiyor?" diye soruyorum. "Bu çok önemli bir maç..."

"Bu sadece bir oyun," diye Sabrina beni düzeltir.

"Aman Tanrım." Elimi alnıma vuruyorum. "Neden bunu sürekli söylüyorsunuz?"

"Çünkü hokeyi gerçekten bilmiyorsun," diyor Wes, gözlerini devirerek. "Hokeyi hiç bilmiyorsun. Ve sadece erkek arkadaşın takımında olduğu için ilgileniyorsun. Bana sorarsan bu biraz çılgınca."

"Neden çılgınca?"

"Tyler'la çıkıyor olman ve sporu sevmemesi." "Sporu severim.

Sporları severim!"

"Oynadığın bir spor dalını söyle."

"Eskiden tenis oynardım."

"O, beşinci sınıftayken miydi?" diyor. "Ama dikkatli olalım. Bakalım nasıl gidecek."

"Onun kazanmasını gerçekten istiyorum," diyorum.

Maçı izliyorum. Çok hızlı, gerçekten çok hızlı ve düşündüğümde çok daha fazla bire bir.

"O adam az önce o adama bilerek vurdu mu?" diye fısıldıyorum

Sabrina'ya. "Sanırım," diye başını sallıyor. "Hokeyde temas var."

Wes parmaklarını dudaklarına götürüyor. "Maç bittiğinde sana daha fazla anlatırız."

"Tamam. Maç çok çekişmeli. Bu kadar çekişmeli olacağını tahmin etmemiştim." Gergin görünüyor. "Erica, senin için umarım sevgilin kazanır."

"Benim için derken ne demek istiyorsun? Bunun benimle ne alakası var?"

"Çünkü takas edilebilir," diyor Miles. "Ve takas edilirse, New York'ta olmayabilir. New York'ta olmazsa, ilişkiniz biter."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Yani... bu maçı kaybettiği için başka bir yere transfer edilebilir mi?"

"Takım için değerli olmadığını düşünürlerse." Miles omuz silkti. "Her zaman olur."

"Kahretsin. Ya Minnesota'ya falan gönderilirse? O Orta Batı'dan, değil mi?"

"Iowa'lı."

"Iowa Minnesota değil."

"Yakın sayılır. Belki eve dönmek istiyordur."

"Minnesota'ya gitmesini istemiyorum. Onun..." derken, birdenbire iyi, mutlu ve heyecanlı ruh halim bozulur.

Kaybederse, taşınmak zorunda kalabilir mi? Yani, beni sevdiğini söylüyor ve ben de onu seviyorum, ama bu yeni bir ilişki. Bana onunla taşınmamı isteyecek değil ya. Minnesota'ya taşınmak istemiyorum ki. Orada yaşamak hiç istememişim. Yani, eğer isterse giderim, çünkü onu seviyorum. Sadece onunla birlikte olmak istiyorum. Ama başarmak istediğim başka şeyler de var.

Gözlerimi kapatıp parmaklarımı çapraz yapıyorum. Maçı izlemeye korkuyorum. Çığlık ve bağırışlar duyuyorum. Spikerin konuştuğunu duyuyorum ama ne dediğini bile anlamıyorum.

Gözlerimi açıyorum ve skoru görüyorum.

"İşte bunu kastediyordum!" önümdeki adam diyor. "Lambayı yak! Lambayı yak, bebeğim!"

Sabrina'ya bakıyorum, o omuz silkiyor.

"Az önce gol attı," diye açıklıyor Wes.

"Kim?" diye soruyorum, diğer takımdan biri olmasından endişelenerek. "Senin adamın," diye gülümsüyor. "Tyler."

"Oh, şükürler olsun. Kazanıyorlar mı?" "Yakın," diyor. "Hala her şey olabilir."

"Oh. Oh, hayır." Gerginim ve kusacakmış gibi hissediyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ve eğer kaybederse, belki de benim suçum olur diye düşünüyorum. Belki de benim yüzümden ve olan biten her şey yüzünden konsantre olamıyordur.

"Her şey yoluna girecek," diyor Sabrina.

"Bunu izleyemem. Kusacağım." Ayağa kalkıp odadan çıkıyorum ve tuvalete gidiyorum.

Orada olmam gerektiğini biliyorum. İzlemem gerektiğini biliyorum. Onu desteklemem gerektiğini biliyorum. Eğer tribüne bakar ve beni görmezse, kendimi çok suçlu hissedeceğim. Ama kalbim ağzımda.

Ya kaybederse? Benim suçum olur. Onu seviyorum ve kazanmasını çok istiyorum, ama benim istemem bunun gerçekleşmesini sağlamaz.

Tuvalete girip bir kabine oturuyorum. Birkaç derin nefes alıyorum. Sonra gergin olduğumda yaptığım şeyi yapıyorum: Çantamdan kulaklıklarımı çıkarıp kulaklarıma takıyorum. Telefonumu alıp oynat düğmesine basıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Sadece müzik dinliyorum.

Bu tuvalette birden fazla kabin olduğu için minnettarım, böylece bekleyen biri varsa sadece beni beklemiyor. Ne kadar süre orada kaldığımı fark edene kadar kaç şarkı dinlediğimi bilmiyorum.

Ayağa kalkıyorum, kimse dinliyor olabilir diye tuvaleti sifonu çekiyorum ve dışarı çıkıyorum.

Sırada on kadın olduğunu fark edince ağzım açık kalıyor. "Siktir."

"Acele et, kaltak," diyor sarışın bir kadın.

"Üzgünüm," diyorum, karnımı ovuşturarak. "Nasıl olduğunu bilirsin." Gözlerini devirip kabine giriyor.

Yanına gidip ellerimi yıkarım.

"Siktir, ne maçı ama," diye birinin dediğini duydum. "Bunu başaracaklarını sanmıyordum."

"Siktir. Bu gece insanlar başı belaya girecek."

Midem gurulduyor ve kalbim sıkışıyor. Maç bitti. Kaçırdım. Ve kimin kazandığını bilmiyorum.

Ben berbat bir kız arkadaşım. Ben...

"Burada mısın?" Sabrina koşarak bana doğru gelir. "İyi misin?" "Evet. Ben sadece... çok gergindim. Ne oldu? Kim kazandı?"

Gözlerimi kapatıp tekrar açtım.

Yüzünde geniş bir gülümseme var ve kalbimin hızla attığını hissediyorum. "Onlar kazandı. Onlar kazandı," diyor. "Hepsi senin erkeğin sayesinde." Ve ben kaçırdım.

"Kahretsin. Kaçırdım."

"Önemli değil," dedi. "Senin için bir video çektim." "Ne yaptın?"

"Seni tanıyorum, Erica. Sinirlerin bozulduğunda müzik dinlemeye gittiğini biliyorum. Bu yüzden, kazanırlarsa izlediğini söyleyebilmen için bir video çektim."

"Ama ben görmedim."

"Yani... videoda göreceksin." Telefonunu kaldırıp bana gösteriyor. "Ona ne olduğunu anlat. Anlayacaktır. O aptal biri değil. Hayatı hokey. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, ama bu çok önemli bir maçı. Yedinci maçı. Ve..."

"Hey," diye bana baktı. "Sadece ona söyle."

Telefonum çalmaya başlar ve onu çantamdan çıkarırım. Tyler arıyor. Muhtemelen kız arkadaşıyla kutlama yapmak istiyordur. Ne diyeceğim?

"Ona gerçeği söyle. Anlayacaktır."

Yavaşça başımı sallayıp telefonu açtım.

"Merhaba. Tebrikler."

"Selam. Hala burada mısın?"

"Evet. Tabii ki. Başka nerede olabilirim ki?"

"Soyunma odasında buluşalım mı?" "Ne? Şimdi mi?"

"Evet."

"Koçun seninle konuşmak istemiyor mu?"

"Şampiyonluk maçını yeni kazandık. Şu anda ne istersem yapabilirim bence."

"Ne yapmak istiyorsun?"

"Görürsün. Soyunma odasına gel. Duş alacağım, sonra çıkarız."

"Ama takım arkadaşlarıyla birlikte olmak istemiyor musun?" "Sadece seninle olmak istiyorum."

"Sana itiraf etmem gereken bir şey var. Kendimi çok kötü hissediyorum ama... Maçın çoğunu izlemedim."

Gülmeye başladı. "Bekle, neyden bahsediyorsun?"

"Miles, kaybedersen Minnesota'ya taşınabileceğini söylediği için kendimi çok kötü hissettim. Bunun ilişkimiz için ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bu yüzden taşınacağından çok endişelendim ve ne olacağını hayal edemiyordum. Sonra banyoya gidip kendimi oyalamaya çalıştım, ama sanırım kendimi çok fazla oyalamışım ki, çok uzun süre orada kaldım ve çıktığımda her şey bitmişti. Kendimi çok kötü bir kız arkadaş gibi hissediyorum. Eğer beni desteklemediğimi düşündüğün için benden ayrılmak istiyorsan, o zaman..."

"Ah, tatlım," diye nazikçe sözünü kesti, "Minnesota'ya gitmeyeceğim." "Ama ya seni transfer ederlerse?"

"Transfer olursam umurumda değil. Hokeyi bırakırım. Yapabileceğim başka şeyler var, mesela sanatım."

"Doğru. Ama... benden nefret ediyor musun? Ben sana destek olan bir kız arkadaş olmalıyım ve..."

"Senden asla nefret edemem. Hem de hiç. Seni sevdiğimi bilmen gerek." "Ben de seni seviyorum. Bu yüzden o kadar gergindim ki..."

"Soyunma odasına gel. Kimliğin yanında, değil mi?" "Evet."

"Harika. Güvenlik görevlisine kim olduğunu söyle, seni içeri alırlar. Ben bekliyorum. Sana bir sürprizim var."

"Bana sürprizin mi var? Ne sürprizi?" "Söylersem sürpriz olmaz, canım."

"Doğru... ama bilmek istiyorum. Üstelik soyunma odasının nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Wes ve Miles biliyor. Sana yolu gösterirler." "Tamam. Yani benden nefret etmiyorsun?"

"Senden asla nefret edemem, sevgilim."

"Oh, bu beni çok mutlu etti. Tebrikler. Çok sevinmiş olmalısın."

"Takım için mutluyum. Çocuklar için mutluyum. Koç için mutluyum. Ama ben? Umurumda değil. Bu benim hayatım değil. Yani, benim hayatım ama değil. Şu anda daha önemli şeyler var."

"Öyle mi?"

"Evet. Sen varsın. Ve sana göstermek istediğim sürprizlerim var... Neyse, aşağı gel."

"Tamam. Tamam. Geliyorum."

Telefonu kapatıp Sabrina'ya baktım.

"Kızmamış." "Kızmayacağını söylemiştim."

"Yine de kızmalıydı. Ben berbatım. Daha o kadar da uzun süredir çıkmıyoruz ve ben onun hayatındaki en önemli maçı kaçırdım."

"Kızım. Sorun yok, değil mi? Sorun olmadığını söyledi." "Ama ya sadece öyle söylemek için söylediyse..."

"O öyle birine benziyor mu?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Kızarsa bana söylerdi. Ya da en azından şaka olarak. Yani... sence sorun yok mu?"

"Evet. Bence sorun yok."

"Kendimi berbat bir kız arkadaş gibi hissediyorum. Stresin beni ele geçirmesine izin vermemeliydim."

"Önemli değil. Sen insansın. Elinden geleni yaparsın."

"Biliyorum. Sadece... İnanamıyorum. O kazandı. Erkek arkadaşım yılın en önemli hokey maçını kazandı."

"Evet, ve şimdi kutlama yapman gerek, değil mi?"

"Sanırım öyle." Gülerek. "Soyunma odasına gitmemi istiyor. Ama oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum. Miles'ı bulsam iyi olur."

"Aslında bir tabela gördüm. Sanırım sana yardım edebilirim." "Ama kaybolmayacak mısın?"

"Hayır. Yön duygum çok iyidir, biliyorsun."

"Doğru. Öylesin." Gülerek. "Tamam. Peki, gidip adamımı bulayım ve ona destek olayım."

"Ona benim ve Wes'in adına kocaman sarıl. Onunla gurur duyuyoruz. Başardığı şey inanılmaz."

"Biliyorum. Gerçekten öyle. Onu seviyorum. Sadece bunu kazandığı için değil." "Onu sevdiğini biliyorum, çünkü o senin hayallerindeki adam."

"Şey... gerçekten kötü ve üzücü bir şey duymak ister misin? Ya hayallerimin erkeğini yaratmış olsaydım? Tam tersi birisi olurdu. Çünkü ben sporcu tiplerden hoşlanmıyorum. Ama o, hayallerimdeki erkeğin

hayalimdeki adamdan daha çok hayalimdeki adam gibi oluyor... Anlatabildim mi?"

"Çok mantıklı," diyor. "Senin adına çok mutluyum. Onu bulduğuna ve onun sana sahip olduğuna çok sevindim. Şimdi git onu al ve kutlayın, tamam mı?"

Ona hızlıca sarılıyorum. "Görüşürüz."

"Görüşürüz."

Soyunma odasına doğru aceleyle giderim, kimliğimi gösteririm ve Tyler'ın beni beklediğini görünce mutlu olurum. Saçlarından su damlarken bana doğru gelir.

"Selam."

"Selam," diyorum. "Tebrikler."

"Teşekkürler. Burada olduğuna sevindim."

"Aslında kazanan atışını görmedim ama? Yani, Sabrina videoya çekti, ben de izledim ama şahsen görmedim." "Önemli değil." O gülümsedi. "Burada olman, onu görmenden daha önemli. Ve sanat sergime geldin, bu benim için daha

daha önemliydi." "Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Ama yani, eğer gerçekten kötü hissediyorsan, bunu telafi edebilirsin." "Oh, bunu nasıl yapabilirim, Bay Kane?"

"Bilmiyorum. Bir fikrin var mı?"

"Bilmiyorum. Girebileceğimiz boş oda var mı?" "Sanırım ayarlayabilirim." Başını sallar.

Parmağımı onun pazı kasına indirip sıkıyorum. Bana bir bakış atıyor.

"Ateşle oynuyorsunuz Bayan Carrington."

"Öyle mi? Ne demek bu?"

"Eğer bana böyle dokunmaya devam edersen, odaya varamayabiliriz demek."

"Bana para kazanmak istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Para kazanmak mı?" diye sorar.

"Halka açık seks isteğinle."

"Oh hayır, hayatım. Seni kimseyle paylaşmayacağım."

"Hayır, beni paylaşmak demek istemedim. Ama kimsenin bizi görmesine de gerek yok."

"Sen benim için teksin."

"Ama o kadınla o anı yaşadığında bana, biraz heyecanlandığını söylemiştin çünkü..."

"Aptaldım. Ve eğlenceli olduğunu düşündüm, onu umursamadım. Seni seviyorum. Sen özelsin. Sen sadece benim için ve benim gözlerim içinsin."

"Ben de sadece senin için ve senin gözlerin için varım."

"Yani, tabii ki, yakalanma ihtimalimiz varsa zevk alır mıyım? Neden olmasın? Ama yakalanmamızı ister miyim? Hayır. Çünkü seni seviyorum." Yüzümü kendine yaklaştırdı ve beni sertçe öptü.

"Seni çok seviyorum. Ve seni asla bırakmayacağım."

"Ben de seni seviyorum," diyorum gülerek. "Yani beni bir numaralı hayranınla falan takas etmeyeceksin, değil mi?"

"Beni kim sanıyorsun? Sadece eğlenmek isteyen bir adam mı?"

"Hayır, ama bilmiyorum. Belki bir hokey oyuncususun... hayran arıyorsun." O sırttı. "Ben bir hokey oyuncusuyum. Seni arıyorum."

Chapter Twenty-Four

T yler

"Seninle gurur duyuyorum," diyor Erica, elimi sıkarak. "Bu, ilişki için en iyi başlangıç değil, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum ona bakarak.

"Maçı kazandıran golünü göremediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Mükemmel bir kız arkadaş olsaydım, onu görürdüm."

"Ama ben bunu istemiyorum Erica. Mükemmel bir kız arkadaş olmak zorunda değilsin, ya da senin mükemmel kız arkadaş olarak gördüğün biri olmak zorunda değilsin," diye hemen kendimi düzeltiyorum. "Belki sen benim için mükemmel kız arkadaşsın. Hokeyi seviyorum ve Lightning'in kazanmasına sevindim, ama dürüst olmak gerekirse, artık hokey umurumda değil. Oyuna bağlı değilim. Takıma bağlı değilim. Kazandığımıza sevindim, yanlış anlama, ama seni tanıyarak, sonunda beni bir hokey oyuncusu olarak görmeyen biriyle birlikte olabilmek... Bunun istediğim hayat olmadığını anladım."

Nefes alıyorum, kalbim çarpıyor. "Sen benim istediğim kişisin. Birlikte büyümek istiyorum ve... bu çok klişe gelecek ama seni daireme geri getirdim çünkü sana bir sürprizim var."

"Aman Tanrım, yine sevişmek mi istiyorsun?" diyor gülümseyerek. "Sürprizin bu mu? İlk kez senin yatağında mı yapacağız?"

"Yani, benim yatağında yaparsak sorun değil," diyorum gülerek. "Ama buraya bunun için gelmedin."

Daireme giriyoruz ve o etrafa bakınıyor. Durup bir yüz ifadesi yapıyor.

"Dürüst olabilirsin," diyorum gülerек.

"Düşündüğüm gibi değil," diyor yavaşça. "Nasıl olacağını düşünmüştün?"

"Bilmiyorum. Ev gibi. Aydınlık. Renkli. Sen bir sanatçısın. Ve burası... tamamen gri, değil mi? Siyah ve gri. Siyah deri kanepeler, gri perdeler, gri halı, gri masa, gri sandalyeler..."

"Buranın her şeyi sıkıcı. Ama sen buradasın, renk katıyorsun."

Elini tutup onu yemek odasına götürüyorum. "Sana bir şey getirdim."

Çenesi düşer ve paniklemeye başlar. "Oh, hayır. Bak, seni seviyorum Tyler. Gerçekten seviyorum ve romantik biriyim. Ama bu çok erken."

"Ne?" Kaşlarını çatıyorum. "Neden bahsediyorsun?"

"Bana evlenme teklif edemezsin! Yani, evlenme teklif etmeni çok isterim —belki bugün ya da yarın değil, hatta gelecek hafta da değil. Ama altı ay sonra, bir yıl sonra, gerçekten çıkmaya başladıktan sonra..."

"Evlenme teklif etmiyorum, seni aptal kız," diye gülerек söylüyorum. "Oh, seni seviyorum. Nasıl evlenme teklifi ettiğimi düşündün ki?"

Onu masaya oturtuyorum, sonra buzdolabını açıp on iki gülün olduğu buketi alıyorum.

"Bunlar senin için."

Sonra yatak odama girip bir çanta ile geri geliyorum.

"Bir kutu çikolata aldım, çünkü sen çok tatlısın. Ne kadar sevimli olduğunu hatırlatmak için balonlar aldım. Elmaslar gibi parladığın için bir kolye aldım. Açıkçası, hoşuna gideceğini düşündüğüm için bir şiir kitabı aldım. Ve sana yazdığım bir mektup var," derken, bir zarfı kaldırıyorum.

"Eğer sakıncası yoksa, sana okumak istiyorum."

Gül koklarken yavaşça başını sallar. "Lütfen, oku."

Zarfı açıyorum ve bu mektubu yazarken hissettiğim tüm duyguların geri geldiğini hissediyorum

—bu mektubu yazarken hissettiğim her şeyi.

Sevgili Erica'ma,

Bazen geceleri yatakta tek başıma yatarken, tek düşünebildiğim ertesi gün, beni nelerin beklediği, ne olacağıdır. Ve çoğu zaman, hiç neşe yoktur. Heyecan yoktur, çünkü her gün aynı şeylerin monotonluğu vardır: spor salonu,

prova, akşam yemeği, bar, ilgisiz flörtler, kız kardeşimi aramak, banka hesabımı kontrol etmek... sadece var olmak.

Ve sonra sen hayatıma girdin.

Ve gecelerim çok farklı görünüyordu. Gülümsemeni, ipeksi saçlarını, heyecanlandığında, üzüldüğünde, kızdığında dudaklarının ayrılma şeklini düşündüm. Arkadaşlarını ve aileni gördüğünde mutlulukla parlayan gözlerini. Beni gördüğünde parlayan gözlerini. Seni öptüğümde, dokunduğumda, yaladığım ve hissettiğimde kalbinin hızla attığını. Elini tenime bastırışını. Pazımı sıkışını. Sikimi emişini. Bana büyük, masum gözlerle bakışını... Sevgi dolu gözlerinle. Sevmek isteyen gözlerinle.

Bana kendini teslim edişin.

Bana sevmeye değer bir erkek olduğuma inandırman. Sevebilen bir erkek olduğuma. Sadece bir hokey oyuncusu olmadığımı.

Seni gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha çok seviyorum. Sahildeki tüm kum tanelerinden daha çok. Evrendeki her atomdan daha çok. Seni o kadar büyük bir aşk ile seviyorum ki, Tanrı bile onun gücünü hissedebilir.

Ve bir gün, bir gün seninle evlenmek istiyorum. Bir gün, çocuklarımın annesi olmanı istiyorum. Ve onların da senin verdiğin sevgiyi hissetmelerini istiyorum, çünkü bu sevgi muhteşem. Her şeyi tüketen ve sevgi dolu bir sevgi ve ben onu asla kaybetmek istemiyorum. Seni asla kaybetmek istemiyorum.

Erica Carrington, sen benim hayatımın ışığıydın.

Yıllar boyunca kim olduğumu, nereye gittiğimi ve beni gerçekten seven biri olup olmadığını sorguladım. Beni görüyorlar mı diye.

Bazı günler kendimi bile göremiyordum. Bazı günler kim olduğumu, ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu, neyi arzuladığımı unutuyordum.

Ve sen bana hatırlattın.

Hayal kurmanın, gülmenin, bulutlarda süzülmenin ve sadece umut etmenin sorun olmadığını hatırlattın bana.

Seni seviyorum, Erica. Ve sana bu gülleri veriyorum. Sana bu çikolataları veriyorum. Sana bu kolyeyi veriyorum. Sana bu kitabı veriyorum. Sana bu mektubu veriyorum.

Sana kalbimi veriyorum.

Çünkü sana, senin için savaşıacak bir erkek olduğumu göstermek istiyorum. Seni sevecek bir erkek olduğumu. Seni etkileyecek bir erkek olduğumu. Senin aradığın her şeyin vücut bulmuş hali olduğumu.

Ve tek umudum, gözlerimin içine baktığında ve kalbimi gördüğünde, her zaman senin için burada olacağımı bilmen. Seni her zaman seveceğim. Seni asla aldatmayacağım. Başka bir kadına asla bakmayacağım.

Birlikte büyümek istiyorum.

Birlikte olmak istiyorum.

Ve sana son bir sorum var.

Dudaklarını yalar ve gülümser. "Ne olmayacağını biliyorum," der ve ikimiz de güleriz.

"Seninle evlenmek istiyorum, ama şu anda sana bunu soracak kadar aptal değilim, ama evet diyeceğini düşünseydim, sorardım."

"Gerçekten mi?" der, şaşırmış gibi. "Romantik olan benim sanıyordum."

"Kitabı kapağına göre yargılama, Erica. Çünkü her zaman gördüğün şeyin ne olduğunu bilemezsin."

"Haklısın. Şu anda bu durumda olacağımızı asla tahmin edemezdin. Lütfen, sevgilim, beni burada bekleyerek gergin bırakma. Söyleyeceğin son şey ne?"

"Gönüllü olmak istiyorum. Habitat for Humanity'de gönüllü olmak istiyorum. Dışarı çıkıp ihtiyacı olan insanlar için evler inşa edebiliriz. Dışarı çıkıp diğer insanlara yardım edebiliriz ve yine de birlikte olabiliriz ve belki de hayatımızın amacını düşünebiliriz. Çünkü zenginlikten daha da fazlasına sahibiz, sevgiyle kutsanmışız. Ve sanki içimde bir şeyleri açtığını hissediyorum. Geri vermek, yardım etmek için can atıyor olman... Aileme yardım ettiğimi fark ettim, ama aslında başka kimseye yardım etmiyordum. Ve bana bu fırsat verildi, benimle gelmek ister misin diye merak ettim."

Gözlerine baktım.

"Belki birlikte seyahat edebiliriz, bir karavan alıp insanlara evler inşa edebiliriz, kim olduğumuzu ve kim olmak istediğimizi keşfedebiliriz. Nasıl geri ödeyebileceğimizi. Ne dersin?"

"Yani, bu bir evlilik teklifi kadar harika değil," diye gülüyor, "ama çok isterim. Bence bu gerçekten çok iyi bir fikir. Habitat for Humanity'yi duydum elbette ve hiç ev inşa etmedim ama insanlara yardım etmek için elimden geleni yapmayı çok isterim."

"Bir şey söylemek istiyorum, sakıncası yoksa." "Tabii ki. Devam et."

“Hayatım boyunca, insanların aptal ve belki de gerçekçi olmayan biri olarak gördüğü bir kız oldum—ruh ikizimi bulmak, aşık olmak, mükemmel bir şeye odaklanmak istedim. Ve her düşündüğümde, bunun nasıl bir şey olacağını tam olarak bilmiyordum. Sadece mükemmellik gibi görünüyordu. Belki büyük bir malikane, beyaz çitler, yeşil çimler, büyük bir mutfak, çocuklar, büyük bir buzdolabı, arkadaşlar, kahkahalar, mutluluk, konserlere gitmek, Disney'e gitmek ve sadece... mutlu olmak.

"Bunda yanlış bir şey yok," diyor, bir an düşünceli bir ifadeyle. "Sadece hayatta daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Yapacak daha çok şey olduğunu düşünüyorum. Ve şey... Senin ruh ikizim olmadığını hissediyorum çünkü birbirimizden hoşlanıyoruz. Sen ruh ikizim değilsin çünkü yakışıklı ya da zengin ya da komik ya da şapşal ya da seni sevmemin milyonlarca başka nedeni var..."

"Teşekkür ederim," diyorum gülerek.

"Evet... demek istediğim şu: sen benim ruh ikizimsin çünkü kalbin gerçekten iyi. Sen önemsiyorsun. Seni bu yüzden seviyorum ve her zaman seveceğim. Mektup için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim; çikolatalar, güller, şiir kitabı, bu gece okuyacağız."

Ayağa kalkar ve dudaklarımdan öper.

"Seni seviyorum, Tyler Kane. Sen benim ruh ikizimsin. Ve bahsi ben kazandım. Ne istediğimi biliyor musun?"

"Hayır. Ne istiyorsun?"

“Sadece hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Sadece seni mutlu eden kadın olmak istiyorum.”

“Ben de sadece seni mutlu eden adam olmak istiyorum.”

"Biliyorum," diyor, yavaşça başını sallayarak ve yüzümün yanına dokunarak. "Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Sen iyi birisin. Ve ben gerçekten şanslıyım." Gülümsüyor. "Gerçekten, gerçekten şanslıyım. Wes de şanslı. Ben de şanslıyım. Umarım Miles de aynı şeyi bulur."

"Kardeşin mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Evet. Bir şeyler yaşadığını hissediyorum. Son birkaç haftadır çok dalgın ve ne olduğunu bilmiyorum. Burnumu sokmak istemedim ama belki de ne olduğunu öğrenmeliyim çünkü Carrington ailesinde aşkı bulamayan tek kişi olmasını istemiyorum."

"Onu ayarlamamızı mı istiyorsun?"

"Oh, hayır," diyor gülerek ve başını sallayarak. "Bu onun isteyeceği son şey. Ama belki... arkada, bir şeyler yapabiliriz."

"Düşünme şeklini seviyorum."

Onu kendime çekip öpüyorum. "Ama önce bizim için bir şey yapabilir miyiz?" "Tabii ki, sevgilim."

Üstünü yukarı çekip yere bırakmasını izledim.

"Önce önemli olan şey: beni tatmin et," der, dudaklarını yalayarak sırtarak. "Kendi adımını unutana kadar beni tatmin et. Sonra diğerlerini düşünebiliriz."

"Bana da plan gibi geldi, sevgilim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve bunu asla unutma. Çünkü senin kalbinde olduğumu biliyorum."

—ama sen, Tyler Kane, benim kalbimsin.

Hockey Player Seeking Fan'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz. Kitabın bonus bölümünü okumak için lütfen [buraya tıklayın!](https://dl.bookfunnel.com/6b12rwnykd)
<https://dl.bookfunnel.com/6b12rwnykd>

Serinin son kitabı Hottie Billionaire Seeking Fun. Bu kitap Miles Carrington'ın kitabı. [Buradan ön sipariş verebilirsiniz!](https://amzn.to/4oyY11X)

<https://amzn.to/4oyY11X> Bir sonraki süper ateşli kitabım The Husband Contract ve şimdi ön sipariş verebilirsiniz

şimdiden sipariş verebilirsiniz!

Kurnaz ve yakışıklı bir milyarder barıma girdi, beni baştan çıkardı, evlenme teklif etti ve sonra dudak uçuklatan bir sözleşmeyle hayatımı alt üst etti...

Yakışıklı Sebastian Laurence, fırtınalı bir Pazartesi öğleden sonra hayatıma girdi. Onun girişiyle odayı dolduran gök gürültüsü ve şimşek, her şeyin görüldüğü gibi olmadığına dair bir işaret olmalıydı.

Bir gün içinde bana çıkma teklif etti.

İki gün içinde Vegas'taydık.

Aptal gibi, bunun mükemmel aşk hikayemizin başlangıcı olduğunu düşündüm.

Cuma günü, ruh ikizimiz olduğunu ve evlenmemiz gerektiğini söyledi.

Ertesi gece, gözlerinde aşk dolu bir şekilde beni balayı süitine taşıdı.

Tabii, ne iş yaptığını bilmiyordum, ama umutsuz romantik ben, bunu öğrenmek için önümde koca bir hayat olduğunu düşünüyordum.

Pazar sabahı ise bana saçma bir sözleşme uzattı, beni asla sevmeyeceğini ve geçmişteki bir ihanetin bedelini ödeteceğini söyledi. Beni terk edersem aile işimi mahvedeceğini söyledi (ama neyden bahsettiğini hiç anlamadım).

Gerçek aşk hikayem tam bir kabusla dönüştü ve şimdi hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı yakışıklı kocamdan nasıl kurtulabileceğimi düşünüyorum. İçimde küçük bir parça bile olsa, sözleşme ve onun hayatını alt üst edip ona aşık etmenin getireceği zorluklar beni heyecanlandırırsa da.

Buradan ön sipariş verin! (<https://amzn.to/4mJurIp>)

Acknowledgments

Kitaplarımı satın alan ve okuyan tüm okuyuculara teşekkür ederim. Okuyucuların kendilerini buldukları kitaplar yazmak benim için en büyük mutluluklardan biri. Sizi güldürmek, gülümsetmek ve aşık etmek istiyorum. Bu kitabı yazarken aldığım zevkten daha fazla keyif almanızı umuyorum.

Hayalleri olan ama hayatlarında onları engelleyen bir şey olan tüm okuyucularıma, o duvarları yıkmaya başlayın. Hayallerinizin ve hedeflerinizin peşinden gidin. Başarabileceğinize inanıyorum.

Herhangi bir nedenle bana e-posta göndermek isterseniz, jscooperauthor@gmail.com adresinden bana ulaşabilirsiniz.

Beni [Instagram](#)'da da takip edebilirsiniz! Jaimie
XOXO

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

